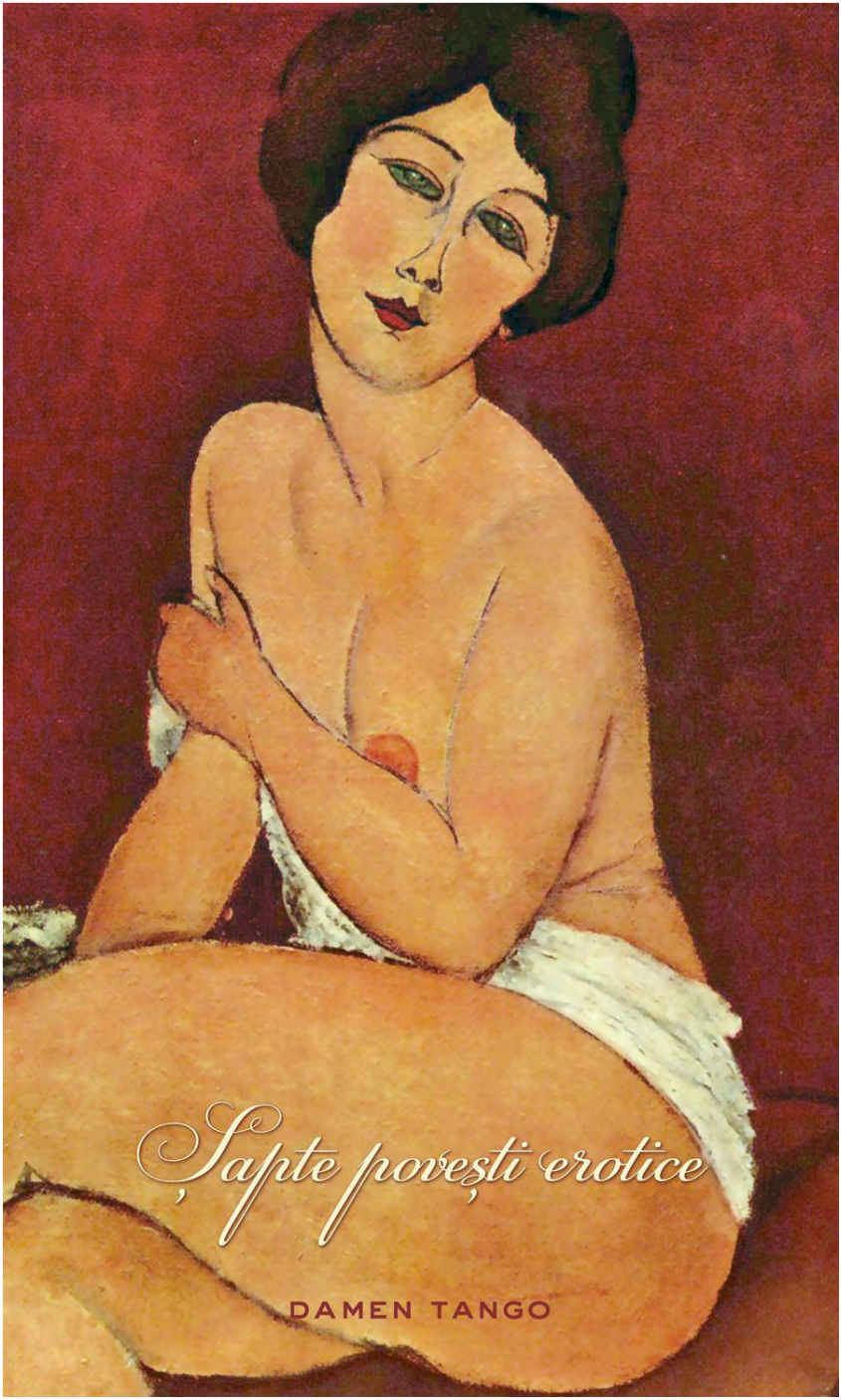
Șapte povești erotice
DAMEN TANGO

Şapte poveşti erotice

Cuprins

Soare
Peronella, ibovnicul şi butoiul
Sophie şi mănăstirea reformată
Ionică cel prost
Idilă
Cezara
O noapte cu Fanny şi Gamiani
Note

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Şapte poveşti erotice

Antologie coordonată de
MONICA ANDRONESCU
Traducere
MONICA ANDRONESCU, ETA BOERIU, ŞTEFANIA VELICU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Şapte poveşti erotice / trad.: Monica Andronescu, Eta Boeriu, Ştefania Velicu; coord. Monica Andronescu – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-579-963-9
ISBN epub: 978-606-758-507-0
ISBN mobi: 978-606-758-508-7
I. Andronescu, Monica (trad.)
II. Boeriu, Eta (trad.)

III. Velicu, Ştefania (trad.)
82-32=135.1
D. H. Lawrence – SUN;
Giovanni Boccaccio – DECAMERON;
Donatien Alfonse François, Marquis de Sade – JUSTINE;
Ion Creangă – IONICĂ CEL PROST;
Guy de Maupassant – IDYLLE;
Mihai Eminescu – CEZARA;
Alfred de Musset – GAMIANI OU DEUX NUITS D'EXCÈS
© Nemira 2015
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustraţia copertei: Amedeo Modigliani, *Nud de femeie*

CUPRINS

- Soare
- Peronella, ibovnicul şi butoiul
- Sophie şi mănăstirea reformată
- Ionică cel prost
- Idilă
- Cezara
- O noapte cu Fanny şi Gamiani
- Note

SOARE
D. H. LAWRENCE
Traducere din limba engleză
MONICA ANDRONESCU

I.

- Duceţi-l undeva departe, la soare, a spus doctorul.

Ea, personal, nu prea credea că o să fie de ajutor, dar a fost de acord să plece într-o călătorie pe mare cu copilul, cu mama ei şi cu o doică.

Vaporul pleca la miezul nopţii. Soţul a rămas cu ea două ceasuri,

cât l-au dus pe micuț la culcare și cât s-au îmbarcat pasagerii. Era o noapte întunecată, râul Hudson se zbuciuma negru-tăciune, presărat ici-colo cu scântei de lumină. Femeia s-a aplecat peste parapet, s-a uitat în jos și și-a zis: „Asta e marea. E mai adâncă decât ne putem închipui și plină de amintiri." În clipa aceea marea s-a unduit ca șarpele haosului nemuritor.

- Despărțirile astea nu fac niciun bine, i-a spus soțul ei, care era alături. Niciun bine. Nu-mi plac.

În glasul lui se simțeau multă neliniște, îndoială și o anumită speranță, speranța înecatului care se agață de-un pai.

- Nici mie nu-mi plac, i-a răspuns ea cu o voce monotonă.

Și-a adus aminte cât de tare doreau să scape unul de celălalt, el și ea. Emoția despărțirii parcă a cedat vag în fața celorlalte emoții, dar astfel fierul care-i pătrunsese în suflet n-a făcut decât să sfredelească mai departe.

Așa că s-au uitat la fiul lor care dormea, iar tatălui i s-au umezit ochii. Dar nu lacrimile contează, ci ritmul adânc, de neurnit, al obiceiului, al obiceiurilor de-un an, de-o viață, ritmul interior.

Iar în viețile lor ritmul acesta era ostil, și al lui, și al ei. Se distrugeau unul pe altul, ca două motoare care se învârtesc unul într-o parte, altul în cealaltă.

- Jos toată lumea!

- Trebuie să pleci, Maurice.

„Jos toată lumea pentru el", s-a gândit ea. „La bord pentru mine."

Ei bine, bărbatul și-a fluturat batista pe cheiul dezolant din miez de noapte când vaporul s-a îndepărtat. Un om în mulțime. Unul în mulțime! *C'est ça!*

Feriboturile se unduiau mai departe pe Hudson ca niște farfurii mari, doldora de lumini. Gura aia neagră trebuie să fie Gara Lackawanna.

Vasul aluneca mai departe printre lumini, iar Hudsonul părea interminabil. Dar în cele din urmă a făcut ocolul și iată cele câteva lumini de la Battery. Statuia Libertății își înalța torța în extaz. Apoi iată apa mării.

Și, cu toate că Atlanticul era cenușiu ca lava, au ajuns în sfârșit la soare. Chiar și ea avea o casă deasupra celor mai albastre mări, cu o grădină mare sau cu o vie plină de viță și de măslini, care se întindea pe terase abrupte, coborând la nivelul câmpiei, iar în grădina era

doldora de locuri secrete, pâlcuri adânci de lămâi ascunse în jos, în despicătura pământului, izvoare verzi de apă pură, apoi un pârâiaş izvorând dintr-o mică peşteră, unde băuse bătrânul Sicules înainte de venirea grecilor, şi o capră cenuşie care behăia, adăpostindu-se într-un mormânt străvechi, cu bolţi goale. Mirosea a mimoze şi mai departe a zăpadă de vulcan.

Femeia a văzut toate astea şi, într-o oarecare măsură, s-a liniştit. Dar la suprafaţă. În realitate, nu-i păsa. Ea însăşi era aceeaşi, cu toată furia, cu toată frustrarea, cu toată neputinţa ei de a simţi ceva adevărat. Şi copilul era la fel, şi el atent la liniştea ei. Se simţea îngrozitor, înspăimântător de răspunzătoare pentru el: de parcă ar trebui să răspundă pentru fiecare gură de aer pe care o lua. Ceea ce pentru ea, pentru micuţ şi pentru toată lumea era o tortură.

- Doctorul a zis să stai la soare, fără haine. De ce nu stai? a întrebat-o mama ei.

- Când o să fiu în formă, o să stau. Vrei să mă omori? a repezit-o Juliet.

- Să te omor! Nu! Vreau să-ţi fac un bine.

- Pentru Dumnezeu! Mai bine mi-ai face un bine şi m-ai lăsa în pace.

Cuvintele ei au rănit-o şi au mâniat-o atât de tare, încât maică-sa a plecat.

Marea s-a albit, după care s-a făcut nevăzută. A început să plouă. Era frig în casa clădită pentru soare.

Apoi încă o dimineaţă când soarele s-a ridicat, topit şi scânteietor, auriu la marginea mării. Casa era orientată spre sud-est, iar Juliet stătea în pat şi se uita la cum răsare soarele. Parcă n-ar mai fi văzut răsăritul niciodată. Nu mai văzuse niciodată soarele gol înălţându-se pur la orizontul mării, scuturându-se de noapte aşa cum te scuturi de picăturile de ploaie când eşti ud. Şi era plin şi gol. Iar ea voia să se ducă la el.

Aşa că înlăuntrul ei s-a născut pe furiş dorinţa de a sta goală la soare. Îşi preţuia dorinţa aşa cum preţuieşti un secret. Voia să fie una cu soarele.

Dar ar trebui să plece de acasă – departe de oameni. Şi nu e uşor, într-o ţară în care fiecare măslin are ochi şi fiecare pantă să zăreşte de departe, să te ascunzi şi să faci dragoste cu soarele.

A găsit însă un loc: o faleză stâncoasă, cioplită de mare şi de

soare, năpădită de cactuşi mari, cărora li se zice „pere cu ţepi“. În desişul de cactuşi se ridica un chiparos cu trunchi gros, alb, şi o creangă ce se legăna, flexibilă, pe fundalul albastru. Era ca un paznic al mării sau ca o lumânare cu flacără uriaşă, neagră, pe fundal alb: limba lungă a întunericului care linge cerul.

S-a aşezat lângă chiparos şi şi-a scos hainele. Cactusul răsucit parcă s-a prefăcut într-o pădure hidoasă, dar fascinantă de jur împrejurul ei. S-a aşezat şi i-a dăruit soarelui sânii ei, oftând, chiar şi acum cu o mare durere, din pricina cruzimii de a se dărui, dar bucuroasă că, în sfârşit, nu se dăruieşte unui iubit cu chip de om.

Soarele mărşăluia pe cerul albastru, trimiţându-şi razele pe pământ. Simţea aerul blând al mării pe sânii care parcă n-aveau să se coacă niciodată. Soarele abia îl simţea însă. Fructe care se vor veşteji fără să se coacă, sânii ei.

Însă curând a simţit soarele înăuntrul lor, mai cald decât a fost vreodată dragostea, mai cald decât laptele sau decât mâinile copilului ei. Sânii ei erau, în sfârşit, ca nişte struguri albi şi lungi în soarele fierbinte.

S-a dezbrăcat de tot şi a stat goală la soare, uitându-se prin degetele de la mână la soarele din mijloc, la rotunjimea lui albastră, palpitând, la marginile lui tivite cu strălucire. Soarele, palpitând de albastrul miraculos, viu, emanând foc alb dinspre margini! Se uita în jos, spre ea, cu trupul lui albastru de foc, învăluindu-i sânii şi faţa, gâtul, pântecele obosit, genunchii, coapsele şi picioarele.

A stat cu ochii închişi, pleoapele colorându-i-se ca nişte flăcări trandafirii. Era prea mult. A luat nişte frunze cu care şi-a acoperit ochii. Apoi s-a aşezat din nou, ca o tigvă lungă întinsă la soare, de un verde care trebuie să se coacă şi să se facă auriu.

Simţea soarele pătrunzându-i oasele; mai mult, pătrunzându-i emoţiile şi sentimentele. Tensiunile întunecate din emoţii parcă i se ştergeau, iar şirurile de gânduri reci şi sumbre parcă i se risipeau. Începea să se încălzească peste tot. Întorcându-se, şi-a lăsat umerii la vedere, şoldurile, coapsele, până şi călcâiele. Era pe jumătate uluită de ciudăţenia care i se întâmpla. Inima istovită şi rece i se topea şi, topindu-se, se evapora. Numai pântecele rămăsese încordat şi rezista – veşnica lui rezistenţă. I-ar rezista până şi soarelui.

S-a îmbrăcat şi s-a mai întins o dată, uitându-se la chiparos, cu vârful lui ca un filament, pe care briza-l îndoia când într-o parte, când

în alta. Între timp, şi-a dat seama că soarele cel măreţ hoinăreşte prin rai, aşa cum şi-a dat seama şi de propria ei rezistenţă.

Aşa uimită a plecat acasă, văzând numai pe jumătate, orbită şi fascinată de soare. Orbirea aceasta-i era ca o bogăţie, iar înţelegerea vagă, caldă, grea, numai pe jumătate îi era ca un avut.

- Mami! Mami! a strigat copilul care alerga spre ea, cu ciripitul lui ca de pasăre, ciripitul care-i spunea că tânjeşte mereu după ea.

A surprins-o că sufletul ei adormit cândva n-a simţit, la rândul lui, nicio aşteptare plină de iubire. L-a luat în braţe, dar s-a gândit: „N-ar trebui să fie ca un buştean! Dacă ar avea un pic de soare înăuntru, ar ţopăi.“ Şi a simţit din nou împotrivirea stearpă a pântecelui, împotriva lui şi a tuturor lucrurilor.

Mai degrabă ura mânuţele lui care se agăţau de ea, mai ales de gât. Şi-a tras gâtul într-o parte. Nu voia să-l lase s-o ia de gât. L-a pus jos.

- Aleargă! i-a spus. Aleargă la soare!

I-a scos hainele şi l-a lăsat dezbrăcat pe terasa caldă.

- Joacă-te la soare! i-a zis.

El s-a speriat şi-i venea să plângă. Numai că ea, cu toată lenea caldă din corp, cu toată nepăsarea din inimă, cu toată împotrivirea din pântece, i-a aruncat o portocală pe ţiglele roşii, iar el s-a dus de-a buşilea după ea, cu trupuşorul lui mic, încă neconturat. A prins-o imediat, dar i-a dat drumul, din cauza senzaţiei ciudate pe care a avut-o când i-a atins pielea. S-a uitat în spate spre mama lui, încruntându-se gata să izbucnească în plâns, înfricoşat pentru că era gol-puşcă.

- Adu-mi portocala! i-a poruncit ea, nevenindu-i să creadă că tremurul lui o lasă rece. Adu-i portocala lui mami!

- N-o să crească aşa cum a crescut taică-său. Ca un vierme pe care nu l-a văzut niciodată soarele.

II.

Se gândise atât de mult la copil, aşa de chinuită de îndatorirea ei, de parcă, dându-i viaţă, ar fi trebuit să răspundă pentru toată viaţa lui. Chiar dacă doar îi curgea nasul, pe ea o dezgusta şi simţea un fior în măruntaie, de parcă ar fi trebuit să-şi spună „Uite ce ai adus pe lume!“.

Dar acum s-a schimbat ceva. Nu mai era el pricina neliniştii, nu el o tulbura. Iar băieţelul creştea din ce în ce mai înfloritor.

În sinea ei era cu gândul la soare şi la splendoarea lui, la cum

pătrunde în ea. Viaţa ei devenise acum un ritual secret. Se trezea mereu înainte să se crape de ziuă, urmărind cenuşiul care se prefăcea în auriu pal, ca să ştie dacă sunt nori la marginea mării. Se bucura când soarele se înălţa topit şi gol şi azvârlea flăcări alb-albastre pe cerul blând.

Însă uneori răsărea brutal, ca o creatură mare şi sfioasă. Şi uneori se ivea încet, roşu-purpuriu, mânios, împingând alene şi croindu-şi drum. Alteori nu-l vedea, zărind doar norul ce azvârlea de sus raze aurii şi stacojii, mişcându-se în spatele zidului.

Era norocoasă. Săptămânile treceau şi, cu toate că răsăritul era câteodată înnorat şi după-amiaza era uneori cenuşie, nu trecea nicio zi fără soare, care în majoritatea zilelor strălucea cu putere, deşi era iarnă. Fragile şi micuţe, brânduşele sălbatice se arătau mov şi dungate, iar narcisele sălbatice îşi dezvăluiau stelele de iarnă.

Se ducea la chiparos în fiecare zi, prin pâlcul de cactuşi, pe faleza cu stânci gălbioare la poale. Era mai înţeleaptă şi mai subtilă acum, purtând doar o haină de culoarea porumbelului şi sandale. Asta, ca să poată să rămână goală la soare într-o clipă, oricând dă de vreo nişă ascunsă. Iar în clipa în care se îmbrăca la loc redevenea cenuşie şi invizibilă.

Zi de zi, de dimineaţă şi până la amiază, stătea sub chiparosul cel puternic, cu frunzele lui argintii, în vreme ce soarele cutreiera vesel prin ceruri. Acum îl cunoştea cu fiecare părticică din corpul ei. Sufletul ei neliniştit şi îngreunat se făcuse nevăzut, ca o floare strivită de soare, din care nu mai rămâne decât un mic fruct ce se coace. Şi pântecele ei încordat, deşi încă închis, se desfăcea încet, încet, ca un boboc de nufăr sub apă, când soarele îl atingea tainic. Ca un boboc de nufăr sub apă se ridica încet spre soare ca să se desfacă în sfârşit, la soare şi numai la soare.

Cunoştea soarele cu tot trupul ei, soarele cel topit în albastru, cu marginile lui ca un foc alb, azvârlind foc. Şi, cu toate că el strălucea în toată lumea, când îşi scotea hainele se concentra pe ea. Era una dintre minunile lui – putea să strălucească pe milioane de oameni, şi totuşi să fie un soare ce răspândeşte căldură, splendid, unic, numai pentru ea.

Cunoscându-l astfel şi fiind încredinţată că o pătrunde treptat ca să o cunoască, în sensul cosmic-carnal al cuvântului, avea sentimentul că se detaşează de oameni şi capătă o anumită toleranţă disprețuitoare pentru oameni. Erau de departe atât de nenaturali, atât de neînsoriţi.

Erau ca niște viermi din cimitir.

Nici țăranii care treceau pe mica șosea veche și stâncoasă cu măgarii lor, așa pârjoliți de soare cum erau, nu se lăsau în voia soarelui. Exista un miez de frică mic, moale și alb, ca un melc într-o cochilie, unde sufletul omului se ascundea, înfricoșat de strălucirea firească a vieții. Nu îndrăzneau să vadă soarele: se retrăgeau mereu în cochilie. Toți oamenii erau așa.

De ce să ai de-a face cu bărbații?

Nepăsându-i de oameni, de bărbați, acum nu mai avea atâta grijă să nu fie văzută. Îi spusese Marininei, care-i făcea cumpărăturile în sat, că medicul i-a recomandat să facă plajă. Asta trebuia să fie de ajuns.

Marinina trecuse de șaizeci de ani, era înaltă, slabă, dreaptă, cu un păr ondulat, negru, acum spicat, cu niște ochi de un negru-cenușiu, în care se citea o șiretenie de mii de ani, cu un râs pe jumătate zeflemitor, pe care-l au cei trecuți prin multe. Iar tragedia înseamnă a nu fi trecut prin multe.

- Cred că e frumos să stai goală la soare, i-a zis Marinina, cu ochii parcă zâmbindu-i parșiv când i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

Părul lui Juliet, blond și tuns scurt, făcea două bucle ca doi norișori la tâmple. Marinina era o femeie din Magna Graecia și avea amintiri de demult. S-a uitat iar la ea.

- Dar o femeie se poate arăta la soare dacă e frumoasă, nu? a adăugat, chicotind din nou încetișor, ciudat, fără să respire, cum chicoteau odinioară femeile.

- Cine știe dacă sunt frumoasă, i-a răspuns Juliet.

Dar, frumoasă sau nu, simțea că soarele o admiră. Ceea ce e același lucru.

La amiază, după ce-și lua porția de soare, când se strecura câteodată printre stânci, pe lângă creste, coborând spre ravena adâncă în care atârnau lămâi, în umbra lor rece și nemuritoare, se dezbrăca în liniște să se spele repede în vreun râu adânc, limpede, verde, observa sub pâlcurile de lămâi, în lumina goală, verde, a asfințitului că tot trupul îi e trandafiriu, trandafiriu și se face auriu. Parcă era altcineva. Era altcineva.

Astfel că și-a adus aminte de vorba grecilor: un trup alb, neînsorit, nu e sănătos și de încredere.

Se freca atunci cu puțin ulei de măsline și hoinărea o clipă prin

întunecata lume de jos a lămâilor, cu o floare de lămâi în buric şi râzând de una singură. Slabe şanse s-o vadă vreun ţăran. Dar, dacă ar vedea-o, i-ar fi mai frică lui de ea decât ei de el. Ea ştia miezul de frică cel alb din trupurile îmbrăcate ale oamenilor.

Ştia că miezul acesta există şi în băieţelul ei. Tare-şi mai pierduse încrederea în ea acum, că râdea de el, cu soarele pe chip! Insista ca micuţul să umble despuiat la soare în fiecare zi. Acum trupuşorul lui se făcuse şi el trandafiriu, iar perişorul blond îl ţinea lipit de frunte, în obraji având o culoare stacojie ca de rodie şi pe pielea însorită, un auriu delicat. Era osos şi sănătos şi servitorii, care se dădeau în vânt după auriul, roşul şi albastrul lui, îi spuneau înger din cer.

Însă băieţelul nu avea încredere în mama lui: ea râdea de el. Şi sub frunte, în ochii lui mari şi albaştri, ea vedea centrul acela al fricii, despre care credea acum că e centrul ochilor tuturor bărbaţilor. Ea îl numea frica de soare. Şi pântecele ei a rămas închis pentru toţi bărbaţii, căci toţi bărbaţii aveau frica de soare.

- Îi e frică de soare, îşi zicea ea, uitându-se în ochii copilului.

Urmărindu-l cum merge de-a buşilea, cum se leagănă şi face tumbe la soare, ciripind ca o păsărică, a băgat de seamă că se ţine departe de soare, că e închis în sine, că are un echilibru stângace şi că mişcările îi sunt cam grosolane. Îşi dorea să-l poate face să-şi dea drumul, să nu-i pese, să se încline în faţa soarelui.

S-a hotărât să-l ia cu ea la chiparosul dintre cactuşi. Va trebui să fie atentă din cauza ţepilor. Dar acolo sigur ar ieşi din mica lui cochilie, sigur şi-ar da drumul. Acea mică încordare i-ar dispărea de pe frunte.

A pus un preş şi s-a aşezat. După aceea şi-a scos hainele şi s-a întins, uitându-se la un uliu din înaltul cerului albastru, cu creanga de chiparos atârnând deasupra.

Băieţelul se juca acum cu nişte pietre pe preş. Când s-a ridicat s-o ia de-a buşilea, s-a ridicat şi ea. Copilul s-a întors şi s-a uitat la ea. Ochii lui albaştri aproape că aveau privirea aceea provocatoare, caldă, a unui bărbat adevărat. Şi era frumos, cu stacojiul acela de pe pielea aurie. Nu era cu-adevărat alb. Avea o piele aurie ca asfinţitul.

- Ai grijă la ţepi, dragul meu! i-a zis ea.

- Ţepi! a repetat el ciripind, uitându-se mai departe la ea după umbră, ca un îngeraş gol dintr-un tablou, plin de îndoială.

- Ţepi nesuferiţi.

- Țepi urâți!

S-a clătinat în săndăluțe pe pietre când a tras de izma uscată. Ea a sărit ca din puşcă şi l-a prins chiar când era să cadă pe ciulini. Ceea ce a surprins-o chiar şi pe ea însăşi. „Ce pisică sălbatică sunt! Serios!“ şi-a spus în gând.

Zi de zi, când soarele strălucea pe cer, îl aducea la chiparos.

- Hai! îl îndemna. Să mergem la chiparos.

Când era înnorat şi bătea vântul nordului, aşa că nu puteau coborî, băieţelul ciripea întruna:

- Chi-pa-ros! Chi-pa-ros!

Îi era dor atât cât îi era şi ei.

Nu era vorba doar că stătea la soare. Era mult mai mult. În străfundul ei se dezlănţuia şi se relaxa ceva şi parcă primea o revărsare cosmică. O voinţă stranie dinlăuntrul ei, mai profundă decât conştiinţa şi decât voinţa, o punea în legătură cu soarele şi şuvoiul lui curgea prin ea, în jurul pântecelui. Ea însăşi, sinele ei conştient, devenea o fiinţă secundară, aproape un privitor. Adevărata Juliet trăia în şuvoiul întunecat al soarelui dinlăuntrul trupului ei profund, ca un râu de raze întunecate ce-i înconjura în cercuri negre şi violet bobocul dulce, închis, al pântecelui.

Întotdeauna fusese stăpână pe sine, conştientă de ce face, ţinându-şi în frâu pornirile. Însă acum simţea înlăuntru o cu totul altă forţă, ceva mai presus de ea însăşi, mai întunecat şi mai sălbatic, ceva ce se revarsă asupra ei. Acum era vagă şi sub vraja unei puteri de dincolo de ea însăşi.

III.

La sfârşitul lui februarie s-a făcut dintr-odată foarte cald. Florile de migdal căzeau ca nişte fulgi de zăpadă roz la cea mai mică adiere a brizei. S-au arătat şi anemonele mov, mătăsoase, narcisele galbene au îmbobocit promiţător, iar marea avea culoarea albăstrelelor.

Lui Juliet nu-i mai păsa de nimic. Acum îşi petrecea aproape toată ziua cu băieţelul, stând amândoi goi la soare, şi asta era tot ce voia. Uneori cobora la mare să facă o baie: hoinărea adesea pe deluşoarele unde strălucea soarele şi nu putea fi văzută. Uneori mai vedea câte un ţăran pe asinul lui şi o vedea şi el. Dar ea mergea pur şi simplu, liniştită, cu copilaşul. Printre oameni se dusese vestea despre puterea vindecătoare a soarelui, atât pentru suflet, cât şi pentru trup, aşa că nu mai era nimic palpitant.

Și ea, și băiețelul aveau acum un bronz roz-auriu peste tot. „Sunt alt om“, își spunea ea privindu-și sânii și coapsele roș-aurii.

Și copilul era acum o altă ființă, cu o înfățișare aparte, tăcută, arsă de soare. Acum se juca de unul singur în tăcere și abia dacă era nevoie să-i poarte de grijă. El nici nu mai părea să bage de seamă când rămânea singur.

Briza nu adia deloc, iar marea era de un albastru intens. Stătea la umbra argintie a chiparosului dormitând la soare, dar sânii-i erau plini de viață și de sevă. Simțea că înăuntrul ei se întâmplă ceva, că are loc o mișcare ce va trezi un alt sine. Dar tot nu voia să înțeleagă. Acest sine nou ar însemna o nouă legătură și nu voia asta. Știa prea bine mașinăria rece a civilizației, ce înseamnă legătura cu ea și cât de greu e să scapi de ea.

Micuțul coborâse câțiva metri pe poteca stâncoasă, pe lângă pâlcul mare de cactuși. Îl văzuse, un adevărat copil al vânturilor, maro-auriu, cu părul lui blond ars de soare și roșu în obraji, care culege flori bălțate să le pună în glastră, așezându-le rânduri-rânduri. Acum căpătase echilibru și era iute când avea o treabă ce nu suferă amânare, ca un animal tânăr care fuge la joacă.

Dintr-odată l-a auzit zicând:

- Uite, mami! Uite!

Ceva din glasul lui ca un ciripit de păsărele a făcut-o să se aplece imediat.

I-a stat inima în loc. El o privea peste umărul lui mic și gol și arăta cu mânuța spre un șarpe care se ivise la vreun metru lângă el și deschidea gura, astfel încât limba bifurcată i-a scânteiat neagră ca o umbră, sâsâind o clipă.

- Uite! Mami!

- Da, dragule, e un șarpe, s-a auzit glasul ei șoptit, adânc.

S-a uitat la ea cu ochii lui albaștri larg deschiși, neștiind dacă să-i fie frică sau nu. Dar soarele ce zăbovea înlăuntrul ei l-a liniștit.

- Șarpe! a ciripit el.

- Da, dragule. Să nu-l atingi. Poate să te muște.

Șarpele se lăsase în jos și nu mai era încolăcit, așa cum dormise, desfăcându-și acum încet trupul lui lung, maro-auriu, și întinzându-se în unduiri leneșe spre pietre. Băiețelul s-a întors și s-a uitat la el fără să facă gălăgie.

- Șarpele plecat! a zis apoi.

- Da. Lasă-l să plece. Îi place să fie singur.

Se uita mai departe la trupul lung, încet şi uşor al creaturii care se retrăgea fără niciun chef.

— Şarpele plecat, a spus.

— Da, a plecat. Vino puţin la mami!

A venit şi s-a aşezat la ea în braţe cu trupuşorul lui gol şi îndesat, iar ea i-a mângâiat părul strălucitor, ars de soare. N-a spus nimic, simţind că a trecut primejdia. O umpleau strania nepăsare, strania putere a soarelui, umplând tot locul ca prin farmec, iar şarpele făcea parte din loc, împreună cu ea şi cu băieţelul.

În altă zi a văzut în zidul uscat de piatră de la una dintre livezile de măslini un şarpe negru, care se târa orizontal.

— Marinina, i-a povestit, am văzut un şarpe negru. Sunt periculoşi?

— Şerpii negri nu sunt. Ăia galbeni sunt. Dacă te muşcă unu' galben, mori. Da' mie mi-e frică de ei, şi de ăi negri, când îi văd.

Juliet se ducea în continuare la chiparos cu băieţelul. Numai că avea întotdeauna grijă să se uite de jur împrejur înainte să se aşeze, oriunde ar fi putut să se ducă micuţul. După aceea stătea la soare, dezvelindu-şi sânii bronzaţi, în formă de pară, obraznici. Nu se gândea la ziua de mâine. Refuza să se gândească la orice depăşeşte spaţiul grădinii şi nu era în stare să scrie scrisori. Îi zicea doicii să scrie. Iar ea lenevea la soare, dar nu mult, pentru că soarele se înteţea şi devenea necruţător. Şi, în ciuda ei înseşi, bobocul strâns, adânc îngropat în tainica ei deznădejde, ieşea la iveală, ieşea şi-şi întărea tulpina ondulată, gata să-şi desfacă marginile întunecate şi să dezvăluie o sclipire de trandafir. Pântecele i se deschidea larg într-un extaz trandafiriu, ca o floare de lotus.

IV.

Primăvara se prefăcea în vară la sud de soare şi razele prindeau putere. La orele fierbinţi stătea la umbra copacilor sau cobora în adâncurile pâlcului răcoritor de lămâi. Ori câteodată se ducea în străfundurile umbroase ale văilor, ale micii ravene, în drum spre casă. Copilaşul se juca în linişte, ca un animal tânăr, ispitit de viaţă.

Într-o după-amiază, când mergea încet spre casă, goală, coborând printre tufişurile din ravena întunecoasă, după o stâncă a dat brusc de un ţăran de la ferma aflată lângă casa lor, tupilat sub un teanc de vreascuri pe care le tăiase, ţinându-şi măgarul aproape de el. Avea

nişte pantaloni de vară din bumbac şi, în poziţia în care stătea, era cu fesele aplecate spre ea. Stătea nemişcat jos, pe patul întunecat din mica ravenă. A apucat-o o slăbiciune şi o clipă n-a fost în stare să se mişte. Bărbatul a ridicat teancul de vreascuri pe umerii puternici şi s-a întors spre patruped. A pornit, dar a rămas încremenit când a văzut-o, de parcă ar fi fost o arătare dintr-o viziune. Ochii li s-au întâlnit, iar ea a simţit focul albastru alergându-i prin membre spre pântece, răspândindu-se într-un extaz de neoprit. Totuşi, s-au privit în ochi şi între ei s-a aprins scânteia, ca un foc albastru pogorându-se din inima soarelui. Femeia i-a văzut falusul ridicându-se pe sub haine şi a ştiut că o să vină la ea.

— Mami, un bărbat! Mami!

Copilul îi pusese o mână pe coapsă.

— Mami, un bărbat!

I-a simţit frica din glas şi s-a întors.

— Nu-i nimic, copile! i-a răspuns, luându-l de mână, şi l-a dus înapoi pe lângă stâncă, în timp ce ţăranul o privea cum umblă goală, cu fesele mişcându-se când în sus, când în jos.

S-a îmbrăcat şi, luând copilul în braţe, a început să urce pe poteca abruptă pe care se vedeau urme de capră, prin tufişurile cu flori galbene, ca să iasă la lumină şi la măslinii de sub casă. Acolo s-a aşezat ca să se adune.

Marea era albastră, foarte albastră, moale şi parcă nemişcată, iar pântecele femeii era larg deschis, larg deschis ca o floare de lotus sau de cactus aşteptând înfiorată. Îl simţea şi el o domina. Iar în piept îi ardea o durere amară, împotriva copilului, împotriva complicaţiilor pe care le aduce frustrarea.

Îl ştia din vedere pe ţăran: un bărbat trecut de treizeci de ani, lat în umeri şi bine clădit. Îl privise de multe ori de pe terasa casei ei: îl vedea venind cu măgarul, tunzând măslinii, lucrând singur, mereu singur şi cu trup puternic, cu o faţă lată şi roşie pe care se citea stăpânirea de sine. Îi vorbise o dată sau de două ori şi ochii ei întâlniseră ochii lui de un albastru-închis, fierbinţi ca în Sud. Îi ştia gesturile bruşte, uşor violente şi foarte generoase. Dar nu se gândise niciodată la el. Doar băgase de seamă că e întotdeauna foarte curat şi îngrijit. Apoi o văzuse pe soţia lui într-o zi, când ea venise să-i aducă masa şi când s-au aşezat la umbra unui roşcov, după ce au întins o pânză albă pe jos. Juliet a observat apoi că ea era mai în vârstă decât

el – o tuciurie îngâmfată şi sinistră. După aceea venise o tânără cu un copilaş, iar el dansase cu micuţul, plin de tinereţe şi de viaţă. Dar nu era copilul lui: el nu avea copii. Atunci când a dansat, atât de sprinten, parcă plin de o patimă ţinută în frâu, l-a observat Juliet cu adevărat pentru prima oară. Dar nici măcar atunci nu s-a gândit la el. Cu faţa aia roşie, aşa de lată, cu pieptul lui mare şi cu picioarele alea mai degrabă scurte. Era ca o bestie prea brutală, era prea ţăran ca să stea ea să se gândească la el.

Însă acum provocarea ciudată din ochii lui albaştri şi copleşitori ca inima soarelui albastru a atras-o. Îi văzuse sălbatica ridicare a falusului sub pantalonii subţiri: pentru ea. Cu faţa lui roşie, cu trupul lui lat, era ca soarele pentru ea, soarele în fierbinţeala lui cea mare.

Îl simţea aşa de tare, că nu s-a mai putut îndepărta.

A rămas pe loc, sub copac. Apoi a auzit doica sunând clopoţelul acasă, chemându-i. Şi strigându-l pe micuţ să se întoarcă. A trebuit să se ridice să plece.

După-amiază a stat pe terasa cu vedere la dealurile de măslini şi la mare. Bărbatul venea şi pleca la căsuţa de la fermă, de la marginea pâlcului de cactuşi. Şi se zgâia iar la casa ei, la ea, care lenevea pe terasă. Pântecele ei era deschis pentru el.

Şi totuşi, n-avea curaj să se ducă la el. Era paralizată. A luat ceaiul şi a rămas pe terasă. El venea şi pleca, se uita şi iar se uita. Până când a bătut clopotul înserării la mănăstirea capucinilor de la poarta satului şi s-a întunecat. Dar ea era tot acolo. Până când, în cele din urmă, l-a zărit în lumina lunii încărcând ceva în spinarea măgarului şi pornind abătut pe cărare spre mica şosea. L-a auzit trecând pe pietrele de pe drum, din spatele casei ei. A trecut – a trecut acasă, în sat, ca să se culce, să se culce cu soţia lui, care va vrea să ştie de ce a întârziat. A trecut întristat.

Juliet a stat aşa până târziu în noapte, privind luna pe mare. Soarele îi deschisese pântecele şi nu mai era liberă. Bobocul înflorit de lotus îi adusese suferinţă şi acum ea era cea care nu avea curaj să coboare pe trepte în râpă.

Însă în cele din urmă a adormit. Şi de dimineaţă s-a simţit mai bine. Pântecele parcă i se închisese din nou: bobocul de lotus parcă se închisese din nou. Îşi dorea atât de mult să fie aşa! Numai bobocul închis şi marea! Nu se va mai gândi niciodată la bărbatul acela.

A făcut baie într-unul dintre pâraiele mari de lângă lămâi, jos, în

ravena de departe, cât mai departe de cealaltă râpă sălbatică şi rece. Dedesubt, sub lămâi, copilul ţopăia printre florile de oxalis galbene, la umbră, culegând lămâile căzute, trecând cu trupuşorul lui bronzat în scântei de lumină, mişcându-se tot numai pete. Ea a stat la soare pe malul abrupt, simţindu-se aproape liberă din nou, floarea strângându-i-se în bobocul umbrit, ascunsă în siguranţă înlăuntrul ei.

Dar a apărut dintr-odată Marinina, profilându-se sus pe creastă, pe cerul albastru strălucitor luminat, cu o cârpă neagră înfăşurată în jurul capului, strigând încetişor: „Signora! Signora Giulietta!“

Juliet s-a ridicat, uitându-se de jur împrejur. Marinina s-a oprit o clipă, văzând că femeia dezbrăcată s-a ridicat, cu părul ei ars de soare ca un norişor. După aceea bătrâna a coborât iute pe drumul abrupt, pârjolit de soare.

S-a oprit după câteva trepte, stând dreaptă în faţa femeii bronzate şi a privit-o şiret.

— Dar ce frumoasă sunteţi! i-a spus rece, aproape cinic. A venit soţul dumneavoastră.

— Ce soţ? i-a strigat Juliet.

Bătrâna a chicotit parşiv, încet, cu toată zeflemeaua femeilor de altădată.

— Păi, n-aveţi un soţ? a întrebat-o dispreţuitor.

— Cum? Unde? În America, a răspuns ea.

Marinina s-a uitat peste umăr, chicotind iar încetişor.

— Nicio America. A venit până aici. Altfel, n-ar fi găsit cărarea.

Şi şi-a aruncat capul pe spate, râzând muiereşte, fără să facă zgomot.

Toate potecile erau năpădite de iarbă, flori şi nepitella, subţiindu-se până rămâneau ca nişte urme de păsări într-un loc pe veci sălbatic. Ciudată, această sălbăticie plină de viaţă a locurilor cunoscute din vechime, pe care oamenii le ştiu de-atâta vreme.

— Ei, foarte bine, a zis în sfârşit Juliet. Să vină.

Şi a simţit că o străpunge o flăcăruie. Era floarea ei care se desfăcea. Cel puţin, era un bărbat.

— Să-l aduc aici? Acum? a întrebat-o Marinina, privind-o în ochi cu ochii ei batjocoritori, cenuşii ca fumul.

După care a tresărit uşor din umeri.

— Bine. Cum doriţi. Dar pentru el e o privelişte rară!

A deschis gura amuzată, într-un hohot silenţios, apoi a arătat

spre copil, care strângea nişte lămâi la pieptul lui mic.

— Ia uitaţi-vă ce frumuşel e! Un înger din cer! Asta sigur o să-i placă, sărmanul de el! Deci să-l aduc?

— Adu-l, i-a răspuns ea.

Bătrâna a luat-o repejor pe potecă şi l-a găsit pe Maurice nedumerit printre terasele cu viţă-de-vie, cu pălăria lui cenuşie de fetru şi în costumul lui de oraş, cenuşiu-închis. Era jalnic de nepotrivit în peisaj, în soarele strălucitor şi în toată graţia lumii aceleia din Grecia antică, aidoma unei pete de cerneală pe panta albicioasă, unde licărea soarele.

— Veniţi! l-a îndemnat Marinina. E aici, jos.

Şi l-a condus repede, croind drum prin iarbă. Dintr-odată s-a oprit însă pe buza falezei. Jos, departe, vârfurile lămâilor erau întunecate.

— Mergeţi acolo, i-a arătat, iar el i-a mulţumit, aruncându-i repede o privire.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine bărbierit, cenuşiu la faţă, liniştit şi chiar timid. Îşi conducea atent propria lui afacere fără să aibă mare succes, dar fiind eficient. Şi nu avea încredere în nimeni. Bătrâna din Magna Graecia l-a citit din prima: e bun, şi-a zis ea, dar nu e bărbat, săracul.

— Acolo jos e Signora, i-a spus, arătând spre una dintre minunile locului.

— Mulţumesc. Mulţumesc, i-a răspuns el iar, fără să clipească, şi a păşit grijuliu pe cărare.

Marinina şi-a ridicat bărbia cu un zâmbet vesel şi răutăcios. Apoi a luat-o spre casă.

Maurice înainta cu atenţie prin desişul de plante mediteraneene, aşa că nu şi-a zărit soţia până când n-a ocolit şi s-a trezit chiar lângă ea. Stătea dreaptă şi goală lângă stânca lăţită, strălucind de soare şi de atâta viaţă fierbinte. Sânii parcă i se ridicau, trezindu-se, să asculte, iar coapsele-i erau cafenii şi mari. Înlăuntrul ei, lotusul pântecelui era larg deschis, desfăcut în razele de soare violet, ca o floare de lotus mare. Şi, nevinovată, radia: venea un bărbat. Când el s-a apropiat jovial, i-a aruncat o privire ca o pată de cerneală pe sugativă, iute şi emoţionată.

El, sărmanul, a şovăit şi s-a uitat în jos, întorcând capul într-o parte.

— Bună, Julie! a salutat-o, tuşind un pic iritat. Splendidă!

Splendidă!

A înaintat cu ochii într-o parte, aruncându-i mai departe câte o privire, pe furiș, așa cum stătea acolo în lumina specială, de satin, a soarelui de pe pielea ei bronzată. Cumva, parcă nu părea îngrozitor de goală. Trandafirul auriu al soarelui parcă o îmbrăca.

— Bună, Maurice, i-a răspuns, desprinzându-se din îmbrățișare, o umbră rece căzându-i pe floarea desfăcută a pântecelui. Nu te așteptam atât de repede.

— Așa e, a zis el. Dar am reușit să scap puțin mai devreme.

Apoi a tușit iar, stânjenit. Dinadins o luase prin surprindere. Stăteau la câțiva metri unul de altul și niciunul nu vorbea. El avea în fața ochilor o altă Juliet, una cu coapse bronzate și mângâiate de vânt: nu era femeia aia nervoasă din New York.

— Ei! a exclamat el. Ești splendidă! Splen-di-dă! Unde e băiatul?

În străfundul lui a simțit cum i se trezește la viață dorința pentru trupul și carnea însorită a femeii: femeia de carne. Era o dorință nouă în viața lui și îl durea. Așa că acum voia să uite de ea.

— Uite-l, i-a răspuns Juliet, arătând spre ștrengarul despuiat din umbra deasă, care strângea lămâile căzute din pomi.

Tatăl a izbucnit într-un hohot de râs ciudat, de-o clipă, ca un nechezat.

— A, da! Uite-l! Deci acolo e bărbățelul! Frumos!

În sufletul lui emoționat, închis, a simțit fiori mari, dar și-a păstrat stăpânirea superioară.

— Bună, Johnny! i-a strigat, dar nu prea convingător. Bună, Johnny!

Băiețelul a ridicat privirea, scăpând fructele din mâinile neîndemânatice, dar nu i-a răspuns.

— Cobor la el, i-a spus ea, întorcându-se și luând-o pe potecă.

În ciuda ei înseși, umbra cea rece se ridica de pe floarea deschisă a pântecelui ei și fiecare petală înflorea din nou. Soțul mergea după ea, cu ochii la șoldurile ei repezi, trandafirii, mari, care se ridicau și coborau când îi aluneca mijlocul când într-o parte, când în alta. Era mut de admirație, dar simțea și o pierdere uriașă. Era obișnuit cu Juliet omul, însă cea de aici nu mai era un om, ci un corp mare, călit de soare, fără suflet și ispititor ca o nimfă cu pulpe sclipitoare. Ce o să se facă el? Era ca nuca în perete în peisajul ăsta, în costumul lui cenușiu-închis, cu pălăria lui de un cenușiu-deschis, cu chipul lui cenușiu, monahal,

chipul unui om de afaceri timid, cu o gândire mercantilă cenuşie. Simţea fiori stranii pe la mijloc şi prin picioare. Era îngrozit şi avea sentimentul că o să scoată un strigăt de triumf sălbatic şi o să sară pe femeia de carne cafenie.

— Arată bine, nu? a întrebat Juliet când au ieşit din marea adâncă de flori galbene de oxalis şi au ajuns sub lămâi.

— A, da. Da, arată splendid! Bună, Johnny! Nu-l mai cunoşti pe tati? Nu-l mai cunoşti pe tati, Johnny?

S-a lăsat pe vine, uitând că nu trebuie să-şi şifoneze pantalonii, şi a întins mâinile.

— Lămâi! a zis băieţelul ciripind ca o păsărică. Două lămâi!

— Două lămâi! a repetat tatăl. O groază de lămâi!

Copilaşul a venit şi i-a pus câte o lămâie în fiecare mână. După aceea s-a dat înapoi să se uite la el.

— Două lămâi! a zis iar Maurice. Hai, Johnny! Vino să-i spui bună lui tati.

— Tati pleacă? a întrebat micuţul.

— Pleacă? Păi… nu, nu azi.

Şi l-a luat în braţe.

— Scoate-ţi haina! Tati scoate haina! a zis copilul, trăgându-se într-o parte într-un fel irezistibil.

— Bine, fiule! Tati scoate haina.

Şi-a scos haina şi a aşezat-o cu grijă deoparte, s-a uitat la cutele de la pantaloni, le-a netezit un pic, s-a lăsat pe vine şi a luat copilul în braţe. A avut o senzaţie de slăbiciune când i-a simţit trupuşorul cald şi gol. Femeia despuiată s-a uitat la băieţelul trandafiriu din braţele bărbatului care rămăsese în cămaşă. Micuţul îi scosese pălăria şi Juliet a văzut părut lins, brunet-grizonant, al soţului ei, care nu avea niciun fir rebel. Dar nici pic de soare! Umbra cea rece i-a cuprins din nou floarea pântecelui. Mult timp n-a scos un cuvânt, câtă vreme el a vorbit cu copilul, care-l iubise pe tati.

— Ce o să te faci, Maurice? l-a întrebat din senin.

I-a aruncat iute o privire piezişă, auzind clar vocea ei de americană. O uitase.

— Cu ce, Julie?

— Cu toate. Cu toate astea! Nu pot să mă întorc în apartamentul din East Forty-Seventh.

— Păi…. Nu, bănuiesc că nu, a răspuns el şovăitor. Cel puţin, nu

acum.

— Niciodată! i-a replicat ea imediat şi s-a lăsat tăcere.

— Păi… habar n-am.

— Crezi că poţi să vii aici? l-a întrebat fără pic de milă.

— Da. Pot să stau o lună. Cred că mă descurc o lună, a răspuns el ezitând.

După care a îndrăznit să-i arunce o privire sfioasă, subtilă, înainte de a întoarce din nou capul.

Ea l-a privit la rândul ei, sânii obraznici tresărindu-i când a oftat, ca şi cum n-ar mai fi avut răbdare şi şi-ar fi scuturat de pe ea umbra cea rece a lipsei de soare.

— Nu pot să mă întorc, i-a zis încet. Nu pot să mă întorc pe soarele ăsta. Dacă nu poţi să vii aici…

A lăsat fraza neterminată. Însă vocea clară de americană dispăruse şi a auzit, în schimb, vocea unei femei de carne, a unui trup copt la soare. S-a uitat la ea iar şi iar, dorind-o din ce în ce mai tare şi temându-se din în ce mai puţin.

— Nu, a răspuns el. Ţi se potriveşte. Eşti splendidă. Da, nu cred că mai poţi să te întorci.

Şi, auzind sunetul mângâietor al vocii lui, deşi ea nu voia, floarea pântecelui ei a început să se desfacă, iar petalele au prins a înflori.

Şi-o închipuia în apartamentul de la New York, palidă, tăcută, ţinându-l sub papuc într-un fel îngrozitor. Cu ceilalţi oameni el era de o timiditate blândă, aşa că ostilitatea groaznică, fără cuvinte, pe care a văzut-o la ea după ce s-a născut copilul l-a înspăimântat nespus. Pentru că îşi dăduse seama că nu se poate abţine. Aşa sunt femeile. Sentimentele lor au luat-o în sens invers, chiar şi împotriva lor înşişi, şi era cumplit – devastator. Îngrozitor, îngrozitor să trăieşti într-o casă cu o asemenea femeie, ale cărei sentimente se revarsă chiar şi împotriva ei înseşi. Se simţise strivit sub ostilitatea ei grea. Şi ea era propria ei victimă şi chiar şi copilul. Nu, orice, dar asta nu. Slavă Domnului, femeia aia ameninţătoare ca o stafie parcă se făcuse nevăzută acum graţie soarelui.

— Dar tu? a întrebat ea.

— Eu? A, eu! Pot să-mi văd mai departe de afacere şi… să vin aici în vacanţe lungi… câtă vreme vrei să rămâi aici. Rămâi cât vrei.

S-a uitat în pământ mult timp. Îi era atât de frică să nu cumva să se trezească spiritul acela ameninţător şi răzbunător al femeii din ea,

așa că trăgea nădejde că ar putea rămâne așa cum o vedea acum, ca o căpșună goală care se coace, o femeie ca un fruct. A ridicat capul și s-a uitat la ea, implorând-o din ochii stânjeniți.

— Pot să rămân și pentru totdeauna? l-a întrebat ea.

— Păi… da, dacă vrei. Pentru totdeauna e o vreme lungă. Nu poți stabili o dată.

— Și pot să fac tot ce vreau?

L-a privit în ochi, provocator. Iar el nu avea nicio putere în fața goliciunii ei trandafirii, bătute de vânt, în frica lui de a trezi o altă femeie în ea, americana fantomatică și pusă pe răzbunare.

— Da… Cred că da. Câtă vreme asta nu te face nefericită pe tine sau… copilul.

Și-a ridicat iar ochii spre ea, parcă cerându-i ceva complicat, stânjenit, cu gândul la băiețel, dar tot sperând pentru el însuși.

— Nu mă face, i-a replicat ea imediat.

— Da, a zis și el. Nu cred că o să te facă.

S-a lăsat tăcere. Clopotele din sat au bătut grăbite, vestind miezul zilei. Asta însemna prânzul.

Juliet s-a strecurat în chimonoul din crêpe gri, legându-și un cordon verde, lat, în jurul taliei. După aceea i-a pus copilului o cămășuță albastră și s-au dus în casă.

În timpul mesei i-a urmărit chipul cenușiu, de om de la oraș, părul grizonant și lipit de cap, bunele maniere pe care le stăpânea atât de bine, obiceiul de a mânca și de a bea foarte moderat. Uneori el îi mai arunca o privire pe furiș, pe sub gene. Avea ochii incomozi, auriu-cenușii, ai unei creaturi care a crescut în captivitate încă de mică și a trăit așa, ciudată și rece, fără să știe ce e căldura speranței. Numai sprâncenele și genele negre erau frumoase. Ceva îi scăpa. Nu-l înțelegea. Fiind atât de însorită, nu putea să-l vadă, căci el era fără soare, iar a fi fără soare înseamnă a nu fi.

Au ieșit pe balcon să bea cafeaua sub tufele roz de bougainvillea. Dincolo, dedesubt, la ferma de alături, țăranul și nevasta lui stăteau sub roșcov, lângă grâul verde și înalt, unul lângă altul pe o păturică albă întinsă pe pământ. Le rămăsese o bucată de pâine uriașă după ce mâncaseră, iar acum stăteau la un pahar de vin negru.

Țăranul s-a uitat spre terasă de cum s-a arătat americanul. Juliet și-a făcut soțul să se întoarcă cu spatele la vecini. După aceea s-a așezat și a aruncat o privire la bărbatul de la fermă. Până când a văzut că

tuciuria de nevastă-sa se întoarce să se uite şi ea.

V.

Era îndrăgostit de ea până peste cap. Îi vedea faţa lată, roşie şi oarecum îndesată fixând-o cu privirea: până când băga de seamă nevastă-sa şi se întorcea să vadă, iar el lua paharul şi-l dădea pe gât. Nevastă-sa se holba mult la siluetele din balcon. Era arătoasă, dar mai degrabă sinistră şi, fără îndoială, mai mare decât el, diferenţa fiind aceea dintre o femeie superioară, dominatoare, trecută de patruzeci de ani, şi soţul ei iresponsabil, care are vreo treizeci şi cinci. Parcă era diferenţa dintre două generaţii. „El e din generaţia mea“, se gândea ea, „iar nevastă-sa e din generaţia lui Maurice.“ Juliet nu împlinise încă treizeci de ani.

Ţăranul era atrăgător în pantalonii lui albi din bumbac, în cămaşa roz pal, cu pălăria lui de pai veche, atât de curat, plesnind de sănătate. Era bine legat şi lat, părând scund, dar carnea-i era plină de viaţă şi părea gata să ţâşnească în fiecare clipă, chiar să muncească, aşa cum îl văzuse atunci când se jucase cu copilul. Era genul de ţăran italian care vrea cu patimă să se dăruiască, să-şi dăruiască sângele care-i bubuie în vene şi carnea puternică. Dar era ţăran din cap până-n picioare şi în sensul că aştepta să facă femeia primul pas. El se foia pe-acolo pasiv, copleşit de dorinţă, sperând, sperând că o să vină ea la el. Însă el n-ar încerca niciodată să se ducă la ea: niciodată. Ea trebuia să vină. El numai să stea pe-acolo, la îndemână.

Simţind că îl priveşte, şi-a fluturat pălăria de pai veche, dezvelindu-şi capul rotund, brunet, tuns scurt, şi a întins o mână mare, cafeniu-roşiatică să ia bucăţoaia de pâine, din care a rupt o fărâmă şi s-a pus pe înfulecat. Ştia că ea îl priveşte. Iar ea avea aşa o putere asupra lui, animalul acela fierbinte, nevorbitor, căruia-i curge sângele-n şuvoaie prin ditai venele! Era înfierbântat peste tot de la nenumăraţi sori şi nepăsător ca amiaza. Şi sfios, cu o sfială agresivă, stângace, care o aştepta arzând de dorinţă, dar care n-ar face niciodată, absolut niciodată, o mişcare spre ea.

Cu el ar fi ca şi cum s-ar cufunda în altă strălucire de soare, una grea, mare, care aduce broboane de sudoare, după care ar veni uitarea. El, personal, nici n-ar exista. Ar fi doar o baie de viaţă caldă, puternică, după care ar urma despărţirea şi uitarea. Apoi, din nou, baia pentru reproducere, ca soarele.

Numai că n-ar fi aşa de bine! Era atât de obosită de legături

personale, de conversaţia de după cu bărbatul. Când e vorba despre namila aia grea, pur şi simplu trebuie să pleci după ce te satisface. Stând aşa acolo, Juliet simţea şuvoiul de viaţă curgând dinspre el spre ea şi dinspre ea spre el. Din cum se mişca el îşi dădea seama că el o simte mai mult decât îl simte ea pe el. Fiecare simţea o durere limpede în trup şi fiecare stătea, parcă cu gândul aiurea, lăsându-se privit de un partener vigilent, de omul care îi e stăpân.

Şi Juliet s-a gândit: De ce să nu mă duc la el? De ce să nu-i port copilul în pântece? Ar fi ca şi cum aş purta copilul soarelui inconştient şi al pământului inconştient, un copil ca un rod. Iar floarea pântecelui îi radia. Nu-i păsa de sentiment ori de posesie. Nu voia decât rouă de bărbat, cumplit de nepăsătoare. Dar sufletu-i era cuprins de teamă. Nu îndrăznea! Nu îndrăznea! Dacă ar găsi el o cale!

Dar nu găsea. El doar se foia şi aştepta, ars de dorinţă, aştepta ca ea să treacă râpa. Iar ea nu îndrăznea, nu îndrăznea. Şi el umbla de ici până colo.

— Nu ţi-e teamă că o să te vadă cineva când faci plajă? a întrebat-o soţul ei, întorcându-se şi uitându-se spre ţărani.

Soţia lui saturniană s-a întors şi ea să se zgâiască la Villa. Era un fel de luptă.

— Nu. Nu trebuie să te vadă. Nu vii şi tu? Nu vii şi tu la plajă? i-a zis ea.

— De ce… Bine. Cred că mi-ar plăcea să vin când sunt aici.

Avea o sclipire în ochi, un fel de curaj disperat, venind din dorinţa de a gusta fructul acesta nou, femeia aceasta cu sâni trandafirii, copţi la soare, care împungeau prin haine. Iar ea se gândea la el, cu faţa lui mică de orăşean, albită, fără sânge-n obraji, plimbându-se la soare, disperat să-şi obţină drepturile lui de soţ. Şi gândul i-a alunecat iar. Omuleţul acela ciudat, regulamentar, bunul cetăţean, înregistrat ca un infractor în ochiul gol al soarelui. Cât o să-i displacă să se expună!

Şi floarea pântecelui ei a ameţit, a ameţit. Ştia că o să-l aibă. Ştia că o să-i poarte copilul. Ştia că pentru el, pentru micuţul orăşean înregistrat, pântecele ei se desfăcea radiind ca o floare de lotus, ca suprafaţa stacojie a anemonei-de-mare, cu mijloc negru. Ştia că n-o să se ducă la ţăran. Nu avea suficient curaj, nu era suficient de liberă. Ştia că el n-o să vină niciodată la ea, că are pasivitatea unei târâtoare a pământului şi că o să aştepte, o să aştepte, doar arătându-i-se, iar şi iar, zăbovind în gândul ei aşa cum zăboveşte dorul animalic.

Juliet văzuse că-i urcă sângele-n obrajii bronzaţi şi simţea căldura albastră, fremătătoare, ce se revarsă brusc asupra ei din ochii lui aprinşi şi mădularul lui mare care se trezeşte la viaţă – pentru ea, tânjind după ea. Şi totuşi, n-o să se ducă niciodată la el – nu îndrăznea, nu îndrăznea, erau atâtea împotriva ei. Şi corpuşorul fără vlagă al soţului ei, crescut la oraş, o s-o posede, iar penisul lui mic şi înnebunit de poftă o să-i mai facă un copil. Nu avea de ales. Era legată de roata mare, bătută în cuie, a împrejurărilor şi nu exista pe lume niciun Perseu care să taie legăturile.

PERONELLA, IBOVNICUL ŞI BUTOIUL 1

GIOVANNI BOCCACCIO
Traducere din limba italiană
ETA BOERIU

Peronella, prinzând de veste că omul ei se întoarce acasă, îşi ascunde ibovnicul într-un butoi; aflând de la bărbat că tocmai îl vânduse, îi spune că înaintea lui şi ea îl vânduse unuia, care intrase în el să vază dacă e bun. Ibovnicul iese din el, îl pune pe bărbat să cureţe butoiul şi apoi şi-l duce acasă.

Povestea Emiliei fu ascultată cu hohote de râs şi rugăciunea fu socotită drept sfântă şi folositoare; apoi, după ce povestea se sfârşi, regele îi porunci lui Filostrato să spună mai departe, şi dânsul începu:

— Preaiubitoare doamne, atâtea păcăleli vă trag vouă bărbaţii şi mai cu seamă soţii, încât atunci când se întâmplă ca vreuna dintre voi să-şi păcălească şi ea omul, nu numai c-ar trebui să fiţi prea bucuroase de o asemenea întâmplare, ca şi de faptul că o ştiţi sau că v-o spune cineva, dar ar trebui s-o trâmbiţaţi voi înşivă peste tot locul, astfel încât bărbaţii să ia aminte bine că, dacă ei ştiu să vă înşele, nici voi nu vă lăsaţi cu nimica mai prejos. Un lucru ca acesta numai foloase v-ar aduce; căci, dacă omul ştie că altul nu se lasă, n-are nici dânsul îndrăzneală să-l înşele cu una, cu două. Or, dacă e aşa, cine ar putea să nu creadă că cele ce vom spune azi în legătură cu aceasta, ajungând la urechea bărbaţilor, nu le-ar sluji drept frâu în pofta lor de a vă înşela, când ar vedea că voi, numai să vreţi şi-aţi fi în stare să înşelaţi oricând? De aceea, am de gând să vă arăt acum ce-a născocit o tânără – deşi de

neam destul de prost – ca să-şi înşele bărbăţelul şi ca să scape de belea.

Nu de mult, la Napoli, un nevoiaş se însură c-o tânără frumoasă şi drăgălaşă, zisă pe nume Peronella, şi amândoi, el, ca zidar, cu meşteşugul lui, şi ea torcând, îşi câştigau cu anevoie viaţa şi-o înnodau şi ei de azi pe mâine, cum puteau.

Acu, se nimeri odată ca un holtei din ăştia tineri, cu slăbiciune la femei – văzând-o într-o bună zi pe Peronella noastră şi tare mult plăcând-o – să mi se îndrăgostească de ea şi până la urmă, tot stând de capul ei, s-ajungă şi la prietenie. Şi, ca să poată după plac să se întâlnească unul cu altul, căzură la învoială să facă după cum urmează: în fiecare dimineaţă, la ceasul când bărbatul pornea cu noaptea în cap la lucru ori ca să caute de lucru, tânărul să se ascundă pe undeva pe aproape, aşa încât să-l vază. Şi cât ce-ar fi văzut că pleacă – cum mahalaua unde sta femeia şi căreia i se zicea Avorio era de obicei pustie – să intre în casă. Zis şi făcut; într-acest chip se întâlniră nu o dată. Dar într-o zi de dimineaţă, plecând omul de acasă şi tânărul, Giannello Strignario după nume, păşind degrabă înăuntru, se întâmplă nu după mult ca, în timp ce el sta cu Peronella, bărbatul – care de obicei nu da pe acasă toată ziua – să se întoarcă aşa deodată şi aflând uşa încuiată să înceapă a bocăni în ea şi apoi să-şi zică în sinea lui: „Doamne, mărire Ţie-n veci! Că dacă m-ai făcut sărac, m-ai procopsit măcar cu o nevastă cum nu-i alta de bună şi cinstită. Uite, de-abia am plecat de acasă şi ea a şi zăvorât uşa, ca nu cumva vreun străin să vie şi să o supere.“

Peronella, care îşi recunoscuse bărbatul după bocănit, grăi:

— Vai, Gianni, ce să mă fac? Iacă a venit bărbatul meu, trăsni-l-ar Dumnezeu, şi nu ştiu ce să fie asta, că niciodată nu se întoarce aşa devreme acasă. Pasămite te-o fi văzut când ai intrat. Acu, oricum ar fi, te rog frumos fă bine şi intră în butoiul ăsta pe care-l vezi aici, că eu mă duc să-i deschid uşa şi să vedem ce-nseamnă asta.

Giannello intră degrabă în butoi şi Peronella, după ce-i descuie bărbatului, îi zise îndârjindu-se:

— Ce naiba mai e şi asta, că vii aşa devreme acasă? Pre câte văd, se pare că nu prea ai chef de lucru astăzi, de mi te-ntorci acasă cu sculele în mână. Dacă faci aşa, din ce vrei să trăim? Crezi c-aş răbda să-mi zălogeşti bruma de haine ce le mai am? Că nu fac altceva din zori şi până-n noapte decât să torc întruna (de mi s-a dezlipit şi carnea de pe unghii), ca să am măcar atâta ulei, cât să ne-ajungă la opaiţ. Bărbate,

bărbate, n-am o vecină, una barem, să nu se mire cât muncesc şi să nu-şi bată joc de mine şi de truda mea. Iar tu te-ntorci acasă, bălăbănindu-ţi mâinile, când ar trebui să fii la lucru.

Şi, zicând astfel, se apucă să plângă şi-o luă iar de la capăt:

— Ah, vai şi amar de mine, rău ceas m-a mai adus pe lume! C-aş fi putut să mă mărit cu un bărbat cumsecade şi n-am vrut, nu de alta, ci numai ca să-l iau pe ăsta, care nici barem nu se uită pe cine şi-a adus în casă. Că altele-şi petrec în tihnă cu câţi ibovnici au – că una nu-i să n-aibă cel puţin doi sau trei – şi-şi fac de cap cât vor, turnându-le bărbaţilor minciuni de-ngheaţă apele, iar eu, săraca de mine, dacă-s cuminte şi nu vreau să mă dedau la d-astea, rabd chin şi viaţă urgisită. Zău dacă ştiu de ce nu-mi caut şi eu ca ele un ibovnic. Pricepe odată, omule, că dacă mi-ar sta capul la rele, aş găsi, n-ai grijă, cu cine să le fac. Că sunt destui băieţi frumoşi care mă iubesc şi mă au dragă şi mi-au făgăduit bani grei sau, după placul meu, veşminte ori giuvaiere. Da' nu mă lasă inima să fac una ca asta, că maică-mea n-a fost dintr-alea. Şi tu te-ntorci acasă când ar trebui să fii la lucru!

Bărbatul îi răspunse:

— Femeie, pentru Dumnezeu, nu-ţi face sânge rău degeaba! Eu ştiu că eşti cinstită şi-n parte chiar azi dimineaţă mi-am dat seama de asta; e adevărat că am plecat să mă duc la lucru, dar pare-se că nici tu nu ştii, cum n-am ştiut nici eu, că azi e Sf. Galeone şi, deci, nu se lucrează. De aceea m-am întors la ceasul ăsta acasă. Totuşi am avut de grijă şi am găsit mijloc să avem din ce trăi mai bine de o lună, fiindcă am vândut omului ăstuia, pe care îl vezi aici cu mine, butoiul ăla care, pe câte ştii, de-atâta vreme ne ţine loc degeaba-n casă. Şi omu' îmi dă pe el cinci galbeni.

La care Peronella zise:

— Pe legea mea, mă scoţi din fire! Tu, care eşti bărbat şi care umbli pretutindeni şi s-ar cădea să te pricepi la lucrurile astea, dai bunătate de butoi pe-o nimica toată, când eu, care-s o femeie şi pot zice că n-am trecut de pragul porţii, văzând că ne încurcă în casă, l-am dat pe şapte galbeni unui bărbat de treabă care a intrat chiar adineauri în el să vază dacă-i bun.

Când auzi una ca asta, bărbatul, tare bucuros, se întoarse către acela care voia să-l cumpere şi-i spuse:

— Mergi cu Dumnezeu, că după câte-ai auzit, nevastă-mea a vândut butoiul pe şapte galbeni, de unde dumneata dădeai doar cinci

pe el.

— Să fie-ntr-un ceas bun, răspunse omul şi se duse.

Atunci femeia zise:

— De vreme ce-ai venit acasă, hai şi tu şi te-nţelege cu omul care vrea să-l ieie.

Giannello, care din butoi ciulea urechea să audă dacă-i de bine sau de rău, auzind vorbele Peronellei, ieşi degrabă afară şi, ca şi cum n-ar fi ştiut că omul se întorsese, prinse a striga:

— Nevastă, nevastă, unde eşti?

La care dumnealui, bărbatul, venind spre el, grăi:

— Iată-mă-s! Ce pofteşti?

— Cine eşti tu? întrebă Giannello. Eu am chemat-o pe femeia cu care m-am tocmit pentru butoiul ăsta.

Bărbatul îi răspunse:

— Zi-i fără frică ce pofteşti, că eu sunt omul ei.

Atunci Giannello spuse:

— Butoiul pare bun. Da, parc-aţi fi ţinut în el gunoi, c-atâta jeg s-a adunat pe dinăuntru, de nu-l pot curăţi nicicum, oricât zgârii cu unghiile. De aceea, nici nu-l iau, de nu-l văd dintâi curăţat.

Atuncea Peronella zise:

— Doar n-o să stricăm târgul pentru atâta lucru: las că ţi-l curăţă bărbatul meu.

— Acuşi, răspunse omul.

Şi aşezându-şi sculele, se dezbrăcă de haină şi, după ce-i ceru femeii o lumânare aprinsă şi o rindea, intră în butoi şi începu să-l radă. Peronella, ca şi cum ar fi poftit să vază ce face înăuntru, vârî şi ea capul în butoiul care era îngust la gură, şi aşijderea şi-o mână cu braţ cu tot şi începu să spuie:

— Vezi, rade ici, rade colea, ba ici, în partea asta, ba dincoace, vezi c-a rămas oleacă de gunoi.

Şi-n timp ce sta astfel şi-şi dăscălea bărbatul, Giannello care – din pricină că omul se întorsese acasă – nu apucase în dimineaţa aceea să-şi astâmpere pofta pe de-a-ntregul, văzând că nu-i chip să şi-o curme cum ar fi vrut, se hotărî să facă aşa cum se putea. Şi apropiindu-se de femeie, care astupa de tot gura butoiului, asemeni cu armăsarii năbădăioşi care în câmpiile întinse se aruncă înfierbântaţi peste iepele din Partia, îşi astâmpără şi el pofta lui tinerească şi, aproape în aceeaşi clipă, sfârşind şi el cu bine treaba şi isprăvind şi

omul de curăţit butoiul, se trase la o parte, femeia scoase afară capul şi soţul ei ieşi din butoi. Drept care Peronella îi zise lui Giannello:

— Omule, ia feştila asta şi vezi de-i bine curăţat.

Giannello, uitându-se înăuntru, răspunse că e bine şi că acum e mulţumit; iar după ce dădu cei şapte galbeni pe butoi, chemă pe cineva să i-l ducă acasă.

SOPHIE ŞI MĂNĂSTIREA REFORMATĂ 2

MARCHIZUL DE SADE

Traducere din limba franceză

ŞTEFANIA VELICU

Credinţa nu m-a părăsit nicio clipă în viaţă. N-am ţinut seama niciodată la ereziile celor puternici, căci mi s-a părut că sunt mai degrabă rezultatul unor gânduri uşuratice decât o credinţă în sine şi întotdeauna am pus în loc inima şi conştiinţa mea, găsind în ele toată puterea de care aveam nevoie ca să-i înfrunt. Şi dacă uneori necazurile m-au oprit o vreme să mă ocup de cele sfinte, mi-am reparat greşeala, imediat ce am putut. Pe 7 iunie – n-aveam să uit niciodată ziua asta – de-abia plecasem din Auxerre, mersesem vreo două leghe, când m-am hotărât să mă abat puţin din drum, spre stânga, şi să urc pe o colină unde creştea un pâlc de copaci. Mă toropise căldura şi voiam să mă odihnesc vreo două ore şi să mă răcoresc puţin, fără să mai cheltuiesc ceva în vreun han şi ferindu-mă de primejdiile de pe drumul mare.

Am urcat până acolo şi m-am aşezat la umbra unui stejar, după ce am mâncat puţină pâine şi am băut un strop de apă şi m-am lăsat vreo două ore în voia somnului, într-o linişte deplină. Când m-am trezit, am privit peisajul din stânga drumului. În mijlocul pădurii care se întindea până în depărtare mi s-a părut că zăresc o clopotniţă micuţă, înălţându-se timidă dintre copaci. „Ce dor îmi e de tine, singurătate blândă“, mi-am spus atunci! Acolo trebuie să fie un adăpost pentru călugăriţe sau călugări singuratici, care se îngrijesc doar de cele sfinte, departe de stricăciunile lumii, unde nelegiuirea se luptă întruna cu nevinovăţia şi mereu o învinge. Acolo, cu siguranţă, e locul virtuţilor! La toate acestea mă gândeam eu, când mi-a apărut în faţă o fată cam de-o vârstă cu mine, care păştea oile. Am întrebat-o ce aşezământ era acela care se zărea şi mi-a spus că era o mănăstire reformată, unde vieţuiau patru călugări ale căror credinţă şi abstinenţă

erau neasemuite.

Mi-a spus că o dată pe an lumea merge acolo, în pelerinaj, pentru că o fecioară se arată şi face minuni pentru toţi credincioşii. Atunci m-a cuprins pe loc dorinţa de a merge să mă închin şi să cer ajutorul Sfintei Fecioare. Am întrebat-o pe fată dacă vrea să vină cu mine, dar mi-a răspuns că-i e peste putinţă, pentru că o aşteaptă mama ei acasă devreme. Însă, mi-a zis, drumul e foarte uşor. Mi-a arătat pe unde să o iau şi m-a asigurat că stareţul, omul cel mai sfânt şi respectabil din câţi există, mă va primi frumos şi mă va ajuta cu tot ce voi avea nevoie. I se spune Sfinţia Sa Rafael, mi-a mai spus fata, şi este italian de origine, dar şi-a petrecut mai toată viaţa în Franţa. Iubeşte singurătatea şi din acest motiv a refuzat tot felul de favoruri din partea papei, care-i este rudă. Are vreo 50 de ani şi e un om de neam ales, plin de blândeţe şi credinţă, iar toată lumea din ţinut îl consideră un sfânt. Ce mi-a spus fata m-a încurajat şi mai tare şi mi-a aprins dorinţa de a merge acolo în pelerinaj, ca să încerc să repar prin fapte cuvioase toate micile păcate pe care le săvârşisem până atunci. I-am dat fetei ceva de pomană, chiar dacă şi eu aveam o mulţime de nevoi, şi am pornit la drum către Sainte Marie des Bois, mănăstirea de care îmi spusese. Când am ajuns pe un teren mai drept, n-am mai zărit în faţă clopotniţa după care mă ghidam. Şi, cum nu o întrebasem pe ciobăniţă câte leghe erau de la locul unde ne întâlniserăm şi până la mănăstire, mi-am dat seama că distanţa era alta decât cea socotită de mine. Dar asta nu m-a descurajat, iar când am ajuns la marginea pădurii am hotărât să mă afund în ea cât încă mai era lumină, sigură că o să ajung la mănăstire până la căderea nopţii. În tot acest timp n-am zărit nici picior de om, nicio casă, nimic, iar singurul drum era o cărare neumblată pe care mergeam fără să ştiu dacă merg bine. Străbătusem deja cinci leghe de la colina de unde pornisem cu gândul că nu sunt mai mult de trei leghe până la mănăstire, şi iată că nu se vedea nimic iţindu-se. La apusul soarelui, am auzit în sfârşit un sunet de clopot care mi-a dat semn că nu mai era mai mult de o leghe până acolo. Am luat-o după sunet, cu paşi repezi, cărarea a devenit mai largă, iar după vreo oră am zărit nişte garduri şi, imediat în spatele lor, mănăstirea. Nimic nu era mai frumos decât acest loc singuratic. Nicio casă prin jur, cea mai apropiată se afla la peste şase leghe distanţă şi, pretutindeni, pe o distanţă de cel puţin trei leghe, nu erau decât păduri. Mănăstirea se afla într-o vale, de-asta şi pierdusem din vedere clopotniţa, pentru că, urmând drumul,

a trebuit să cobor. Un adăpost al unui călugăr grădinar era lipit de zidul mănăstirii şi trebuia să treci pe acolo ca să intri. L-am întrebat pe sihastru dacă pot să vorbesc puţin cu călugărul econom. El m-a întrebat ce doresc, iar eu i-am dat de înţeles că ceva de-ale sufletului, că un jurământ mi-a purtat paşii spre acest lăcaş sfânt şi că, dacă voi putea să cad la picioarele Sfintei Fecioare şi ale preacuviosului slujitor al Său, sub acoperişul căruia se adăpostea icoana ei cea sfântă, voi fi răplătită pentru toate suferinţele îndurate până atunci. Călugărul m-a învitat să intru să mă odihnesc şi a intrat repede în mănăstire. Deja se lăsase întunericul, iar călugării trebuie să fi fost la masă, căci a durat ceva vreme până să vină înapoi. Într-un târziu, s-a întors însoţit de un alt călugăr.

— El este cuviosul Clément, domnişoară, economul mănăstirii, şi a venit să vadă dacă are rost să-l tulbure pe stareţ pentru ce doreşti.

Cuviosul Clément era un bărbat uriaş de vreo 45 de ani, foarte gras, cu o privire întunecată şi plină de răutate, cu voce aspră, iar prezenţa lui a avut darul să mă înspăimânte, nu să mă liniştească…

Fără să vreau am început să tremur şi toate suferinţele trecute mi-au revenit brusc în minte.

— Ce vrei? La ora asta se vine la biserică? Pari o femeie fără căpătâi.

— Preacuvioase, i-am spus eu şi m-am aşezat în genunchi, în casa Domnului ştiam că se poate veni oricând. Am bătut drum lung până aici şi am inima plină de zel şi de credinţă, vă rog, dacă se poate să mă spovediţi şi când îmi veţi cunoaşte inima veţi vedea dacă sunt sau nu vrednică să cad la picioarele icoanei făcătoare de minuni care se află în acest sfânt lăcaş.

— Dar asta nu e o oră potrivită pentru spovedanie, a spus călugărul ceva mai blând. Unde o să înnoptezi? Noi nu avem loc de găzduire. Era mai bine dacă veneai dimineaţa.

I-am povestit de ce ajunsesem la acea oră şi el, fără să mai spună nimic, s-a dus să stea de vorbă cu stareţul. După câteva minute, am auzit cum se deschide uşa de la biserică, iar călugărul econom a venit până la adăpostul grădinarului şi m-a poftit înăuntru.

Cuviosul Rafael era un bărbat de vârsta pe care mi-o spusese ciobăniţa, dar nu-i dădeai mai mult de 40 de ani. Era înalt şi slab, cu o înfăţişare mai degrabă spirituală şi blândă, vorbea foarte bine franceză, cu un uşor accent italienesc, era manierat şi curtenitor, dar

pe atât de negru şi sălbatic îi era sufletul, după cum vă voi povesti de îndată.

— Fetiţo, mi-a zis el blând, deşi nu e deloc ora potrivită şi nu avem obiceiul să primim pe cineva înăuntru aşa târziu, o să-ţi ascult spovedania şi după aceea ne vom gândi cum să-ţi petreci cuviincios noaptea, până la ora dimineţii, când vei putea să îngenunchezi şi să te închini sfintei icoane.

Zicând aceste cuvinte, călugărul a pus să se aprindă câteva lumânări în jurul confesionalului şi, lăsându-l să plece pe celălalt călugăr, i-a poruncit să închidă toate uşile, iar pe mine m-a poftit să mă aşez şi să mă spovedesc cu toată încrederea. Liniştită pe deplin de blândeţea lui, după ce mă speriasem zdravăn când îl văzusem pe părintele Clément, m-am aşezat la picioarele lui şi i-am povestit toată viaţa mea, fără să-i ascund nimic, aşa cum îmi cereau cinstea şi încrederea mea. I-am mărturisit toate greşelile şi toate păcatele, i-am povestit toate suferinţele mele, n-am uitat nimic, nici măcar semnul ruşinos pe care mi-l făcuse Rodin.

Călugărul Rafael m-a ascultat cu mare atenţie, m-a pus chiar să-i repet anumite detalii, luându-şi o înfăţişare curioasă şi o faţă plină de milă. Cele mai multe dintre întrebările lui s-au legat de mai multe ori de următoarele aspecte:

1. Eram într-adevăr orfană şi mă născusem la Paris?

2. Chiar nu aveam rude, prieteni sau protectori şi pe nimeni căruia să-i scriu?

3. Ciobăniţa era singura persoană căreia îi mărturisisem dorinţa de a veni la mănăstire? Şi oare nu-i dădusem întâlnire la întoarcere?

4. Aveam doar 22 de ani? Chiar eram încă fecioară?

5. Eram sigură că nu m-a urmărit nimeni în drum spre mănăstire?

După ce i-am răspuns la toate aceste întrebări, cu cea mai mare inocenţă, el s-a ridicat, m-a luat de mână şi mi-a spus:

— Copilă dragă, e prea târziu acum să mergi să te închini la Sfânta Fecioară, dar mâine am să-ţi dăruiesc bucuria sfântă de a te împărtăşi la icoana ei. În seara asta trebuie să mănânci ceva şi să dormi.

Şi cu aceste cuvinte m-a condus la sacristie.

Cu o îngrijorare pe care nu mi-am putut-o stăpâni, l-am întrebat atunci:

— Părinte, dar cum se poate? În casa voastră?

— Dar unde în altă parte, frumoasă pelerină? mi-a spus el şi a deschis uşa spre un coridor care ducea chiar la încăperile lor. Te temi să petreci noaptea cu patru călugări? O să vezi, îngeraş, că nu suntem chiar aşa sălbatici şi că ne pricepem să facem să se simtă bine o fată aşa frumuşică…

La aceste cuvinte, inima mi s-a înfiorat. „Cerule bun, m-am întrebat eu, oare n-am picat iar pradă bunelor mele intenţii şi dorinţei cinstite de a mă apropia de cele sfinte ale religiei? Oare şi această pornire a mea va fi pedepsită ca o fărădelege?“ În tot acest timp, înaintam prin întuneric. La capătul coridorului, a apărut o scară, iar călugărul m-a îndemnat s-o iau înainte. Când mi-a văzut reţinerea, brusc şi-a schimbat dulceaţa din voce cu furia şi mi-a vorbit pe tonul cel mai obraznic:

— Stricato ce eşti, crezi că poţi să mai dai înapoi? O să vezi că mai bine era pentru tine dacă nimereai într-un cuib de hoţi decât la patru călugări reformaţi.

Groaza mi-a crescut atât de repede la ce mi s-a arătat, că nici n-am mai avut timp să mă sperii de aceste vorbe. De-abia auzisem ce a spus, când în faţa ochilor mi-au apărut alte semne care m-au luat cu asalt. Uşa s-a deschis şi, în jurul unei mese, am văzut trei călugări şi trei fete tinere, toţi în cele mai neruşinate poziţii, două dintre ele erau complet dezbrăcate şi în acel moment o dezbrăcau şi pe cea de-a treia, iar călugării erau cam la fel…

— Prieteni, le spuse Rafael intrând, ne lipsea una. V-am adus-o! Vă prezint un adevărat fenomen. O Lucreţie care poartă pe umeri stigmatul femeilor uşoare, iar aici, spuse el cu un gest neruşinat şi arătând într-un loc anume, aici, se află dovada unei feciorii mărturisite la spovedanie.

Din toate părţile s-au auzit hohote de râs, care au însoţit această introducere, iar Clément, călugărul pe care-l văzusem cel dintâi, printre aburii beţiei, strigă atunci că lucrul acesta trebuie verificat imediat. Trebuie să vi-i zugrăvesc pe cei în compania cărora mă aflam în acel loc şi de aceea mă întrerup puţin din a vă spune continuarea.

Deja Rafael şi Clément vă sunt cunoscuţi în mare, aşa că pot trece la următorii doi. Antonin, cel de-al treilea călugăr din mănăstire, era un bărbat de vreo 40 de ani, slab, uscăţiv, arătând ca un satir, păros, desfrânat la culme, rău şi batjocoritor. Cuviosul Jerome, cel mai

în vârstă dintre toți, era un bătrân desfrânat, de vreo 60 de ani, brutal ca și Clément, dar mai beţiv ca el și care, plictisit de plăcerile comune, căuta cele mai depravate căi de a-și stârni o scânteie de voluptate.

Cea mai tânără dintre femei era Florette, era din Dijon și avea cam 14 ani. Provenea din familia unui burghez de vază din oraș, era fiica lui, și fusese răpită de ucenicii lui Rafael, care, fiind mai bogat și bine văzut în rândul fraților întru credință, nu lăsa, totuși, nimic deoparte din ce i-ar fi putut sluji patimile și dorințele. Era o brunetă fermecătoare, cu ochi extrem de frumoși. Cornelie, care n-avea mai mult de 16 ani, era blondă, cu trăsături interesante, cu o piele superbă și un păr minunat și cu o siluetă absolut încântătoare. Ea era din Auxerre, fiica unui negustor de vinuri, pe care o sedusese chiar Rafael și o atrăsese apoi în capcană. Omphale era o femeie de 30 de ani, bine făcută, cu chip plăcut, ochi extrem de blânzi, cu forme bine conturate, cu un păr superb și piept generos. Ea era din Joigny, fiica unui podgorean înstărit. La 16 ani, chiar înainte să se mărite cu un bărbat care s-o facă fericită, fusese răpită de Jerome, prin ispitiri dintre cele mai năstrușnice. Așa arăta societatea în care urma să trăiesc eu, asta era cloaca mustind de păcat în care eu sperasem să găsesc virtutea, așa cum ar fi trebuit, în acel sfânt lăcaș.

Imediat ce am ajuns în mijlocul acelei adunări cumplite, mi s-a spus că nu aveam decât să urmez purtările supuse ale celorlalte femei.

— Presupun că-ți dai seama că nu-ți folosește la nimic să încerci să ni te împotrivești în vizuina asta în care te-a călăuzit steaua ta cea rea, mi-a spus Rafael. Mi-ai povestit că ai trecut prin tot felul de nenorociri, dar, după cum vezi, de pe lista ta de fată cinstită îți lipsește încă cea mai mare. Ți se pare normal să mai fii fecioară la vârsta ta? Asta e o minune care nu mai poate dura, mi-a spus el. Ele sunt tovarășele tale. Și ele au strâmbat din nas când s-au văzut nevoite să ne slujească nouă, dar, așa cum o să faci și tu, au sfârșit prin a se supune, când și-au dat seama că împotrivirea nu le aduce nimic bun. Cum te-ai mai putea apăra acum, Sophie? Ești singură și părăsită pe lume, așa cum mi-ai mărturisit, n-ai nici prieteni, nici rude. Ești în acest pustiu, nimeni nu te poate ajuta aici, nimeni nu te cunoaște, ești la bunul plac al patru desfrânați care n-au nici cea mai mică intenție să te cruțe. La cine vrei tu să te rogi? Poate la acest Dumnezeu spre care ai alergat tu, venind să-l implori cu atâta zel și care, iată, se folosește de asta, ca să te arunce în capcană. După cum vezi, nu există nicio putere, nici de pe

pământ şi nici din cer, care să te scoată din mâinile noastre. Prin nicio minune nu-ţi mai poţi păstra virtutea de care faci atâta caz. Vei fi, aşadar, în toate sensurile posibile, prada asupra căreia o să ne aruncăm toţi patru. Dezbracă-te, Sophie, şi fii supusă şi blândă, ca să te bucuri de mila noastră, care altfel va fi înlocuită de pedepse aspre. Pedepse care nu vor face decât să ne înfurie şi mai tare, iar pe tine nu te vor pune în niciun fel la adăpost de poftele noastre sălbatice.

Mi-am dat seama că toate aceste vorbe teribile ale lui nu-mi lăsau nicio şansă de scăpare, dar n-aş fi fost oare vinovată dacă n-aş fi încercat măcar ce-mi spunea inima şi îmi lăsase natura? Am căzut în genunchi în faţa lui Rafael şi mi-am folosit toată puterea sufletească să-l rog să nu-şi bată joc de mine, în situaţia în care mă aflam. Tot ce mi-a trecut mai răscolitor prin gând şi prin inimă i-am spus, în timp ce lacrimile mele amare îi udau genunchii. Dar nu ştiam încă pe-atunci că lacrimile sunt o ispită şi mai mare pentru patimi şi destrăbălări, nu ştiam că tot ce încercam eu, ca să înmoi aceste fiare, nu făcea decât să le întărească poftele şi mai tare. Rafael s-a ridicat furios şi a spus:

— Puneţi mâna pe stricata asta şi dezbrăcaţi-o mai repede, chiar în faţa noastră, ca să înţeleagă că nu e loc de milă la oameni ca noi.

Antonin m-a apucat atunci cu o mână aspră, iar gesturile lui brutale erau însoţite de cuvinte oribile. Mi-a smuls hainele în câteva clipe şi am rămas goală în faţa tuturor.

— Ia uite ce creatură reuşită! a zis Jerome. Să pice zidurile astea pe mine dacă am văzut ceva mai frumos de treizeci de ani încoace!

— Staţi aşa, să facem puţină ordine, a spus stareţul. Cunoaştem cu toţii procedurile de primire. Să fie, deci, supusă la toate, să nu ne scape niciunul, prieteni, iar în acest timp, celelalte trei femei să rămână pe lângă noi ca să ne ajute în caz de nevoie şi ca se ne aţâţe.

Pe loc, s-a format un cerc, eu am fost aşezată în mijloc şi mai bine de două ore m-au cercetat şi m-au pipăit cu toţii peste tot, primind rând pe rând laude sau insulte de la cei patru (…).

— Haideţi, a spus Rafael, care părea că nu mai rezistă mult să-şi ţină poftele în frâu, e timpul s-o sacrificăm! Fiecare să se pregătească s-o supună la plăcerile preferate.

Şi atunci, m-a aşezat pe o canapea în poziţia prielnică plăcerilor lui dezgustătoare, iar Antonin şi Clément mă ţineau. În acest timp, depravatul călugăr italian s-a săturat cu neruşinare de mine fără să-mi ia, însă, fecioria. Ce culme a rătăcirii omeneşti! Aceşti patru bărbaţi

parcă se mândreau că au uitat întru totul natura atunci când venea vorba să-şi aleagă plăcerile! După ce a terminat Rafael, a venit rândul lui Clément, stârnit de tot ce văzuse că-mi făcea mai-marele lui. M-a anunţat din primul moment că nu-mi va face nimic mai rău decât stareţul şi că locul în care îşi va depunde ofranda nu-mi va afecta fecioria. M-a pus să mă aşez în genunchi şi, lipindu-se de mine, şi-a împlinit plăcerea într-un loc care nu mi-a permis în timpul săvârşirii ei să mă plâng în vreun fel. A urmat Jerome, care a folosit acelaşi templu ca şi Rafael, fără să ajungă însă la sanctuar. S-a resemnat să rămână la intrare, secătuit de emoţia unor fapte a căror nerușinare nu se poate descrie, şi nu şi-a putut împlini poftele apoi decât prin mijloacele barbare a căror victimă fusesem pe cale să devin la Dubourg, în mâinile lui De Bressac.

— Uite ce pregătire bună, a zis Antonin şi a pus mâna pe mine. Hai, păsărico, să te răzbun eu de necuviinţa tovarăşilor mei şi să să culeg ofranda pe care nerăbdarea lor mi-a lăsat-o mie.

Nici nu pot să vă descriu amănuntele… De parcă ticălosul, cel mai depravat dintre toţi patru, deşi altfel părea cel mai îndepărtat de cerinţele naturii, n-ar fi consimţit să dea vreun tribut firesc acestei naturi. Uneori, când îmi imaginam astfel de plăceri, le credeam caste, precum Dumnezeu care le insufla, credeam că toate sunt de la natură pentru a folosi la mângâierea oamenilor, le credeam născute din iubire şi blândeţe. Nu m-aş fi gândit că bărbatul, precum fiarele sălbatice, poate ajunge la plăcere doar înspăimântându-şi femeia. Şi am avut parte de asta într-o asemenea măsură, încât durerile firești ale sfâşierii fecioriei mele au fost cele mai mici pe care le-am îndurat în timpul acestei torturi cumplite, iar în momentul suprem al plăcerii lui, Antonin a terminat cu urlete teribile şi frământându-mi toate părţile trupului, muşcându-mă şi devorându-mă precum trebuie să-şi mângâie tigrii partenerele. M-am simţit de parcă eram prada unui animal sălbatic, care n-avea să se potolească decât atunci când avea să mă devoreze.

Când toate s-au sfârşit, am căzut nemişcată şi aproape fără cunoştinţă, pe altarul unde fusesem sacrificată.

Rafael le-a poruncit femeilor să se ocupe de mine şi să-mi dea de mâncare, dar o tristeţe şi o disperare cumplite au pus stăpânire pe mine în acea clipă. Gândul că până la urmă îmi pierdusem comoara virginităţii, pentru care aş fi fost în stare să-mi dau viaţa de sute de ori,

mă chinuia cumplit. Şi mă durea gândul că ea îmi fusese răpită tocmai de cei de la care ar fi trebuit să am parte de cea mai mare mângâiere şi de cel mai puternic ajutor. Am plâns ore întregi din toată inima, ţipetele mele răscoleau sala, mă răsuceam şi mă rostogoleam pe pământ, îmi smulgeam părul şi le ceream călăilor mei să mă omoare mai bine. Şi chiar dacă cei patru denaturaţi erau mult prea lipsiţi de sentimente în faţa unor astfel de scene, au preferat să mă trimită să mă odihnesc, într-un loc de unde să nu mă mai audă, plictisiţi de strigătele mele, care-i împiedicau să-şi vadă mai departe de plăceri cu tovarăşele mele. Omphale se pregătea să mă conducă, dar chiar atunci Rafael m-a privit şi pofta i s-a aprins din nou, cerând să nu fiu dusă de acolo, până nu se mai satură o dată. Cum i-a venit ideea asta, s-a şi apucat de treabă, numai că dorinţele lui aveau nevoie să fie puţin aţâţate şi numai după ce s-a slujit de mijloacele la care mă supusese Jerome a găsit puterea să-şi săvârşească noul păcat…

Câtă destrăbălare fără margini, Dumnezeule! Cum era oare cu putinţă ca aceşti destrăbălaţi fără seamăn să aleagă să mă supună la o asemenea suferinţă fizică atât de sălbatică, exact în clipele în care eu treceam printr-o suferinţă psihică teribilă?

— La dracu’, a zis şi Antonin, luându-mă din nou în primire. Nimic mai bun decât exemplul unui superior şi nimic mai gustos decât repetiţia… Se spune că durerea duce la plăcere. Sunt sigur că fata asta frumoasă o să mă facă cel mai fericit dintre bărbaţi.

Şi cu toată sila şi cu toate urletele şi rugăminţile mele, am ajuns din nou unealta plăcerilor mizerabile ale acestui ticălos. Într-un târziu, m-au lăsat să plec.

— Dacă nu gustam câte un mic aperitiv înainte să apară prinţesa asta aici, al dracului să fiu dacă pleca fără să mă mai folosesc şi eu de ea o dată, a zis Clément. Dar nu-i nimic, poate să mai aştepte puţintel.

— La fel îi promit şi eu, a spus Jerome, care m-a făcut să-i simt puterea braţului, în clipa când am trecut pe lângă el. Dar pentru seara asta ajunge, hai să mergem la culcare, a mai zis el.

Rafael a fost de aceeaşi părere şi orgia a luat sfârşit. A oprit-o cu el doar pe Florette pentru noaptea aia şi s-au dus cu toţii. Eu am fost dată în grija lui Omphale. Era ca un fel de sultană, mai mare decât toate, care avea grija tuturor fetelor. M-a condus în apartamentul comun, un fel de turn în formă de pătrat, cu câte un pat aşezat în fiecare colţ. Unul dintre călugări le însoţea de obicei pe fete şi încuia

uşa cu mai multe lacăte. În acea seară, sarcina i-a revenit lui Clément. Odată intrate, era imposibil să mai ieşim, singura uşă fiind spre o cămăruţă de toaletă de alături, a cărei fereastră avea zăbrele la fel de groase ca acelea de la dormitor. În rest, nu exista niciun fel de mobilă, doar un scaun şi o masă aproape de patul înconjurat de o perdea din material prost, câteva lăzi de lemn, câteva scaune sparte şi bideuri şi o măsuţă de toaletă comună. Toate astea le-am observat a doua zi, pentru că în acea seară eram prea obosită ca să mai văd ceva şi prea absorbită de durerea mea. Cerule bun, am spus atunci, e posibil oare ca orice faptă bună care-mi izvorăşte din inimă să fie imediat pedepsită printr-o suferinţă? Ce rău am făcut atunci când am vrut să-mi împlinesc în acest lăcaş o datorie de credinţă? Cu ce am supărat Cerul? Ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru gândul meu cinstit? O, hotărâri fără de înţeles ale providenţei, arătaţi-vă o clipă ochilor mei, dacă vreţi să nu mă ridic împotriva voastră!

Lacrimi grele şi amare îmi curgeau din ochi, la aceste gânduri, când în zori, Omphale s-a apropiat de patul meu.

— Tovarăşă dragă, vreau să te îndemn să-ţi faci curaj, mi-a spus ea. La fel am plâns şi eu în primele zile, dar acum m-am obişnuit. O să te obişnuieşti şi tu, vei vedea. Primele zile sunt cumplite pentru că, pe lângă obligaţia de a le potoli tot timpul poftele acestor destrăbălaţi, resimţi şi pierderea libertăţii şi felul în care eşti tratată în această casă neruşinată. Nemernicii se bucură atunci când îi văd pe alţii suferind lângă ei.

Oricât de vii şi puternice erau suferinţele în acel moment, mi le-am înăbuşit ca s-o rog pe tovarăşa mea să îmi povestească ce suferinţe mă aşteptau…

— Bine, mi-a zis Omphale, eu îţi vorbesc cu toată încrederea, dar să nu te foloseşti niciodată fără măsură de cuvintele mele. Cea mai rea dintre toate suferinţele este nesiguranţa. Nu putem şti ce-o să se aleagă de noi după ce plecăm din acest loc. Am avut toate dovezile pe care le puteam avea într-un astfel de spaţiu, că fetele care trec prin mâna călugărilor nu mai apar în lume niciodată. Chiar ei ne spun asta, nu ne-au ascuns că această vizuină e mormântul nostru. Şi an de an sunt două-trei femei care pleacă. Ce se întâmplă cu ele nu ştim. Nu ştim dacă sunt omorâte. Uneori ni se spună că da, alteori că nu, dar un lucru e sigur: niciuna dintre cele care au plecat, oricât de mult ne-ar fi promis că se vor îngriji de eliberarea noastră şi că vor face plângeri, nu

s-a ţinut de cuvânt. Plângerile au fost pierdute sau fetele au fost împiedicate să scrie? Celor care sosesc aici le cerem veşti despre ele, dar nimeni nu ştie nimic. Ce se întâmplă, deci, cu ele? Asta ne chinuie cel mai tare zilele, această nesiguranţă. Sunt aici de paisprezece ani şi în timpul ăsta am văzut plecând peste cincizeci de fete. Unde s-au dus? De ce, după ce au jurat toate să ne ajute, nu s-a ţinut niciuna de cuvânt? Numărul nostru, cel puţin în încăperea asta, e stabilit la patru. Dar suntem sigure că mai există un turn asemănător cu acelaşi număr de fete. Multe semne la ei, la purtarea lor, cuvinte de-ale lor ne-au făcut să credem că nu suntem singurele, dar noi nu le-am văzut niciodată. Una dintre cele mai bune dovezi e că nu suntem niciodată folosite două zile la rând. Dacă ne-au folosit ieri, azi ne lasă să ne odihnim. Şi, cu siguranţă, destrăbălaţii ăştia nu se pot abţine o zi. În schimb, nu există ceva clar ca să contribuie la reformarea noastră, nici vârsta, nici modificarea trăsăturilor, nici plictiseala. Doar propriile lor toane. Doar ele îi fac să ne elibereze spre odihna care nu ştim încotro ne va purta. Am văzut aici o femeie de 70 de ani. I-au dat drumul doar vara trecută. Era aici de şaizeci de ani şi în timpul ăsta au plecat mai mult de douăsprezece fete, care nu împliniseră nici 16 ani. Unele au plecat după doar trei zile de la sosire, altele după o lună, iar altele după ani. Nu există altă regulă decât toanele lor. Nici felul cum te comporţi nu schimbă nimic. Am văzut femei care încercau să le vină în întâmpinarea dorinţelor şi plecau după şase săptămâni şi altele ursuze şi necooperante care erau păstrate ani întregi. N-are niciun sens să-i prezici unei nou-venite ce se va întâmpla. Imaginaţia lor sfidează orice regulă. Şi seamănă foarte tare între ei. Rafael este aici de cincisprezece ani, Clément de şaisprezece, Jerome de treizeci de ani, iar Antonin de zece. El este singurul pe care l-am văzut sosind, a luat locul unui călugăr de 60 de ani, mort de prea multă depravare. Rafael e de neam din Florenţa şi e rudă cu Papa cu care se şi înţelege foarte bine. De la venirea lui, povestea cu Fecioara făcătoare de minuni asigură renumele mănăstirii şi e ca o perdea care acoperă ce se petrece aici, însă mănăstirea era exact aşa cum o vezi, când a sosit aici. Se spune că lucrurile se petrec aşa de vreo optzeci de ani şi toţi stareţii care au venit aici au păstrat întocmai rânduiala pentru propriile plăceri. Rafael, unul dintre cei mai desfrânaţi călugări ai secolului, a cerut să fie numit aici, pentru că ştia rânduiala şi voia să păstreze privilegiile ascunse. Noi ţinem de dioceza din Auxerre, dar abatele fie că ştie sau

nu ce se petrece aici, cert e că nu-l vedem niciodată prin aceste locuri care nu sunt prea umblate, în afară de sărbătoarea de la sfârşitul lui august. În rest, în timpul anului, nu ajung până aici nici zece oameni. Însă, de câte ori se întâmplă să apară vreun străin, stareţul are mare grijă să-l primească aşa cum se cuvine şi să-i dea nenumărate dovezi despre austeritatea şi credinţa care domnesc aici. Acesta pleacă încântat şi laudă peste tot aşezământul, iar în felul ăsta buna credinţă şi naivitatea oamenilor îi lasă pe aceşti ticăloşi să acţioneze în voie. Altfel, regulamentul asupra comportamentului nostru e dintre cele mai aspre şi e teribil de periculos să-l încalci. Despre asta trebuie să-ţi dau câteva amănunte importante, căci nu e o scuză să spui „nu cunoşteam această lege, deci, vă rog, nu mă pedepsiţi!“. E datoria ta să le afli de la colegele tale sau să le ghiceşti. Nimeni nu te previne şi nu-ţi explică nimic, dar eşti pedepsită pentru orice. Îndreptarea este biciul. Şi e foarte simplu ca, la un moment dat, una dintre plăcerile lor să se transforme pe loc în pedeapsa preferată. Dacă ieri ai păţit-o fără să greşeşti, curând se va întâmpla pentru că ai greşit. Toţi patru sunt amatori ai acestui obicei şi îşi încearcă pe rând talentul de călău. În fiecare zi, unul dintre ei este numit regent de serviciu şi el primeşte raportul de la decana camerei. El răspunde de ordinea interioară a seraiului, de ce se întâmplă la mesele la care luăm parte, şi pedepseşte greşelile cu mâna lui. S-o luăm pe puncte. La ora 9.00 dimineaţa, trebuie să fim treze şi îmbrăcate. La ora 10.00, primim micul dejun, adică pâine şi apă. La ora 14.00, ni se aduce prânzul, o supă bunicică, nişte rasol, legume, uneori fructe şi o sticlă de vin pentru toate patru. În fiecare zi, fie că e vară sau iarnă, la ora 17.00, cu regularitate, regentul vine să ne viziteze. Atunci află care sunt nemulţumirile decanei, pe cine pârăşte, şi poate fi vorba de comportamentul fetelor în cameră, de cuvinte de revoltă, de respectarea orei de trezire, de respectarea normelor de igienă, spălarea părului şi curăţenia, de masă, dacă toată lumea a mâncat regulamentar, şi despre vreo posibilă tentativă de evadare. Trebuie să facem un raport cu toate astea, iar dacă nu-l facem putem fi, de asemenea, pedepsite. Apoi, regentul de serviciu trece în camera de toaletă şi face inspecţia. După ce-şi termină treaba, mai întotdeauna rămâne să se distreze puţin cu una dintre noi şi uneori chiar cu toate patru. După ce pleacă, dacă nu e tura noastră, putem să citim, să stăm de vorbă, să râdem şi să ne culcăm când dorim. Dacă e seara în care e rândul nostru să supăm cu călugării, sună un

clopot care ne anunţă că trebuie să ne pregătim. Regentul de serviciu vine să ne ia, coborâm în sala unde ai fost adusă şi tu, iar acolo, primul lucru este să se citească din caietul cu greşeli, începând cu cele săvârşite la ultimul supeu: neglijenţe, comportament rece faţă de vreunul din ei, în momentele în care se servesc de noi, nesupunere sau lipsa curăţeniei. Şi la asta se adaugă lista decanei cu greşelile săvârşite timp de două zile în cameră. Vinovatele se aşază pe rând în mijlocul sălii, iar regentul le comunică pedeapsa. Sunt dezbrăcate de decană sau subdecană, în caz că prima e pedepsită ea însăşi, iar regentul le aplică apoi corecţia, într-un asemenea mod, că le-ar fi greu s-o uite. Şi ticăloşii sunt tare pricepuţi la a ne găsi pricini, nu există nicio zi fără câteva pedepse. După aceea începe orgia şi mi-e imposibil să-ţi dau amănunte, pentru că nu pot fi povestite toanele lor contra firii. Cel mai important e să nu refuzi niciodată nimic, să încerci să le vii în întâmpinare şi, oricum, nici măcar asta nu te pune în siguranţă. Pe la jumătatea orgiei se ia masa şi suntem şi noi primite să gustăm din bunătăţi mult mai de soi decât ce ni se aduce nouă. Când călugării sunt pe jumătate beţi, orgia se porneşte din nou. La miezul nopţii se despart şi fiecare poate s-o ia pe una dintre noi la el în cameră, preferata mergând cu respectivul în chilie şi revenind la noi dimineaţa. Celelalte, dacă nu sunt oprite de niciunul dintre ei, se întorc în camera pe care o găsesc curăţată, iar paturile şi dulapurile sunt puse în ordine. Se întâmplă ca uneori, dimineaţa, înainte de micul dejun, un călugăr să o cheme pe una dintre noi la el în chilie. Fratele care se ocupă de noi o cheamă pe respectiva şi o conduce la călugărul care a dorit-o, care o va aduce mai târziu înapoi, imediat ce nu-i mai foloseşte.

Fratele care ne curăţă camerele şi ne conduce în chiliile călugărilor e un cerber bătrân, de vreo 70 de ani, pe care o să-l vezi curând. E chior, şchiop şi mut. Are şi trei ajutoare pentru a asigura serviciul în mănăstire, unul pregăteşte mâncarea, altul face curăţenie în chiliile călugărilor şi al treilea, portarul cu care te-ai întâlnit când ai venit.

Dintre ei, noi nu-l vedem decât pe cel care ne serveşte pe noi şi cea mai simplă vorbă pe care am schimba-o cu el ar fi una dintre cele mai grave greşeli pe care le-am putea comite. Stareţul ne vizitează din când în când şi atunci au loc nişte ceremonii bine puse la punct, cu care te vei obişnui şi a căror neascultare e o adevărată crimă, căci dorinţa lor de a descoperi zilnic greşeli care să le dea plăcerea să ne

pedepsească îi face să inventeze mereu altele în fiecare zi. Rar se întâmplă ca Rafael să vină să ne viziteze fără vreun scop, iar scopurile lui sunt pline de cruzime şi ticăloase, aşa cum te-ai convins deja. În plus, stăm tot timpul închise aici, nu avem niciun prilej un an întreg să ieşim să luăm o gură de aer, deşi au o grădină mare. Dar grădina n-are zăbrele şi se tem să nu fugim şi să dăm de ştire despre ce se petrece aici, căci justiţia omenească şi cea a Bisericii, dacă ar fi aflat ce se petrece aici, ar fi făcut de mult ordine. Nu îndeplinim niciodată vreun serviciu religios şi nici nu avem voie să ne gândim sau să vorbim despre aşa ceva. Astfel de cuvinte fac parte din greşelile care atrag cu siguranţă pedeapsa. Asta e ce-ţi pot spune, draga mea, experienţa o să te înveţe mai multe. Ţine-ţi curajul pe cât poţi, dar ia-ţi adio de la lume. Nu s-a întâmplat până acum ca o fată scăpată de aici să se mai fi întors vreodată acolo.

Acest sfârşit m-a făcut să mă cutremur şi am întrebat-o pe Omphale ce credea ea cu adevărat că li se întâmpla fetelor după ce erau scoase din această casă.

— Ce să-ţi spun? Speranţa se luptă să-mi şteargă ceea ce cred cu adevărat… Dar totul dovedeşte că retragerea lor de aici se întâmplă într-un mormânt. Şi totuşi, în fiecare clipă, o mie de gânduri – copii ai speranţei – se luptă să-mi înlăture această credinţă. Despre retragere nu ni se spune decât în dimineaţa în care ea se şi petrece. Regentul din ziua respectivă vine înainte de micul dejun şi spune ceva de genul: „Omphale, mănăstirea te reformează, fă-ţi bagajul căci vin să te iau la lăsarea serii.“ Şi pleacă. Femeia care urmează să plece îşi îmbrăţişează tovarăşele şi le promite de o mie de ori că o să le ajute, că o să spună lumii ce se petrece aici. Şi vine momentul, călugărul apare şi o ia şi nu se mai aude niciodată nimic despre ea.

— Prietenă dragă, i-am zis decanei, mulţumindu-i pentru tot, poate că n-au fost decât copile fără minte şi care nu s-au ţinut de cuvânt. Vrei să facem şi noi acest legământ? Dacă eu jur prima, pe tot ce am mai drag pe lume, că ori mor, ori distrug într-un fel cuibul ăsta de ticăloşii, îmi juri şi tu acelaşi lucru?

— Sigur că da, mi-a spus ea, dar fii sigură că toate promisiunile astea n-au niciun sens. Fete mai mari ca tine şi mai revoltate, dacă aşa ceva e posibil, fete care proveneau din familii de oameni cinstiţi şi cumsecade din zonă şi care aveau mijloace mai multe decât tine, fete care şi-ar fi dat viaţa pentru mine, nu s-au ţinut de cuvânt. Aşa că

dă-mi voie să nu pun prea mare preţ pe vorbele astea…

Am mai stat puţin la palavre despre caracterul călugărilor şi al tovarăşelor noastre.

— Nu există nimeni în toată Europa mai periculos decât Rafael şi Antonin. Sunt cruzi, cu inima întunecată, răi, prefăcuţi, necredincioşi şi batjocoritori. Astea sunt „harurile“ lor şi cea mai mare bucurie li se aprinde în ochi, atunci când se înfruptă din plin din vicii. Clément, care pare cel mai rău, e totuşi cel mai blând. De el nu te temi decât dacă e beat. Atunci trebuie să ai grijă să nu i te arăţi. Iar Jerome e sălbatic şi dur, picioarele, palmele şi pumnii sunt printre darurile lui sigure. Dar când se linişteşte şi e sătul de desfrâu, devine blând ca un mieluşel, spre deosebire de primii, care îşi stârnesc iar poftele prin tot felul de cruzimi. Despre fete nu sunt multe de spus. Florette e o copilă fără prea multă minte şi din care poţi să faci ce vrei, iar Cornelie e sensibilă şi delicată şi nu-şi poate găsi nicicum consolarea.

Apoi am întrebat-o dacă nu puteam afla şi despre un alt turn unde erau închise alte nenorocite ca şi noi.

— Sunt sigură că mai este, dar nu se poate afla nimic decât printr-o scăpare a călugărilor sau a fratelui mut, şchiop şi chior care, cu siguranţă, le slujeşte şi pe ele. Dar astfel de lămuriri sunt tare periculoase. Şi până la urmă la ce ne-ar folosi să aflăm că mai sunt şi altele, de vreme ce nu putem să facem nimic? Dacă mă întrebi ce dovadă am, pot să-ţi spun că au fost mai multe vorbe de-ale lor, spuse din neatenţie, care mi-au fost suficiente. De altfel, într-o dimineaţă, când am ieşit din chilia lui Rafael, care se pregătea să mă conducă el însuşi, l-am zărit pe fratele mut care intra la Antonin cu o fată frumoasă de vreo 18 ani, care clar nu era din camera noastră. Fratele, când a simţit că l-am văzut, a băgat-o repede în chilia lui Antonin, dar eu am apucat s-o zăresc. Nu s-a schimbat nimic şi poate că o păţeam rău dacă s-ar fi ştiut. E limpede că mai sunt aici şi alte femei şi că, de vreme ce noi luăm masa cu ei doar o dată la două zile, în ziua cealaltă ele ne iau locul.

Tocmai terminase Omphale de povestit, când Florette s-a întors de la Rafael, unde stătuse toată noaptea. Le era total interzis fetelor să povestească ce li se întâmpla atunci când erau luate, aşa că doar ne-a salutat când a văzut că nu dormeam. S-a trântit pe pat epuizată şi a rămas acolo până la ora 9.00, când era ora de trezire. Cornelie s-a apropiat de mine, a început să plângă şi mi-a spus:

— Ce ființe nenorocite suntem, domnișoară!

S-a adus masa și fetele m-au obligat să mănânc ceva. Le-am ascultat ca să le fac plăcere. Ziua a trecut destul de liniștit. La ora 17.00, așa cum îmi spusese Omphale, a venit regentul de serviciu. Era Antonin, care m-a întrebat râzând cum mă simt după așa o noapte. Răspunsul i l-au dat doar ochii mei plecați și plini de lacrimi. Iar el, râzând cu subînțeles, a zis:

— O să se obișnuiască ea, nu există niciun loc în Franța unde fetele să se formeze mai bine decât aici.

Și-a încheiat vizita, a luat lista cu greșeli din mâinile decanei care, o ființă bună așa cum era, de multe ori spunea că n-are nimic de trecut pe ea. Înainte să plece, s-a apropiat de mine. Am început să tremur crezând că voi fi din nou prada acestui monstru, dar asta se putea de-acum întâmpla oricând. Ce mai conta dacă era atunci sau a doua zi? Dar de data asta am scăpat doar cu câteva atingeri brutale, iar el a luat-o în primire pe Cornelie, poruncindu-ne tuturor să-l slujim în acest timp. Ticălosul, îmbuibat cu atâtea plăceri și voluptăți, nerefuzându-și nimic, și-a terminat treaba cu biata fată așa cum făcuse și cu mine în seara dinainte, mai exact cu cele mai rafinate momente de depravare. Astfel de grupuri se formau adesea. Când un călugăr se servea de una dintre fete, trebuia ca restul să stea în preajmă și să-i atâțe toate simțurile. Dau acum aceste amănunte murdare, ca să nu le mai spun mai târziu și nici nu am de gând să mai insist asupra nerușinării scenelor care se petreceau acolo. Dacă povestesc una singură, e ca și cum le-aș povesti pe toate (…). Cum era ziua noastră liberă, am fost lăsate în pace după aceea, iar fetele m-au mângâiat cum au putut, însă suferințele mele nu puteau fi mângâiate în niciun fel. Degeaba s-au străduit ele, cu cât încercau să mă consoleze, cu atât mă ardeau mai tare.

Ziua următoare, deși nu era el regentul de serviciu, starețul Rafael a venit special să mă vadă la ora 9.00 dimineața și a întrebat-o pe Omphale dacă începeam să mă obișnuiesc. Fără să asculte răspunsul, a deschis unul din dulapuri și a scos mai multe haine femeiești.

— Trebuie să punem ceva pe tine, nu putem să te lăsăm așa goală, asta mai mult pentru noi, decât pentru tine, mi-a spus el. Așa că n-ai de ce să ne fii recunoscătoare. Eu nu văd ce rost au hainele și mi-ar plăcea să le lăsăm pe fetele care ne slujesc să umble goale ca animalele.

Dar călugării noştri sunt oameni de lume, care vor lux şi podoabe, aşa că trebuie să le facem pe plac.

Cu aceste cuvinte, a aruncat pe pat mai multe halate lejere şi vreo şase cămăşi, câteva bonete, ciorapi, pantofi şi m-a pus să le încerc. A rămas acolo cât m-am îmbrăcat şi n-a pierdut niciun prilej pentru vreo atingere ruşinoasă. Am găsit trei halate din tafta şi unul de pânză din India, care îmi veneau bine. Mi-a dat voie să le păstrez şi mi-a amintit că totul aparţinea mănăstirii şi că trebuia să le dau înapoi în cazul în care voi pleca înainte să se uzeze. Toate aceste scene au fost prilejuri de aţâţare pentru el şi când am terminat mi-a poruncit să mă aşez în poziţia care-i convenea lui. Am vrut să cer îndurare, dar când i-am văzut privirea plină de furie m-am aşezat… Ticălosul şi-a potolit pofta înconjurat de celelalte trei fete. Mai târziu, la masă, m-a lăudat că l-am excitat cum trebuie şi m-a ales să-mi petrec noaptea cu el. Colegele mele s-au retras şi eu am plecat spre chilia lui. Nu mai vreau să pomenesc nici ce silă mi-a provocat, nici ce dureri teribile, vă închipuiţi ce puternice erau amândouă. Chilia lui Rafael era încântătoare, era mobilată frumos şi voluptuos. Nu lipsea nimic din ceea ce poate înfrumuseţa singurătatea şi o poate face potrivită pentru plăceri. A încuiat uşa şi s-a dezbrăcat, apoi mi-a cerut să fac la fel şi m-a pus să-i stârnesc poftele îndelung, în timp ce se aţâţa şi el singur. În seara aia am făcut un curs la fel de complet ca şi cea mai rafinată prostituată din lume. Întâi am fost eu stăpâna, apoi am devenit elevă, dar el s-a purtat cu mine în aşa fel încât, deşi el nu-mi ceruse mie milă, când mi-a venit rândul eu am implorat-o printre lacrimi. Dar el şi-a bătut joc de lacrimile şi de rugăminţile mele şi m-a împiedicat cu brutalitate să mă mişc atunci când s-a văzut stăpân peste corpul meu şi m-a chinuit timp de două ore fără milă. Nu îl interesau doar părţile destinate de natură plăcerilor, ci totul a fost luat la frământat, locurile cele mai ciudate şi mai delicate, nimic nu i-a scăpat călăului şi semnele de durere pe care i le dădeam îl bucurau şi-i conduceau căutările.

— Hai să ne întindem, mi-a spus într-un târziu. Poate e prea mult pentru tine, iar pentru mine cu siguranţă nu e de ajuns. Nu mă satur niciodată, iar ce fac e doar umbra a ceea ce aş vrea cu adevărat.

Ne-am aşezat pe pat şi toată noaptea am fost sclava plăcerilor lui.

M-am folosit de o clipă de linişte şi l-am întrebat dacă puteam spera să mai ies vreodată de acolo.

— Sigur că da, doar pentru asta ai intrat. Când vom hotărî toţi patru să te pensionăm, vei putea ieşi.

— Dar, am încercat eu să-l trag de limbă, nu vă temeţi că fete mai tinere şi mai puţin discrete decât vă jur eu că voi fi pentru totdeauna ar putea să facă public ce se întâmplă aici?

— Imposibil! a spus Rafael.

— E imposibil?

— Exact!

— Îmi puteţi explica?

— Nu, ăsta e secretul nostru. Tot ce-ţi pot spune este că fie că vei fi sau nu discretă, îţi va fi imposibil să dezvălui secretul când vei pleca de aici.

Şi mi-a poruncit să închei discuţia, aşa că n-am avut curajul să mai spun nimic. La ora 7.00 dimineaţa, am fost trimisă la noi în cameră cu fratele cel mut şi punând cap la cap ce-mi spusese Omphale şi ce reuşisem să smulg de la el, mi-am dat seama cu durere că împotriva fetelor care plecau din această mănăstire erau luate cele mai aspre măsuri şi că cel mai probabil li se tăiau toate căile de comunicare, fiind aruncate direct în sicriu.

Gândul ăsta teribil m-a făcut multă vreme să tremur, dar am reuşit cumva să-l alung cu ajutorul speranţei şi m-am lăsat prinsă de altele, la fel ca şi tovarăşele mele. Într-o săptămână, am trecut prin toate chiliile şi am putut să-mi dau seama de multele infamii la care se dedau călugării şi cu toţii nu reuşeau să se înfierbânte decât prin acte sălbatice. Pesemne că la ei păcatul sufletului rătăcit era mai mare decât celelalte, căci doar folosindu-l reuşeau să ajungă la plăcere.

Cel mai mult m-a chinuit Antonin. Nu se poate imagina cât de departe mergea cruzimea lui. Condus numai de rătăcirile lui împotriva firii, le căuta pe toate ca să atingă plăcerea, ele îl susţineau atunci când se delecta cu ea şi o îmbunătăţeau când ajungea la ultima fază. Când mi-am exprimat uimirea că niciuna dintre victime nu ajungea să prindă rod, decana mi-a explicat: distrugea el însuşi, imediat, fructul pasiunii.

— Cum vede vreun semn, ne dă să bem trei zile la rând câte şase pahare mari dintr-un anume ceai, care în a patra zi curăţă tot. Tocmai ce a păţit-o Cornelie. Şi mi s-a întâmplat şi mie de trei ori. Nu apare nicio problemă de sănătate după ce-l bei, dimpotrivă, chiar te simţi mult mai bine după. Şi oricum, după cum ai văzut, e singurul de la care

te paşte un asemenea pericol. Dorinţele atât de nefireşti ale celorlalţi ne pun la adăpost…

Omphale m-a întrebat dacă nu era adevărat că de Clément aveam cel mai puţin să mă plâng.

— Vai de mine, dintre atâtea ticăloşii care mă dezgustă şi mă revoltă, mi-e tare greu să spun care mă oboseşte cel mai puţin. Sunt atât de scârbită şi n-aş vrea decât să mă văd mai repede afară, orice soartă m-ar aştepta.

— S-ar putea ca dorinţa să-ţi fie împlinită curând, a spus Omphale, ai ajuns aici întâmplător, nu contau pe tine. Cu opt zile înainte să vii tocmai fusese pensionată o fată şi asta nu se întâmplă decât dacă ei au în aşteptare o înlocuitoare. Recrutarea n-o fac întotdeauna singuri, au slugi bine plătite, care-i slujesc cu credinţă. Sunt aproape sigură că în curând va apărea cineva şi ţi se va împlini dorinţa. Şi oricum, sunt în ajunul sărbătorii. Rar se întâmplă ca zilele astea să nu apară ceva, fie că ispitesc vreo fată la spovedanie sau o închid pe câte una. Nu prea s-a întâmplat să treacă sărbătoarea fără să pună ei mâna pe o puicuţă nouă.

Şi a venit şi ziua vestitei sărbători. V-aţi putea închipui oare la ce păcat monstruos s-au pretat călugării? S-au gândit că o minune pe care s-o vadă toţi cu ochiul liber le-ar spori faima, aşa că au îmbrăcat-o pe Florette, cea mai tânără şi mai micuţă dintre noi, cu toate straiele Fecioarei, au legat-o de mijloc cu un cordon care nu putea fi văzut şi i-au poruncit să-şi înalţe mâinile spre cer când se va da împărtăşania. Cum biata de ea primise ameninţări cumplite în cazul în care spunea vreun cuvânt sau nu-şi juca bine rolul, s-a descurcat binişor şi înşelătoria a prins. Oamenii au crezut în minune, au lăsat daruri şi ofrande Fecioarei şi au plecat plini de credinţă în puterea harului Ei.

Pentru a-şi încununa ticăloşia, călugării au poruncit ca Florette să vină la masa de seară îmbrăcată aşa şi fiecare dintre ei şi-a aţâţat poftele supunând-o la toate perversiunile, în starea în care se afla. Stârniţi de prima rundă, nu s-au oprit. Au pus-o să stea goală pe o masă, au aprins lumânări, i-au aşezat la cap icoana Mântuitorului şi au săvârşit pe seama ei cea mai înfiorătoare ceremonie. N-am putut să mă uit şi mi-am pierdut cunoştinţa. Dar Rafael a spus că era rândul meu să slujesc pe altar, ca să mă dreseze. M-au pus în acelaşi loc pe care stătuse Florette şi italianul cel ticălos a înfăptuit şi cu mine ce făcuse cu ea. M-au scos de acolo leşinată şi m-au dus în cameră, unde am plâns

trei zile cu lacrimi grele păcatul la care fusesem părtaşă fără voia mea. (…)

În acest timp, n-a fost adusă o nouă fată. Poate că recrutarea s-a petrecut în celălalt serai, dar la noi nu s-a schimbat nimic. Totul a rămas aşa vreo câteva săptămâni. Trecuseră deja şase de când mă aflam acolo. Într-o dimineaţă, pe la ora 9.00, Rafael a venit la noi în turn. Părea aprins, în ochi i se citea un fel de rătăcire. S-a uitat la noi toate, ne-a luat pe rând, ne-a pus să ne aşezăm în poziţia lui preferată şi s-a oprit mai ales la Omphale. A studiat-o îndelung, s-a agitat, a încercat una dintre fanteziile lui, dar n-a dus nimic până la capăt. Apoi, i-a spus să se ridice, s-a uitat la ea cu asprime şi, cu cruzimea zugrăvită pe faţă, i-a spus:

— Ai slujit destul, societatea te reformează, eşti liberă. Pregăteşte-te, vin chiar eu să te iau diseară.

Pe urmă a mai cercetat-o o dată şi a plecat brusc din cameră.

Cum a ieşit, Omphale mi s-a aruncat în braţe.

— Iată clipa de care mă temeam şi pe care atâta mi-am dorit-o! Ce-o să se întâmple cu mine, Doamne?

Am liniştit-o cum m-am priceput, dar n-am reuşit mare lucru. A jurat să folosească orice mijloc pentru a încerca să ne elibereze şi să-i dea pe mâna legii pe cei patru ticăloşi, iar felul în care a spus-o nu mi-a lăsat loc de nicio îndoială. Dacă n-avea să se întâmple, nu ţinea de ea. Ziua s-a scurs ca de obicei, iar pe la ora 18.00, Rafael a apărut iar.

— Hai, eşti gata? i-a zis lui Omphale.

— Da, părinte.

— Vino mai repede!

— Îngăduiţi-mi să-mi iau rămas-bun de la colegele mele.

— N-are niciun rost, haide odată, eşti aşteptată, urmează-mă!

Ea a întrebat dacă trebuie să-şi ia hainele.

— Nimic, i-a spus el. Nu aparţine totul mănăstirii? Nu mai ai nevoie de ele.

Apoi, parcă dându-şi seama că a spus prea mult, a adăugat:

— Boarfele astea nu-ţi mai sunt de folos, poate o să-ţi faci altele, pe măsura ta, care o să-ţi vină mai bine.

L-am întrebat pe călugăr dacă puteam s-o însoţesc măcar până la uşă, dar mi-a aruncat o privire atât de rea şi de crudă, încât m-am dat înapoi înspăimântată. Biata noastră tovarăşă a ieşit pe uşă, după ce mi-a aruncat o ultimă privire înlăcrimată şi neliniştită. După plecarea

ei, ne-am lăsat cuprinse toate de tristeţea despărţirii. Într-o jumătate de oră, Antonin a venit să ne ia la masă. Rafael a apărut cam după vreo oră, părea agitat, vorbea în şoaptă cu ceilalţi, dar până la urmă, totul s-a petrecut ca de obicei. Am observat însă, aşa cum spusese şi Omphale, că ne-au trimis mai repede în cameră, iar ei au băut mai mult ca de obicei şi s-au mulţumit doar să-şi aţâţe poftele, dar nimic mai mult. Ce sensuri puteam să dau acestor detalii, pe care le-am observat fără să vreau, întrucât în astfel de momente iei seama la toate, chiar fără să vrei. Dar n-am ştiut ce învăţăminte să trag şi nici nu v-aş fi spus toate astea, dacă nu m-ar fi mirat.

Timp de patru zile am aşteptat veşti de la Omphale, când sigure că va face totul ca să-şi respecte jurământul, când înspăimântate că prin cine ştie ce mijloace sălbatice i s-a tăiat orice posibilitate de a o face. Ne pierduserăm şi ultima umbră de speranţă, iar frica era şi mai mare. În a patra zi după plecarea ei, am fost duse la masă, aşa cum ne venise rândul. Mare ne-a fost surpriza când am văzut o fată nouă, intrând pe uşa care dădea în afară, atunci când noi am venit pe cea obişnuită.

— Iată, domnişoarelor, colega pe care societatea a ales-o pentru a o înlocui pe cea plecată, ne-a spus Rafael. Să vă purtaţi cu ea ca şi cu o soră şi să-i îmblânziţi soarta pe cât posibil. Sophie, mi s-a adresat el, tu eşti cea mai mare din grup, te ridic la rangul de decană. Îţi cunoşti îndatoririle, te rog să ai grijă să ţi le îndeplineşti aşa cum trebuie.

Mi-aş fi dorit să refuz, dar pentru că nu puteam s-o fac, m-am văzut iarăşi obligată să-mi sacrific voinţa în faţa acestor oameni ticăloşi, aşa că m-am înclinat şi am acceptat, ca să-l văd mulţumit.

Fetei celei noi i s-a desfăcut mantaua şi voalul care-i acoperea faţa şi atunci am văzut o copilă de 15 ani, cu un chip pe cât de delicat, pe atât de special. Ochii plini de lacrimi erau încântători. S-a uitat cu graţie la fiecare dintre noi şi pot mărturisi că niciodată n-am văzut o privire mai tulburătoare. Părul, de un blond-cenuşiu, îi cădea pe umeri în bucle, avea gura proaspătă şi strălucitoare, o ţinută nobilă şi o atitudine atât de seducătoare, că era imposibil să nu te simţi atras de ea. Am aflat imediat chiar de la ea că o chema Octavie, că era fiica unui mare negustor din Lyon, că fusese educată la Paris şi se întorcea acasă împreună cu guvernanta ei, când fuseseră atacate într-o noapte, pe drumul dintre Auxerre şi Vermenton, fusese răpită şi se trezise aici, fără să mai ştie ce se întâmplase cu trăsura în care venea sau cu femeia

care o însoțea. Timp de o oră fusese închisă singură într-o încăpere joasă și deja o cuprinsese disperarea, când o luaseră și o aduseseră la noi fără ca vreunul dintre călugări să-i spună vreun cuvânt.

Cei patru ticăloși dezmățați au rămas o clipă uluiți de atâta farmec. Puterea frumuseții supune, iar cel mai mare dintre nelegiuiți îi va aduce în felul lui, fără să vrea, un omagiu, pe care nu și-l va putea înăbuși fără remușcări. Dar cei patru monștri nu au stat prea mult pe gânduri.

— Hai, domnișoară, i-a spus starețul, ia să vedem dacă restul farmecelor sunt pe măsura celor pe care natura ți le-a risipit cu dărnicie pe față.

Și cum fata se tulburase și se înroșise fără să înțeleagă ce voiau de la ea, Antonin s-a repezit la ea sălbatic și, printre cuvinte prea nerușinate pentru a le putea repeta, i-a spus:

— Ce nu pricepi, mironosițo? Dezbracă-te imediat, asta ți se cere!

Au urmat alte plânsete și proteste, dar Clément a luat-o în primire și a făcut să dispară într-o clipă tot ce pudoarea ei ascundea. Nicicând nu s-au văzut forme mai frumos alcătuite și piele mai albă. Și toată această gingășie și nevinovăție aveau să cadă pradă acestor barbari desfrânați. Ca și cum natura îi dăruise toate aceste farmece, numai pentru ca ei să i le poată ofili. Au format un cerc și, așa cum mi se întâmplase și mie, l-au parcurs în toate felurile. Antonin nu se poate abține și atacă imediat cu cruzime farmecele fetei, iar tămâia fumegă la picioarele zeului… Atunci, Rafael își dă seama că e timpul pentru lucruri mai serioase. Nici el nu se mai poate abține, o înșfacă, o așază așa cum îi place lui, dar pentru că se teme că n-o să stea cuminte, îl pune pe Clément s-o țină. Octavie plânge, dar lor nu le pasă. Italianul parcă aruncă flăcări, stăpân pe locul care-i convine lui cel mai tare, și nu ia seama la cărările care duc spre el, decât pentru a trece mai repede orice obstacol. Nicio pregătire, nimic… Cu toată diferența uriașă dintre cel care asediază și victima lui, el trece la atac. Un strigăt teribil al ei ne anunță înfrângerea. Dar nimic nu-l oprește pe învingător. Cu cât ea imploră mila, cu atât el o chinuie mai sălbatic, și, la fel ca mine, e înjosită, dar rămâne încă fecioară.

— Niciodată parcă nu mi-am cules laurii mai greu. Mi-a fost teamă să nu ratez, pentru prima dată în viață, a spus Rafael, așezându-și hainele.

— O iau eu în primire acușica, a spus Antonin, fără s-o lase să se ridice. Ai mai lăsat crăpături în zid, de care nu te-ai ocupat.

Cu aceste cuvinte, a pornit mândru la luptă și într-o clipă a fost stăpânul locului. S-au auzit noi gemete…

— Domnul fie lăudat, a spus monstrul, m-aș fi îndoit de victorie, dacă nu auzeam plânsetele victimei, căci triumful n-are preț decât dacă e însoțit de lacrimi.

— Parcă n-aș mai ridica-o din poziția asta minunată, care îmi ușurează planurile, a spus și Jerome, venind spre ea cu o nuia în mână.

S-a uitat, a atins, a frământat puțin și apoi aerul a răsunat brusc de un șuierat teribil. Minunata ei piele și-a schimbat brusc culoarea, roșul se amestecă dintr-odată cu acel alb de crin, dar ceea ce poate că ar învioara dragostea o clipă dacă toate astea ar fi folosite cu moderație s-a transformat într-o crimă împotriva legilor naturii. Nimic nu-l poate opri pe călugăr. Cu cât fata urlă și plânge mai tare de durere, cu atât cruzimea lui crește… Totul are parte de același tratament, nimic nu scapă și, în curând, nicio părticică de pe acest trup minunat nu rămâne fără urmele tratamentului lui. În cele din urmă, pe aceste urme însângerate, își află plăcerea.

— Eu o să fiu cel mai blând, îi spune Clément luând-o în brațe și sărutându-i gura de un roșu aprins ca de coral. În acest templu îmi voi oficia eu sacrificiul, a mai spus el.

Câteva sărutări noi și nerușinate pe aceste buze, opera lui Venus, l-au aţâţat și mai tare. Apoi a silit-o pe biata fată la ticăloșiile care-i plac lui, iar acel loc candid al dragostei este mânjit și murdărit de toate ororile.

Restul serii a decurs ca de obicei, doar că frumusețea și vârsta acestei fete încă le aprindeau simțurile celor patru ticăloși și toate cruzimile au fost repetate. Doar după ce s-au săturat, în niciun caz din milă, s-au îndurat să o trimită în cameră și să-o lase câteva ore în liniștea de care avea nevoie. Aș fi vrut s-o pot mângâia măcar în acea primă noapte, dar obligată să-mi petrec noaptea cu Antonin, aș fi avut eu însămi nevoie de ajutor la starea în care mă aflam. Avusesem ghinionul să-i aprind acestui destrăbălat, mai mult ca oricare dintre fete, dorințele cele mai ticăloase, și de multă vreme, nu prea exista săptămână în care să nu petrec vreo cinci nopți la el în chilie. De dimineață, când m-am întors în cameră, am găsit-o pe fată plângând și i-am spus tot ce mi se spusese și mie ca s-o mai liniștesc puțin, dar fără

să reușesc mare lucru. Nu e ușor să te împaci cu o asemenea schimbare a vieții. Mai ales că fata avea un suflet plin de credință, era virtuoasă și delicată, iar starea ei i s-a părut cea mai crudă cu putință. Rafael, care o plăcuse foarte tare, a petrecut mai multe nopți cu ea și, încet-încet, s-a împăcat și ea, ca noi toate, sperând că într-o zi necazurile se vor sfârși. Omphale avusese dreptate să spună că vechimea nu avea nimic de-a face cu pensionarea și că asta venea doar după toanele călugărilor sau în caz de ceva cercetări, putea să se întâmple la fel de bine după opt zile ca după douăzeci de ani. Nu trecuseră șase săptămâni de când Octavie era la noi, că Rafael a venit să-i anunțe plecarea. Ne-a făcut și ea aceleași promisiuni ca Omphale, dar a dispărut și ea fără urmă și nu am mai aflat niciodată ce i se întâmplase. Aproape o lună nu i-a luat nimeni locul și în acest timp am putut să mă conving că într-adevăr nu eram singurele care locuiau în acest așezământ. Omphale doar bănuia, pe când eu am avut parte de o întâmplare mult mai convingătoare. S-a întâmplat într-o dimineață. Îmi petrecusem noaptea cu Rafael și ieșeam de la el, pe la 7.00 dimineața, când am văzut un frate la fel de bătrân și dezgustător ca acela care ne slujea pe noi, dar pe care nu-l mai văzusem niciodată, venind pe coridor cu o fată înaltă, de vreo 20 de ani, care mi s-a părut atât de frumoasă că ar fi trebuit pictată.

Rafael, care trebuia să mă conducă, se lăsa așteptat. A apărut tocmai când am ajuns în dreptul fetei pe care fratele bătrân nu știa unde s-o ascundă, ca să n-o văd.

— Ce faci cu fata asta, unde o duci? a întrebat starețul furios.

— La dumneavoastră, sfinte părinte. Înălțimea voastră ați uitat oare ce mi-ați poruncit ieri-seară?

— Ți-am spus la ora 9.00.

— Mi-ați spus la ora 7.00, monseniore, ați zis că o vreți înainte de slujbă.

În tot acest timp noi două ne uitam una la alta cu uimire.

— Nu mai contează acum, a spus Rafael și m-a băgat înapoi în cameră, chemând-o și pe fata cealaltă. Sophie, mi-a spus el după ce a închis ușa, fata asta ocupă într-un alt turn același post ca și tine. Este decană. Nu e nimic rău ca două decane să se cunoască și pentru asta vreau s-o vezi pe Mariane goală.

Și Mariane, fără nicio urmă de rușine după părerea mea, s-a dezbrăcat imediat, iar Rafael, poruncindu-mi mie să-i ațâț dorințele, a supus-o sub ochii mei plăcerii lui preferate.

— Asta voiam cu ea, a spus el când a terminat. Dacă petrec noaptea cu o fată, dimineaţa am imediat nevoie de alta, dorinţele noastre sunt fără sfârşit, cu cât primesc mai multe jertfe, cu atât se înflăcărează mai tare. Chiar dacă e mereu la fel, de fapt întotdeauna găseşti ispite noi şi în clipa când te saturi de una, ţi se aprinde alta imediat. Amândouă sunteţi fete de încredere, aşa că ţineţi-vă gura! Acum du-te, Sophie, o să te conducă fratele, eu mai am o taină cu tovarăşa ta…

Am promis să păstrez secretul şi am plecat având de-acum dovada că nu eram singurele care serveau plăcerile monştrilor.

În acest timp a fost înlocuită şi Octavie cu o ţărăncuţă drăgălaşă şi proaspătă de vreo 12 ani, dar care nu atingea valoarea ei. Nu trecuseră doi ani şi ajunsesem cea mai bătrână. Florette şi Cornelie au plecat şi ele, jurându-mi, ca şi Omphale, să-mi dea de veste, dar n-au reuşit nimic mai mult decât ea… Amândouă au fost înlocuite, Florette cu o fată de 15 ani, din Dijon, care avea mai degrabă de partea ei vârsta şi frăgezimea, iar Cornelie, de o fată din Autun, extrem de frumoasă şi de familie foarte bună. Din fericire, ea mi-a şi răpit inima lui Antonin şi mi-am dat seama că, odată stinsă pofta acestui monstru, eram gata să-mi pierd trecerea şi pe lângă ceilalţi. Neglijată de ei, am început să mă tem pentru soarta mea. Vedeam clar că mi se anunţa retragerea de care nu mă îndoiam că era o condamnare la moarte şi, o vreme, am căzut pradă neliniştii. Aşa nenorocită cum eram, încă puteam să ţin la viaţă, deşi oare, la acel moment, nu era cea mai mare fericire s-o părăsesc? Astfel de gânduri m-au mai liniştit şi m-au făcut să-mi aştept soarta cu resemnare şi n-am mai făcut nimic ca să-mi recâştig poziţia. Suferinţele se ţineau lanţ de mine şi nu era zi în care să nu mi se reproşeze ceva şi în care să nu fiu pedepsită. M-am rugat cerului şi am început să-mi aştept sentinţa.

IONICĂ CEL PROST
ION CREANGĂ

Amu cică era odată într-un sat un băetan, care n-avea nici tată, nici mamă şi nicio rudă; aşa era de strein, de parcă era căzut din ceriu. Şi fiindcă băetanul acela era supus, răbdătoriu şi tăcut, şi barbaţii şi femeile din acel sat se luase a-i zice „Ionică cel prost, Ionică cel prost“ şi aşa îi rămăsese acum numele. Dar ştiţi că e o vorba că: „Dracul în

curu' prostului zace."

În satul acela erau o mulţime de feciori de gospodari, care de care mai chiaburi şi mai ţanţoşi – tot de cei care umblă cu chebea între umere şi poartă căciula pusă de-a cățeaua. Şi Ionică cel prost n-avea cap să se amestece în vorba lor, c-apoi ce păţia cu nime nu împărţea, sermanul! El şi la crâşmă, şi la joc şi pe la nunţi şedea tot deoparte, ca un puiu de bogdaproşti, se făcea Tănasă şi numai asculta ce pun la cale flăcăii ceilalţi; şi când îi plăcea ce fac ei, da şi el din cap şi zicea în gândul său că „tot bine este". Asta era vorba lui Ionică. Iară când nu se mulţumea cu ceea ce fac ei, atunci numai icnia şi el şi tăcea molcum – cum îi omul cel strein şi nebăgat în samă.

V-am spus că satul acela era plin de flăcăi. Negrăşit că unde-s flăcăi mulţi, fete sunt şi mai multe; asta-i de când lumea; şi tinere şi bătrâne, şi frumoase şi slute, şi bogate şi sărace, şi harnice şi leneşe – de toată mâna.

Şi bietele fete, cum îs fetele, îşi aşteptau şi ele ceasul de măritiş cum aşteaptă porcul ziua de Ignat… Vorba ceea: „Joi, ţapule, joi, la tine ici (arată gâtul ţapului) şi la mine ici (arată la chiperniţă…) ". Şi apoi ştiţi că este o vorbă că: „Tot paiul are umbra lui şi tot sacul îşi găseşte peticul." Ş-apoi când mai este ş-oleacă de noroc la mijloc, atunci ştiu că-i bine, vorba lui Ionică.

Dar să venim iar la vorba noastră. Între toţi flăcăii din satul acela şi din vecinătate, era un flăcău fruntaş, anume Vasile a Mârgăoae care s-a însurat şi a luat de nevastă iarăşi o fată de fruntaş, anume Catrina lui Popa Cioric, care era cea mai frumoasă şi mai hazulie fată dintre toate fetele din sat şi de prin împrejurimi.

Dar parcă văd că vă ţineţi să întrebaţi că de ce-i ziceau lui Popa Cioric, Cioric? Mai aveţi puţintică răbdare că îndată veţi afla şi asta. Dascălul din sat a zăpşit odată la popa molfăind un potlog de cioric în postul cel mare, chiar în sfântul oltariu. Şi de la o împărţeală de colaci, dascălul având ciudă pe popa, l-a dat pe beţe. Şi apoi să ferească D-zeu sfântul să nu te afle oamenii măcar cu cât îi negru supt unghie că îndată îţi pun coadă, cum i-au aninat şi popei codiţa de cioric. Anapoda mai sunt şi oamenii; când văd ochii…, parcă dracul li spune.

Acum să venim iar la vorba noastră de unde am lăsat.

După ce s-a isprăvit nunta, toţi flăcăii ceilalţi au rămas ca opăriţi şi bătând din buze. Şi ca să mai alunge aleanul din inima lor s-au adunat şi ei acum cu toţii la crâşmă şi s-au aşternut pe băute o

săptămână întreagă; parcă nici nu li păsa că au boi şi vaci de hrănit şi de adăpat, cai de ţesălat şi câte alte trebi nu-s la casa omului gospodar, când vre omul să le facă.

Ionică cel prost, cât ici cât colé, s-a luat şi el pe urma lor, a intrat în crâşmă, a strigat la crâşmăreasă să-i aducă o sângeacă de rachiu, ş-a aprins cionca şi s-a pus şi el deoparte într-un ungheriu, ca un băet sărac şi strein ce era. Flăcăii ceilalţi, după ce-au luat beţiea de coadă, au început a-şi vărsa inima unul cătră altul, cum îi omul când prinde şi el sermanul oleacă de chef.

Unul zicea: „Mă! da' nătărai am fost de-am lăsat aşa drăguţă de fată să scape dintre noi! Aşa trupuşor mlădios, ş-aşa sân arzuliu, aşa ochişori negri scânteiori, şi aşa sprâncene încordate, nu ştiu, zău, de ne-a mai da ochii a vede! Şiretul cela de Vasile a făcut ce-a făcut şi ne-a şters păpuşoiul de pe foc…"

Altul zicea „Mă! eu aş da o păreche de boi, cei mai frumoşi numai să mă lase s-o pup odată colé, cum ştiu eu…"

Altul: „Eu aş da şi cămeşa de pe mine numai să mă lase să-i pun mâna la ţâţe oleacă…"

— Te cred şi eu, zise altul, de asta nici popa nu s-ar da în lături – sar eu, măi, pulică, m-aş da rob la turci ca să mă lase numai o dată să mă culc la sânul ei cel arzuliu, vorba lui Tălpan.

— Bine ţ-ar mai fi, zise atunci un holteiu tomnatic, care nu mai avea acum grijile aceste… dar prea departe ai ajuns; dacă ţ-a fost de dânsa, când era fată mare la părinţi acasa, de ce-ai şezut deoparte ca un feteleu ş-ai căscat gura? Acum na-vă câte-un paiu. Scobiţi-vă printre dinţi şi vă clătiţi gura cu câte-oleacă de vin. V-aţi trezit şi voi tocmai a treia zi după Ispas. Ea are acum bucăţica ei şi degeaba vorba.

Ionică cel prost, cum sta deoparte şi-i asculta, nu s-a mai putut stăpâni să tacă, ci s-a sculat iute de unde şedea, lăsat şi frică şi tot la o parte, şi s-a dus drept între dânşii, zicând: „Măi, flăcăi, tot îmi ziceţi voi că eu sunt prost, dar, după cum văd eu acum, mai proşti sunteţi voi de-o mie de ori decât mine. Degeaba vă mai ţineţi cu nasul pe sus şi sunteţi aşa de ţâfnoşi… Ce-mi daţi, voi, măi, şi v-o ferchezuesc eu pe Catrina, de faţă cu bărbatu-său, chiar acum dacă vreţi?"

Atunci toţi flăcăii, îndrăciţi de ciudă, au sărit drept în picioare şi s-au răpezit ca nişte vultani asupra lui Ionică, zicând: „Ce-ai zis tu, măi, Sărăcilă? Dacă ai băut rachiu, nu trebuia să-ţi bei şi mintea."

— Ia luaţi-l, măi, de cap zice unul, să se înveţe el de altă dată a

mai vorbi într-aiurea.

— Da ia daţi-i pace, măi, zise altul, poate că omul ştie ce vorbeşte… Să-i vedem mai întâi lauda şi apoi să-şi iee plata… Ia spune ce să-ţi dăm, măi, Ionică, ca să faci ce-ai zis tu?

— Ia, una de nouă lei, zise el ş-o vadră de vin vechiu, nu vă cer mai mult.

— Iacă una de nouă lei, zise un flăcău, vadra de vin om be-o pe urmă; numai să vedem şi-ais păcat.

— Fie ş-aşa, zice Ionică. Acum haideţi câţiva cu mine şi vă puneţi de pândă la păretele din dosul casei lui Vasile, de vă uitaţi pe ferestruică, şi-ţi vede cu ochii ce-am să fac eu. Numai încet, să nu tropăiţi cumva ori să faceţi larmă, ca să vârâţi omul în prepus, c-apoi atunci să nu fie vina mea. Eu mă cunosc cu câinii, dar voi luaţi pâne muetă în rachiu, de îţi îngăima până oi face eu treabă…

— Atunci se ieu vreo trei-patru flăcăi după Ionică, şi hai, hai! hai, hai! ajung la casa lui Vasile în puterea nopţii. Deschid şi portiţa binişor şi intră în ogradă fără să zăpească câinii, pentru că chiar atunci aveau şi ei o nuntă în sat… Dar cu atâta mai bine.

Flăcăii cei patru se pun la pândă la păretele din dosul casei, după cum le-a fost vorba, iară Ionică se duce la uşă şi începe a clămpăni şi a bate, strigând: băica Vasile, băica Vasile, acasă eşti?

Catrina atunci se trezeşte din somn şi zice: „Bădică, bădică! ia scoală că nu ştiu cine bate la uşă.“ Vasile atunci se scoală repede, se duce la uşă, în tindă, şi întreabă răstit: cine-i acolo?

— Eu, băica Vasile!

— Cine eu?

— Eu, Ionică cel prost.

— Că numai unul ca tine trebuia să fie, ca să sparii oamenii din somn la vremea asta. Dar ce cauţi pe la noi tocmai acum, în puterea nopţii, măi, Ionică, zice Vasile, căscând.

— Mă rog…, băica Vasile, deschide-mi uşa şi ţi-oiu spune eu ce caut; nu mă lăsa că la d-ta mi-i toată nădejdea…

Vasile, cum aude asta, dă drumul lui Ionică, închide iar uşa, împinge zăvorul la loc şi apoi intră amândoi în casă, bojbăind pe la uşori şi împedecându-se de prag pe întunerec.

— Da ce-i, măi, Ionică, zise Vasile, aprinzând opaiţul; au dat turcii în ţară, de umbli sculând oamenii de pe la case acum în puterea nopţii?

— Of! băica Vasile, of! ba mai rău decât turcii. Satul ș-a pus ochii pe mine, văzându-mă că-s băet strein și fără niciun sprijin, ș-o vre numaidecât să mă dee la oaste. Vornicul, pașnicul și alți câțiva câneri, cât pe ce erau să pue mâna pe mine. Și eu, simțind asta, am scăpat dintre dânșii ca dintre niște câini turbați, m-am furișat cum am putut și răpede am spulichit-o, țiind tot o fugă pâna la d-ta. Și numai mort m-or lua de-aici; afară numai dacă-i vre să mă dai și d-ta, băica Vasile!

— Da ține-ți firea, măi, Ionică, nu fi așa de fricos, că doar nu-i țara-n pradă. Socru-meu îi Popa în sat la noi, Nanașu-i vornic, Moșu-i pașnic, și tata-i vătăman; ce dracu'; oiu pute eu să fac ceva pe sub mânică și pentru tine, ca să te scap. Numai la vară, când oiu ave și eu de lucru, cred că om îi fi și tu.

— D'apoi mai încape vorbă, băica Vasile? Numai mult stau și eu de mă mier, ce dracu' au aiștea cu mine, de mă urmăresc și mă prigonesc până la atâta; parcă le-am mâncat capul…

— Las', măi, Ionică, nu te mai îngriji atâta; dacă te-ai văzut odată în casă la mine, n-ai habar, că uite pistoalele cele cum stau încărcate colo în cuiu! Dar nu știu cum să mai zic eu ca să nu greșesc. S-or fi pus și ei cu ochii pe tine, nu-i vorbă, dacă tot umbli ca un fulău prin sat de colo până colo și n-ai niciun căpătâiu. Ia însoară-te și tu, și atunci ai scăpat de oaste; n-or mai ave ce zice nici ei. Hai să te toporâm iute și degrabă! Iacă fată bună pentru tine: ia pe Ioana Todosicăii din deal – fina lui socru-meu – și te cununăm într-o noapte eu și cu nevastă-mea, chiar aici în casă la mine. Ce zici și tu, bre Catrina, așa-i c-avem să facem o casă bună, cum se cade? Ș-avem să jucăm la nuntă ca să scuturăm toți puricii de astă vară.

— Măi, așa? Nunta-i gata, numai de-ar vrea fata, zise Catrina sughițând.

— Da' ce-a mai căuta și ea, zise Vasile, că doar n-o să umple borș în vașca ceea a ei…

— Ia amu ai vorbit și tu de te-ai prichit, zise Catrina bosumflată; măcar că leorbăiți voi, bărbații, cum vă place, dar eu, slavă Domnului, n-am văzut gunoiu de fete până acum.

— Apoi dacă nu vă veți ține voi parte una alteia, cine are să vă ție? zise Vasile. Dar ce, Ionică nu-i bun? Ba, zeu, încă nu-i ea de nasul lui… Parcă cine știi cine-i ea ca să-i rupă cineva mânecile până pe-acolo. Știu că n-o fi așteptând s-o iee feciorul lui Pulea Spătariul…

— Da' ce-i mai ai grija atâta, zice Catrina, mânca-i-ai ceea… să-i

mănânci! (să mă ierte Ionică de vorba cea proastă…).

Ionică, nu-i vorba, avea bun sprijin în Vasile, dar în Catrina şi mai bun, pentru că el, ca băet strein şi sărac, slujise mult şi la tata lui Vasile, şi la al Catrinei. Cu Catrina scărmănase Ionică lâna şi făcuse caere; cu Catrina scosese cânipa din topitoare. Povestea cântecului: A zis lelea că mi-a da / Când s-a coapce cânipa / Ş-a duce-o la topitoare / Şi mi-a da dintre picioare!

Cu Catrina depănase Ionică fuse şi-i ajutase a lua căpele de pe râşchitoriu. Cu Catrina la nebedit, cu Catrina la ghilit, cu Catrina la cules fragi şi căpşune din pădure, cu Catrina în toate părţile… În sfârşit, ce mai la deal la vale, Catrina ştiea treaba lui Ionică, cum se cade şi Ionică pe-a Catrinei încă hăt de pe când era ea fată mare. Cum s-ar zice, s-a scăpat şi ea atunci în ţarină, ia aşa în şagă câte-oleacă: adecălea Ionică dăduse peste Catrina. Norocul lui Vasile, ca să nu se mai trudească şi el atâta a face începutul…

— Ce zici, măi, Ionică, să iau treaba pe mânecă? Te hotărăşti să te însori?

— Apoi dă, băica Vasile, zice Ionică scărpinându-se în cap. D-tale uşor ţi-i a zice. Dar eu ce-am să fac cu femeea?

— A… ra! Măi, Ionică, prost mai eşti! D'apoi nu ştii tu ce face omul cu femeea lui? Uită-te! Pune mâna unde-i lâna, cum am pus eu la Catrina… (apucând-o tocmai de colo…)

— Doamne, bădică, Doamne, tare mai eşti şi d-ta nu ştiu cum; faci copilării şi vorbeşti nimicuri de faţă cu oameni streini în casă.

— Da' ia las', măi, Catrină, las', nu te mai marghioli şi tu atâta, că doar Ionică-i de-a noştri…

— Ei, cum ţ-ai mai luat de samă, măi, Ionică? Tot nu ştii ce ai să faci cu nevasta, când te-i însura? S-o dai pe mâna mea, măi, că de asta, slavă Domnului, nu-i supărare…

— D'apoi d-tale aşa ţi-i a zice, băica, că ai avut tată şi mamă să te înveţe. Dar eu de la cine era să-nvăţ, că am rămas de mic copil sărac de părinţi…

— Apoi dar tot bine zic oamenii că eşti prost, măi, Ionică. Hai! Ce-mi dai tu mie să te-nvăţ eu?

— D'apoi ce nu ţ-aş da, băica, din toata sărăciea mea! Dar numai una de noauă lei am la sufletul meu!

— Bună-i ş-aceea, măi, Ionică, dacă n-ai mai mult, ad-o-n coa', măi, băete. Şi te învăţ eu tot meşteşugul gospodăriei, că dacă nu-i pulă

/ casa nu-i sătulă.

Ionică scoate atunci cea de noauă lei ş-o pune în palma lui Vasile. Vasile o ie cu bucurie, o stupeşte şi zice: noroc să de D-zeu. Apoi o pune în pungă şi zice Catrinei:

— Catrină, hai! Ia aşază-te tu oleacă, bre, colé cum ştii tu, şi ridică-ţi poalele să vadă şi prostul ista ce facem noi, să se înveţe a face şi el…

— Vai de mine şi de mine, zise Catrina, cu mâna la ochi, de ruşine, asta încă-i una; parcă vorbeşti de pe ceea lume, bărbate. Nu cumva te-ai apuca de făcut năzbâtii de faţă cu oamenii? Strânge-ţi minţile acasă, zăludule!

— Ia taci, bre, Catrină, taci! Iacă cea de noauă lei, să-ţi iei mărgele şi cercei. Ş-o dat-o prăvale pe pat, îi rădică poalele frumuşel şi zice: Apropie-te, măi, Ionică, şi deschide-ţi ochii în patru de te uită, ca să înveţi şi tu…

Şi dă-i, şi dă-i, de-i mergeau petecele…

Catrina văzând şi ea pe bărbatu-seu că-i aşa de nătărău, a închis ochii ca mâţa şi s-a făcut moartă-n păpuşoi… Iar Ionică cel prost, holbând ochii mari, a rămas înlemnit, cu gura căscată şi numa-i curgea bale ca la câinii cei turbaţi!

— Ei, măi, Ionică, zise Vasile cu limba scoasă-afară şi gâfâind, după ce s-a mântuit, nici acum nu te-ai dumirit, ce-ai să faci cu nevasta după ce te-ai însura?

— Doamne, băică, tae-mi capul, dacă ştiu ce-aţi făcut D-stră.

— Ptiu, măi! Da greu mai eşti de cap! Se poate să nu-ţi intre atâta chiţibuş în bostan, după cât ţi-am arătat eu? Se vede lucru că eşti făcut spre zile mari, sau dracu' mai ştie cum, de-ai ieşit numai aşa un boţ cu ochi şi fără nici oleacă de pricepere în capul tău, punihosule ce eşti!

— I-auzi, fă, Catrină, ia peste-aşa bărbat să fi dat tu ş-apoi te vedeam eu ce făceai, când îţi vin haghiţele…

Catrina auzind asta se marghiolea şi se prefăcea mânioasă, şezând cu mâna la ochi şi zicând: „Nu ţi-i oarecum să-ţi fie, nebunule! M-ai făcut de ruşine în faţa lui Ionică, mânca-l-ar jigul să-l mănânce. Că numai el ne-a stricat somnul cu oastea ceea a lui, vedea-l-aş rădăvoiu să-l văd!"

— Doamne, măi, Catrină, cum îl mai blăstămi şi tu curat degeaba; da' unde era să se ducă şi el săracul, dacă n-are pe nimene…

Ei, măi, Ionică, ce zici, nu ţi-ai mai închipuit tu, în capul tău, ce-ai să faci cu Ioana ta, când a fi să fie?

— Tae-mi capul, băică, nu ţ-am mai spus?

— Măi, da drept să-ţi spun că proastă lighioaie mai eşti! Nu ştiu, zeu, dacă te-ar prinde şi la oaste, cum ai duce-o, dacă eşti aşa de bucciu la capul tău.

— Ia ar face şi el mămăligi la ceilalţi, zise Catrina, cu capul ascuns în cergă, că de alta nici nu-i bun, cred eu…

— Ia lasă-l, fă, Catrină, şi tu acum; nu-l mai pildui atâta, că-l vezi câtu-i de necăjit, sărmanul! Ia mai bine învaţă-mă ce să fac cu dânsul?

— Ce să faci? Fă ce ştii, dacă ţi-ai luat beleaua pe cap.

— Apoi dar eu găsesc cu cale să te mai aşezi tu oleacă colé la muchea patului şi cu picioarele de-a umere, să vadă şi punihosul ista mai bine ce facem noi; poate c-a puté şi el odată băga în cap… Că, zeu, îmi vine să-l umflu cu dinţii de păr de ciudă ce mi-i pe dânsul; că încă n-am văzut aşa tigoare de om de când îs eu.

— Ia las' băica Vasile, zice Ionică, nu mai năcăji degeaba pe lelica Catrina, că văd eu bine că n-am să mai învăţ câtu-i lumea şi pământul…

— Ba nu, măi, Ionică, nu te las din casa mea până nu-i învăţa în astă noapte, ferească D-zeu! Că am de gând numaidecât să te-nsor şi să fii de casa noastră. Catrină, hai! ia aşază-te, bre, odată, colé cum îi şti tu mai bine; nu mai fi aşa de ruşinoasă, că Ionică-i de-a noştri, şi că mâne-pomâne are să facă şi el cu Ioana lui ce facem noi acum.

Catrina nu prea vruia să se aşeze, cam umbla cu şoparcăeala. Da povestea ţiganului: „Şopârcai cu cine şopârcai, însă Ivan, nu şopârcai."

Tocmai aşa şi deliul de Vasile nu mai aşteptă multă rugăminte, că ia pe Catrina lui cam pe nepusă masă, o aşază colé frumuşel la muchea patului, cu picioarele de-a umere, şi strigă la Ionică să iee samă şi să bage în cap, că-l mănâncă mama dracului.

Şi cum se mântue, Vasile întreabă:

— Ei, măi, Ionică, mai poţi zice şi acum că n-ai învăţat?

— Doamne, băica Vasile, numai că mi-i groază de d-ta să-ţi spun drept; dar zic eu că n-am putut învăţa de fel.

— Tă-te pustiea să te bată, netotule, că bolândă tigoare de om mai eşti; îmi vine să-ţi sucesc gâtul, nu altceva, tihăitule şi punihosule! Catrină, hai, ia las', fă, să facă şi el o dată că poate atunci s-a deschide mai bine la cap…

— Vai de mine şi de mine! Ce spui, bărbate, ce-ţi iese din gură?

Nebun eşti? Ori te faci numai? Dar cum ai crede tu c-aş face eu una ca asta, că doar n-am mâncat mătrăgună? Alei! Nu ţi-i ruşine să-ţi fie! Dar de care femei mă crezi tu pe mine?

— Ia las', fă, Catrină, las'! Unde a mers miea, meargă acum şi suta: ca doar, futu-l, n-a să ţ-o mănânce din loc.

Ş-odată, c-o mână trânteşte pe Catrina pe pat, iar cu cealaltă apucă pe Ionică de cămăşoiu şi-l trage peste dânsa, cudeasila!

Atâta i-a trebuit lui Ionică cel prost, ş-apoi atunci las' pe dânsul că pe loc s-a dat la brazdă, şi povestea cântecului:

Scoase-o vână cât o mână,
Borţelită-n căpăţână
Strunjită la rădăcină;
Şi acum o puse,
Cum se duse
Parcă fu, pustiea, unsă…

Şi unde nu începe a lua pe Catrina cam în răspăr, colea, cum ştiea el mai de demult… de pe la părintele Cioric de-acasă… de prin păpuşoi şi de prin alte cele dudăe… când tăiau ţevi de cucută şi de soc şi le destupau cu huludeţul…

Catrina la început ar cam fi şuvăit ea parcă, de ochii lui Vasile; dar de la o vreme a lăsat şi ruşine şi tot la o parte şi s-a pus şi ea pe drum. Vorba ceea:

— Stai, cumătră, nu vâşca / Că de pulă nu-i scăpa,

— Nici eu nu vreau ca să scap / Ca mi-i a fute de crăp!

— Văleu, bădică, m-au ajuns tocmai la lingurică, zice Catrina, buricându-se cât se putea şi apoi căzu într-un leşin…

— Ia, aşa, zice Vasile: cu prostul ţi-i în cârd; cât nu ştie cică, nu ştie, d-apoi şi când începe a învăţa, dă de tocmală… Încet, măi, nătărăule, că mi-i spânteca nevasta… Hai, scoală-te acum de pe dânsa, mormolocule!

— Poţi să-l mai laşi oleacă, băică, nu-l zminti acum că par'că mă unge cu unt, zise Catrina, trăgându-şi suflarea-ntr-însa, de par'că se frigea.

Ionică cel prost, şireicanul, era:

Ciobănaş de la mânzări
Cu pula cu trei spinări
Face prin pizdă cărări…

Un flăcău din cei care pândiau după casă, mişcat până la

rărunchi, începu atunci a cânta încetişor, zicând:

Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pân' ce-a plăti 9 lei
Fata popii lui Cioric
Betejită-i la buric
Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pân' ce-a plăti 9 lei
Mulţumesc lui D-zeu
Că n-am betejit-o eu!
Ş-a betejit-o Irimiea
Că i-e mare măciuliea!
Şi mai dă-i şi iară dă-i
Pân' ce-a plăti 9 lei!

Iară ceilalţi flăcăi când au mai văzut pe Ionică că se scoală de peste Catrina, şi pe Vasile că-i aşa de nătărău şi nu-i zice nimica ş-au pus mâinile-n cap şi crăpau de ciudă. Ş-odată-au şi-nceput a tropăi înadins ş-a face larmă, ca să dee pe Ionică de gol. Ionică atunci pe loc a înţeles vicleşugul lor ş-odată a început şi el a striga:

— Nu mă lăsa, băica Vasile! Auzi cânerii, ş-aici m-au nimerit. Au venit după mine ca să mă prindă şi să mă dee la oaste… Vai de mine şi de mine! Ce-am să mă fac?

— Da nu te spăimânta aşa, măi, Ionică! Niboisa, fricosule, că doar eşti cu mine, zise Vasile. Ş-odată şi pune mâna pe pistoale şi sloboade vreo două-trei pe fereastră afară de s-a stâns şi opaiţu de pe prichiciu ş-a sărit inima din Catrina, de frică.

Atunci flăcăii, na! pe ici li-i drumul. S-au împrăştiat toţi ca puii cei de potârniche, luând-o la sănătoasa… Şi după ce s-au mai depărtat oleacă iarăşi s-au introcolat şi iar au început a cânta: „Dă-i, dă-i, dă-i!" şi a chiui ca la nuntă – în pilda lui Ionica şi-a Catrinei, ţiind tot o fugă până la crâşmă şi ducând veste celorlalţi despre ceea ce au văzut. Iar Vasile după ce s-a încredinţat bine că nu mai este nimic pe afară, a dat drumul lui Ionică din casă şi i-a zis ca să se ducă întins la Teodosiica din deal şi să-i spună ca l-a trămis el, şi pentru ce anume l-a trămis.

Ionică, însă, care nu avea grija Teodosiicăi şi a fetei sale Ioana, cum a eşit din casa lui Vasile s-a dus întins la crâşmă după ceilalţi flăcăi, ca să bee rămăşagul împreună cu dânşii şi să li dee acum în obraz şi despre răutatea, fala şi fuduliea lor.

Şi de-atunci că mai ba să se arate ceilalţi flăcăi fuduli de Ionică şi să-l mai ţie de prost ca până atunci.

Iară lui Vasile peste câteva zile i s-a dus buhul în toate părţile,

de-l râdeau toţi şi cu curul. Şi a trebuit numaidecât să-şi iee tălpăşiţa din sat şi să se ducă în toată lumea, cu femee cu tot de răul crăncălăilor.

Şi iac-aşa oameni buni şi boieri D-voastră, am găsit şi eu cu cale, că de cât oiu vorbi măscărale, mai bine de-astea…

Şi cine-a zice că-s vorbe de masă, să aibă ticnă şi linişte-n casă!

Scrisă de Ion-Vântură-Ţară, în Iaşi, la 22 octombrie 1876 şi dedicată cărăcudei din Junimea îmbătrânită în zile rele, la prilejul aniversării a treisprezecea, numărul dracului.

IDILĂ
GUY DE MAUPASSANT
Traducere din limba franceză
ŞTEFANIA VELICU

Trenul tocmai plecase din Gênes şi se îndrepta spre Marsilia, străbătând pantele ondulate şi lungi de pe coasta stâncoasă, alunecând ca un şarpe de fier între mare şi munte, strecurându-se pe plajele de nisip galben, cu marginile tivite cu un fir de argint de valurile micuţe, şi intrând brusc în gaura neagră a tunelurilor aşa cum intră şi vara în gaura ei.

În ultimul vagon, o femeie zdravănă şi un bărbat tânăr stăteau faţă în faţă, fără să vorbească, uitându-se unul la altul din când în când. Ea, să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, contempla peisajul, stând lângă uşă. Era o ţărancă bine legată din Piemont, cu ochi negri, sâni mari şi obraji cărnoşi. Pusese câteva pachete pe bancheta de lemn şi ţinea un coş pe genunchi.

El avea în jur de douăzeci de ani. Era slab, tuciuriu, cu pielea aceea închisă la culoare pe care o au cei care muncesc pământul în arşiţa soarelui. Alături, într-o legăturică, era toată averea lui: o pereche de pantofi, o cămaşă, o pereche de pantaloni şi o haină. Sub banchetă ascunsese şi el ceva: o cazma şi un târnăcop, prinse de o sfoară. Se ducea să-şi caute de lucru în Franţa.

Înălţându-se pe cer, soarele abătea o ploaie de foc asupra coastei. Era spre finele lui mai şi miresme delicioase se ondulau în aer, pătrunzând în vagoanele cu ferestrele deschise. Portocalii şi lămâii în floare, trimiţându-şi aromele dulci, atât de dulci, atât de tari, atât de tulburătoare, spre cerul liniştit, le amestecau cu suflul trandafirilor presăraţi peste tot ca nişte ierburi, pe tot drumul, în grădinile bogate,

la porţile caselor şi pe câmpii.

Trandafirii sunt la ei acasă aici, pe coastă! Umplu tot ţinutul cu mireasma lor puternică şi uşoară, frăgezesc atmosfera mai ceva ca vinul şi o îmbată, aidoma lui.

Trenul înainta încet, parcă dorind să zăbovească în grădina aceasta, în moliciunea aceasta. Când şi când se oprea în gările mici, în faţa unor case albe, după care pleca din nou cu alura lui calmă, după ce fluiera îndelung. Nu urca nimeni. S-ar zice că toată lumea dormea, neputând să se hotărască să schimbe locul în această dimineaţă caldă de primăvară.

Femeia grasă închidea ochii din când în când, apoi îi deschidea dintr-odată când îi aluneca coşul de pe genunchi, gata să cadă. Îl trăgea repede, se uita afară câteva clipe, după care suspina iar. Pe frunte i se vedeau picături de sudoare ca nişte mici perle şi abia sufla, ca şi cum ar fi împovărat-o vreo greutate. Bărbatul îşi lăsase capul într-o parte şi dormea somnul adânc pe care-l dorm ţăranii.

La ieşirea trenului dintr-o gară mică, ţăranca a părut că se trezeşte, deschizând coşul şi scoţând o bucată de pâine, ouă fierte, tari, o sticlă de vin şi nişte prune, prune frumoase, roşii. Şi s-a apucat să mănânce.

Şi bărbatul se trezise brusc şi se uita la ea, la fiecare dumicat pe care-l ducea de la genunchi la gură. Stătea tot cu mâinile cruciş pe piept, fără să clipească, cu obrajii brăzdaţi şi buzele strânse.

Ea înfuleca de zor, luând câte o duşcă de vin ca să alunece ouăle, oprindu-se câte un pic să mai tragă o gură de aer. A terminat tot – pâinea, ouăle, prunele, vinul. De cum s-a pus iar pe odihnă, băiatul a închis şi el ochii. Dar, cum o strângeau un pic hainele, şi-a desfăcut corsajul, iar el a privit-o din nou.

Ea nu-şi făcea nicio grijă, desfăcându-şi mai departe rochia, iar presiunea pieptului a înlăturat stofa, dând la iveală între cei doi sâni o fantă care-i făcea să pară şi mai mari, un colţ de lenjerie albă şi un petic de piele.

— E aşa de cald, că nu poţi să respiri, a zis ţăranca în italiană, când s-a făcut comodă.

— E o vreme bună de călătorit, i-a răspuns el tot în italiană, pronunţând cuvintele la fel.

— Sunteţi din Piemont? l-a întrebat ea.

— Sunt din Asti.

— Eu, din Casale.

Erau vecini. Şi s-au pus pe clevetit.

Îşi spuneau banalităţile nesfârşite pe care şi le repetă neîncetat oamenii simpli, banalităţi care sunt de ajuns pentru mintea lor leneşă, fără niciun orizont. Au vorbit despre ţară. Aveau cunoştinţe comune. Au citat nume, împrietenindu-se pe măsură ce descopereau încă o cunoştinţă pe care o văzuseră amândoi. Cuvintele rapide le ieşeau din gură, năpustindu-se afară cu terminaţiile lor sonore, cu muzicalitatea lor italiană. După aceea s-au interesat unul de celălalt.

Ea era măritată. Avea deja trei copii pe care-i lăsase în grija surorii ei, fiindcă îşi găsise o slujbă de doică la o doamnă franţuzoaică din Marsilia.

El îşi căuta de lucru. Auzise că o să găsească prin părţile astea, unde se construia mult.

După aceea s-a lăsat tăcere.

Căldura devenea insuportabilă, năpustindu-se valuri-valuri ca ploaia ce răpăie pe acoperişul vagonului. Un nor de praf se învârtoşa în urma trenului, pătrunzând înăuntru, parfumul de portocal şi trandafir parcă înteţindu-se, din ce în ce mai greu.

Cei doi pasageri au adormit din nou.

Apoi au deschis din nou ochii aproape în acelaşi timp. Soarele privea spre mare, scăldând ceafa ei într-un albastru senin. Aerul, acum mai proaspăt, părea mai uşor.

Doica gâfâia, cu corsajul desfăcut, cu obrajii căzuţi, cu ochii lipsiţi de expresie.

— N-am mai alăptat de ieri. Ameţesc de zici că o să leşin.

El, neştiind ce să spună, nu i-a răspuns.

— Când ai lapte cum am eu, a continuat ea, trebuie să alăptezi de trei ori pe zi. Dacă nu, nu ţi-e bine. E ca şi cum ai avea o greutate pe inimă, o greutate care nu te lasă să respiri şi-ţi înmoaie picioarele. E o pacoste să ai lapte aşa.

— Da, e o pacoste. Sigur că vă deranjează, a zis el.

Femeii chiar părea să-i fie rău, parcă era în suferinţă şi fără vlagă.

— Nu trebuie decât să apeşi şi laptele iese ca din fântână. O ciudăţenie. Lumea nu crede. La Casale toate vecinele veneau să se uite la mine.

— A, chiar aşa? întreabă el.

— Da, chiar aşa. V-aş arăta, da' nu mi-ar fi de niciun ajutor. Aşa nu iese îndeajuns.

Şi a tăcut.

Trenul s-a oprit la o haltă. Lângă o barieră, o femeie ţinea în braţe un copilaş care plângea. Era pricăjită şi dezbrăcată.

Doica se uita la ea.

— Uite încă una pe care aş putea s-o ajut, a spus ea plină de milă. Şi micuţul ar putea să mă ajute pe mine. Treaba e că nu sunt bogată, de vreme ce îmi las casa, îi las pe ai mei, îl las pe drăguţul meu pentru o slujbă. Dar aş pune la bătaie mai bine de cinci poli ca să vină copilul la mine să-l alăptez. L-ar linişti şi pe el, şi pe mine. Cred că aş renaşte.

Apoi a tăcut iar. Şi-a trecut de câteva ori mâna fierbinte peste fruntea asudată.

— Nu mai pot! se plângea. Cred că o să mor.

Şi, cu un gest inconştient, şi-a desfăcut rochia. I s-a văzut sânul drept, enorm, încordat, cu sfârcul maroniu.

— Vai, Doamne! Vai, Doamne! Ce mă fac? gemea femeia.

Trenul a pornit iar, continuându-şi drumul printre flori ce-şi răspândeau miresmele pătrunzătoare în serile nici calde, nici reci. Uneori se zărea câte un vas de pescari parcă adormit pe marea albastră, cu pânza albă nemişcată, oglindindu-se în apă ca şi cum dedesubt, în adâncuri, s-ar fi găsit un alt vas.

— Dar… doamnă… aş putea să vă… ajut, a îngăimat tânărul, tulburat.

— Da, dacă doriţi. Mi-aţi face un bine. Nu mai rezist, nu mai pot, i-a răspuns ea cu o voce frântă.

S-a aşezat în genunchi în faţa ei, iar femeia s-a aplecat spre el, ducându-i la gură, cu un gest de doică, vârful întărit al sânului. Când l-a îndreptat spre el, a apărut o picătură de lapte. El a băut-o însetat, înfulecând ca pe un fruct sânul greu dintre buze. Şi s-a pus pe supt înfometat.

O apucase cu braţele de mijloc, ca să fie mai aproape de el, şi bea cu înghiţituri lente, mişcând din gât ca sugarii.

— Ajunge la ăsta. Acum luaţi-l pe ălălalt, i-a zis ea dintr-odată.

Îşi pusese mâinile pe spatele lui şi acum respira cu putere, fericită, savurând parfumul florilor, amestecat cu palele de aer pe care trenul, în mişcare, le aducea în vagon.

— Miroase binişor pe aici, a spus ea.

Bărbatul nu i-a răspuns, adăpându-se mai departe de la izvorul de carne şi închizând ochii parcă spre a gusta mai bine.

Dar ea s-a tras la o parte.

— Ajunge. Mă simt mai bine. M-am întremat.

El se ridicase, ştergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Mi-aţi făcut un mare bine. Vă mulţumesc, domnule, i-a spus ea, băgându-şi în rochie cele două bidoane pline de viaţă care-i umpleau pieptul.

— Eu vă mulţumesc, doamnă, i-a răspuns el recunoscător. Nu mai pusesem nimic în gură de două zile…

CEZARA
MIHAI EMINESCU

I.

Era-ntr-o dimineaţă de vară. Marea şi-ntindea nesfârşita-i albăstrime, soarele se ridica încet în seninătatea adânc-albastră a cerului, florile se trezeau proaspete după somnul lung al nopţii, stâncele negre de rouă abureau şi se făceau sure, numai p-ici, pe colea cădeau din ele, lenevite de căldură, mici bucăţi de nisip şi piatră.

Din nişte colţi de stânci despre apus se ridica o monastire veche înconjurată cu muri, asemenea unei cetăţui, şi de după muri vedeai pe ici, pe colea câte-un vârf verde de plop ori de castan. Acoperămintele ţuguiete de olane mucigăite, bolta neagră a bisericei, zidurile împrejmuitoare risipite şi năpustite în risipa lor de plante grase, de furnici ce-şi fondau state, de procesii lungi de gâze roşii, cari se soreau cu nespusă lene, poarta de stejar de o vechime seculară, scările de piatră tocite şi mâncate de mult îmblet, toate astea laolaltă te făceau a crede că este mai mult o ruină oprită curiozităţii decât locuinţă.

În dreapta monăstirei se ridicau dealuri cu păduri, grădini, vii, sătucene cu căsuţe albe presărate prin dungile văilor, în stânga un drum trecea ca o cordea prin o nemărginire de lanuri verzi, cari se pierdeau în depărtarea orizontului, în dreptul ei – marea, a cărei suprafaţă era ruptă pe ici, pe colea de câte-un colţ de stâncă, ce ieşea de sub apă.

De-a lungul zidurilor împrejmuitoare, mergeau cărăruşe pe coasta dealului, curmate în cursul lor de muşunoaie de cârtiţe. Pe una

din cărări vedem un călugăr bătrân mergând spre poarta monăstirei, cu mânile unite după spate. Rasa-i e de şiac, e-ncins cu găitan alb, metaniile de lână spânzură c-un colţ din sân, papucii de lemn se târâie şi clăpăiesc la fiecare pas. Barba albă i-e cam rară, ochii ca zărul, neexpresivi şi cam tâmpiţi; nimic resignat sau ascetic în el.

Ajuns la poartă, trage clopoţelul, un frate îi deschide, el intră în curtea, ce sămăna a părăsită, a monăstirei, cu pardosala ei de petre pătrate, pintre cari creşteau în voie fire de iarbă naltă, şi-n mijlocu-i c-un iaz, ale cărui maluri erau sălbăticite de fel de fel de buruiene. Brusturi mari, luminărele, sulcină şi măzărichea, care-şi ţese păturile ei de flori asupra întregei vegetaţii, pe care o zugrumă cu încâlciturile ramurilor. Un cerdac lung, umbrit şi multicolor, răspunde c-o scară, ce dă-n curte. Bătrânul deschide uşa tinzii şi se face nevăzut înăuntrul clădirei.

În zidul lung şi nalt al monăstirei, privit din grădină, se văd fereşti cu gratii negre, ca ferestrele de chilii părăsite, numai una e toată-ntreţesută cu iederă şi în dosul acelei mreje de frunze-ntunecoase se văd în oale roze albe, ce par a căuta soarele cu capetele lor. Acea fereastră dedea într-o chilie, pe păreţii cărei erau aruncate cu creionul fel de fel de schiţe ciudate – ici un sfânt, colo un căţel zvârcolindu-se în iarbă, colo icoana foarte bine executată a unei rudaşte, flori, tufe, capete de femei, bonete, papuci, în fine, o carte de schiţe, risipită pe părete. Un dulap cu cărţi bisericeşti, un scaun cu spata naltă, haine călugăreşti, spânzurate într-un cui, o ladă zugrăvită cu fel de fel de flori, un pat simplu, de sub care se vedea o pereche de papuci şi un motan negru, iată toată îmbrăcămintea. Prin mreaja vie şi tremurătoare a fereştii pătrundeau razele soarelui şi împleau semiîntunericul chiliei cu dungi de lumină, în cari se vedeau mii de firicele mişcătoare, cari toate jucau în imperiul unei raze şi dispar din vedere deodată cu ea.

Pe scaun şade un călugăr tânăr. El se află în acele momente de trândăvie plăcută, pe cari le are un dulău, când şi-ntinde toţi muşchii în soare, leneş, somnoros, fără dorinţe. O frunte naltă şi egal de largă asupra căreia părul formează un cadru luciu şi negru stă aşezată deasupra unor ochi adânciţi în boitele lor şi deasupra nasului fin. O gură cu buze subţiri, o bărbie rotunzită, ochii mulţămiţi, cum am zice, de ei înşişi privesc c-un fel de conştiinţă de sine, care-ar putea deveni cutezare – expresia lor e un ciudat amestesc de vis şi raţiune rece.

S-apropie de fereastă şi se uită în grădină jos la iarba moale, crescută-n umbra virgină a copacilor, la portocale, ce luceau prin frunze, apoi luă creionul şi desemnă pe părete o portocală. Luă un papuc, îl puse pe masă şi se uită la el – apoi deschise-o carte bisericească şi pe-un colţ de pagină zugrăvi papucul. Şi ce profanaţie a cărţilor bisericeşti! Toate marginele erau profile de femei, popi, cavaleri, cerşetori, comedianţi… în sfârşit, viaţa în realitatea ei, mâzgălită în fiecare colţ disponibil.

Deodată intră bătrânul.

— Binecuvântează, părinte!

— Domnul.

— Ei, Ieronime, zise bătrânul vesel şi-ntr-o ureche, ce mai lucrezi, ştrengarule?

— Eu? Dar când am mai lucrat eu ceva? Această presupunere jigneşte caracterul meu, părinte… Eu nu lucrez nimica; mă joc desemnând cai verzi pe pereţi; dar să lucrez…? Sunt mai înţelept de cum arăt.

— Faci rău că nu-nveţi pictura.

— Eu nu fac nici rău, nici bine, căci nu fac nimic. Mă joc.

— Îngropi talantul, fiule, îngropi talantul.

— Îngrop pe dracul, părinte.

— Apage Satana! zise bătrânul, sărind într-un picior şi aruncându-i-se-n braţe.

Ieronim începu să râdă.

— Dumnezeu ştie, tată, de unde iei atâta veselie. Eu am momente când sunt trist, tu… nu cred.

— Eu trist, Ieronime? Să mă ia dracul, fătul meu, dac-am fost trist vrodată. Tristeţea fuge de mine, ca cumătru-meu de tămâie. Dar lasă asta… hai în oraş cu mine. Azi, intrând la stareţul tău, am făcut o faţă cătrănită şi turcească… am spus că-mi trebuieşti tu pentr-o comândare, am minţit ca totdeauna – în sfârşit îţi concede societatea mea serioasă de ciocli. Noi, Ieronime, ne-om duce în oraş… ştiu într-un loc vin bun, ştii colea, phiu! om juca cărţi cu alţi fraţiori, om fuma din lulele lungi cât ziua de azi şi ne-om uita pe fereşti la duduci! Se-nţelege că fără…

— Se-nţelege.

— Mă mir cine dracul te-a călugărit pe tine, blestematule Ieronime?

— Mă mir cine dracul te-a călugărit pe tine, părinte?

— Cine? Dracul.

S-ar înşela cineva crezând că toate uşurinţele călugărilor aveau vreo însemnătate. Aşa-numitele lor blăstămăţii erau nişte copilării, cu toată libertatea vorbelor cu care le-mbrăcau. Un păhar de vin, un joc de cărţi, o lulea de tutun, din când în când o privire repezită asupra profilului unei copile zâmbitoare – astea erau în faptă şi întotdeauna toate renumitele lor desfrânări. Tot farmecul consta în misterul cu care îmbrăcau faţarnic micile lor păsuri lumeşti.

Ieronim îşi aruncă rasa pe el, tăie o faţă sinistră, mucalitul bătrân tăie una smintită de tot, spre a face efect asupra spărietului portar şi amândoi ieşiră repede din monăstire, spre a-şi stâmpăra graba mersului abia în drumul mare, ce ducea la oraş.

II.

— Contesă, voi face pe părintele d-tale să te silească să fii a mea.

— Cine se-ndoieşte c-o poţi face aceasta, cine, că eşti în stare s-o faci. Tatăl meu îţi datoreşte bani şi d-ta vrei fata lui. Nimic mai natural. Vă veţi învoi amândoi asupra preţului, ca doi oameni de onoare ce sunteţi… clar, până nu-ţi sunt femeie, am dreptul de a te ruga să mă scuteşti… Vei avea destul timp să mă chinuieşti, când îţi voi fi femeie.

Frumoasa contesă îi întoarse spatele şi se uită din fereastră pe uliţă. Ea începu să râdă, căci văzu pe-un bătrân mucalit silindu-se a tăia mutre evlavioase, pentru a se impune trecătorilor. Ieronim şi Onufrei stăteau în uliţă; Onufrei, numărând metaniile, ce le ţinea în mâinile unite pe pântece, Ieronim c-o faţă de-o adâncă şi nobilă seriozitate.

Marchizul Castelmare se uită lung şi sălbatec asupra acelei copile, ce-i dispreţuia amorul, apoi ieşi iute, trântind uşa după sine.

— Ce frumuşel e călugărul cela, şopti contesa zâmbind. Şi ce mucalit bătrân… Pare un paiazzo într-o rolă de intrigant. Ce nobile trăsături are tânărul… pare un demon… frumos, serios, nepăsător. Tot îi trebuie lui Francesco un model pentru demonul lui în *Căderea îngerilor…,* dac-am putea pune mâna pe călugăr…

— Măiestre! strigă ea tare, apropiind două scaune de fereastă.

Intră un bătrân c-o bluză de catifea, cu faţa naltă şi senină, c-o barbă sură, s-apropie de copilă c-o întrebare pe buze.

— Vino lângă mine… Şezi ici… Ia te uită la acel călugăr tânăr! Ce frumos demon în *Căderea îngerilor*, nu-i aşa?

— Ce frumos Adonis, în *Venus şi Adonis,* zise pictorul surâzând,

d-ta Venus, el Adonis.

— Eei! Asta-i prea tare.

Francesco i-apucă mâna într-a sa şi apropie gura de fruntea ei frumoasă.

— Eşti copilă, zise el încet, şi de ce nu? Tu vrei să iubeşti… toată fibra inimei tale tremură la această vorbă… Vrei, dar, ca un bărbat pe care nu-l iubeşti, acel Castelmare, să te ia de soţie? Ştii că sunt bogat… ştii că te iubesc ca pe fiica mea… ştii că tatăl tău te-ar vinde, dacă i s-ar plăti preţul ce-l cere, căci e sărac, desfrânat, jucător… şi că nu-i o altă cale, ca să scapi de nenorocire, decât fugind de această casă. Vrei un părinte?… Iată-mă… Vrei o casă? A mea îţi stă deschisă! Vrei un amant, Cezara?… Iată-l! Şi eu am iubit… cunosc din tinereţă această dulce turbare… Tu eşti însetată după ea… şi cu toate astea ai fi în stare să scapi din mână cel mai frumos model de pictură… un înger de geniu, căci demonii sunt îngeri de geniu… ceilalţi cari au rămas în cer sunt cam prostuţi.

— Dar bine, tată, n-o s-alerg eu după el, zise ea, roşie ca focul.

— Vrei s-alerg eu după el?

— Ei, nu…

— Ei, da… Complimentele mele, domnişoară, zise Francesco, repezindu-se spre uşă. L-ar fi oprit… nu-i venea la socoteală… să nu-l oprească… nu se cădea. Ea nu făcu nimica, ceea ce era mai cuminte în cazul de faţă. Pictorul ieşi zâmbind cu răutate, dar cu deosebire încântat de mutrele ce le tăia Cezara… contrazicătoare, turburi, desperate…

Ea rămase-ntr-o confuzie. Privea la Ieronim. Ce frumos era… Inima tremura-n ea… l-ar fi omorât dacă ar fi fost al ei… Era nebună.

Dar ce frumoasă, ce plină, ce amabilă era ea! Faţa ei era de-o albeaţă chihlimbarie, întunecată numai de-o viorie umbră, transpariţiunea acelui fin sistem venos, ce concentrează idealele artei în boltită frunte şi-n acei ochi de-un albastru întuneric, cari sclipesc în umbra genelor lungi şi devin prin asta mai dulci, mai întunecoşi, mai demonici. Părul ei blond pare-o brumă aurită, gura dulce cu buza dedesupt puţin mai plină părea că cere sărutări, nasul fin şi bărbia rătundă şi dulce ca la femeile lui Giacomo Palma. Atât de nobilă, atât de frumoasă, capul ei se ridica c-un fel de copilăroasă mândrie, astfel cum şi-i ridică caii de rasă arabă, ş-atunci gâtul nalt lua acea energie marmoree şi doritoare totodată ca gâtul lui Antinous.

Ea-şi culcă capul într-o mână şi privi la acel tânăr călugăr cu o indefinibilă, resignată dorinţă. Toate vorbele lui Francesco ea nu le lua decât de glumă, a cărei realitate, ce-i drept, i-ar fi şi plăcut. Ce întunecoase bucurii simţea inima ei în acea privire… cum ar fi dorit… ce ar fi dorit…? Ah! cine o spune, cine-o poate spune, şi care limbă e-ndestul de bogată, ca să poată exprima acea nemărginire de simţiri, cari se grămădesc nu în amor însuşi, ci în setea de amor. Ea visează-n fereastră… să visezi numai… n-ar fi un păcat analiza simţirilor ei?…

III.

Onufrei şi Ieronim, trecând pe strade, nu vedeau că erau urmăriţi de-un om. Era pictorul. Ieronim avea să caute la poştă, unde şi află o scrisoare de la un unchi al lui, un bătrân sihastru. Iată ce scria:

Iubite în Cristos nepoate,

Este o frumuseţă de zi acum când îţi scriu şi sunt atât de plin de dulceaţa cea proaspătă a zilei, de mirosul câmpiilor, de gurele înmiite ale naturei, încât pare că-mi vine să spun şi eu naturei ceea ce gândesc, ce simt, ce trăieşte în mine. Lumea mea este o vale, încunjurată din toate părţile de stânci nepătrunse, cari stau ca un zid dinspre mare, astfel încât suflet de om nu poate şti acest rai pământesc, unde trăiesc eu. Un singur loc de intrare este – o stâncă mişcătoare ce acoperă maestru gura unei peştere, care duce pân-înlăuntrul insulei. Altfel, cine nu pătrunde prin acea peşteră crede că această insulă este o grămadă de stânci sterpe înălţate în mare, fără vegetaţie şi fără viaţă. Dar cum este inima? De jur împrejur stau stâncile urieşeşti de granit ca nişte păzitori negri, pe când valea insulei, adâncă şi desigur sub oglinda mării, e acoperită de snopuri de flori, de viţe sălbatice, de ierburi nalte şi mirositoare, în care coasa n-a intrat niciodată. Şi deasupra păturei afânate de lume vegetală se mişcă o lume întreagă de animale. Mii de albine cutremură florile lipindu-se de gura lor, bondarii îmbrăcaţi în catifea, fluturii albaştri împlu o regiune anumită de aer deasupra căreia vezi tremurând lumina soarelui. Stâncele nalte fac ca orizontul meu să fie îngust. O bucată de cer am numai, dar ce bucată! Un azur întunecos, limpede, transparent, şi numai din când în când câte un nourel alb, ca şi când s-ar fi vărsat lapte pe cer. În mijlocul văii e un lac, în care curg patru izvoare cari ropotesc, se sfădesc, murmură, răstoarnă pietricele toată ziua şi toată noaptea. E o muzică eternă în tăcerea văratică a văiei şi prin depărtare, prin iarbă verde, pe costişe de prunci, le vezi mişcându-se şi şerpuind cu argintul lor fluid, transparent şi viu, aruncându-se în braţele

bulboanelor, în care se-nvârtesc nebune, apoi repezindu-se mai departe, până ce, suspinând de satisfacere s-adâncesc în lac. În mijlocul acestui lac, care apare negru de oglindirea stufului, ierbăriei şi răchitelor din jurul lui, este o nouă insulă mică cu o dumbravă de portocale. În acea dumbravă este peştera, ce am prefăcut-o-n casă, şi prisaca mea. Toată această insulă-n insulă este o florărie săditǎ de mine anume pentru albine. Lucrez toată ziua câte ceva. Ştii că-n tinereţea mea am fost la un sculptor. De aceea, după ce-am netezit granitul peşterei mele, am împlut suprafaţa pereţilor cu ornamente şi basoreliefuri, cum le împli tu cu schiţe. Deosebirea-i că sculptura e goală, prin urmare chipurile ce le sculptez eu, asemenea. Pe un părete e Adam şi Eva… Am cercat a prinde în aceste forme inocenţa primitivă… Niciunul din ei nu ştie încă ce-nsemnează iubirea… ei se iubesc fără s-o ştie… formele sunt virgine şi necoapte… în expresia feţei am pus duioşie şi nu pasiune, este un idil liniştit şi candid între doi oameni ce n-au conştiinţa frumuseţei, nici a goliciunei lor. Ei îmblă-mbrăţişaţi sub umbra unui şir de arbori, dinaintea lor o turmă de miei.

Cu totul altfel e Venus şi Adonis. Venus e numai amor. Ea-şi pleacă capul ei îmbătat de pasiune pe umărul acelui tânăr femeieşte-frumos, timid şi înamorat în sine, şi el se uită furiş la formele perfecte ale zeiţei ce-l fericeşte, căci i-e ruşine să se uite de-a dreptul. El joacă rolul unei fete naive, pe care amantul ar fi descoperit-o.

În genere îmi place a reprezenta pe femeia agresivă. Bărbatul e, firește, agresiv, va să zică natura se repetă în fiece exemplar în astă privinţă şi excepţiile ei sunt tocmai femeile agresive. Este o nespusă gentileţă în modul cum o femeie ce iubeşte şi care e totodată inocentă, timidă, trebuie să se apropie de un bărbat sau ursuz, cine ştie prin ce, sau şi mai pudic şi mai copil decât ea. Cum vezi, nu vorbesc de curtezane, de femei a căror experienţă este călăuza amorului, ci tocmai de agresiunea inocenţei femeieşti. De-aceea, sculptez acum, tocmai pe părete cel mai alb, pe Aurora şi Orion. Ştii că tânăra Auroră răpeşte pe Orion, de care se-namorase însăşi cruda şi vergina Diana, şi-l dusese în insula Delos. În faţa lui Orion exprim acel fond de întuneric şi mândrie, care-l vezi mai în faţa tuturor tinerilor, în Aurora acea veselie nestingibilă a fetelor tinere; a sculpta agresiunea în o asemenea faţă este greu… Un lucru-mi pare ciudat. După orele care în amor se numesc păstoreşti, rămâne în om o profundă descuragiare şi tristeţă, ba susţin chiar că în acele momente omul e mai capabil de sinucidere, ba mai

nepăsător față cu moartea decât orișicând. Găsesc, pe de altă parte, că un tânăr nesedus e mai greu de a seduce decât o fată și că biata Venus trebuie să-și fi avut chinul ei cu Adonis. Este un mister în această aversiune înainte, în tristeță după plăcere. Dar eu nu-l pricep.

Îmblu la şcoală. Știi la cine: la albinele mele. Am părerea cum că toate ideile ce plutesc pe suprafața vieței oamenilor sunt creații ce aruncă o manta pe un corp ce se mișcă. Ele sunt altceva decât mișcarea corpului însăși, deși atârnă de la ea. Mai târziu statul albinelor. Ce ordine, măiestrie, armonie în lucrare! De ar avea cărți, jurnale, universități, ai vedea pe literați făcând combinații geniale asupra acestei ordine ș-ar gândi că-i făptura inteligenței, pe când vezi că nu inteligența, ci ceva mai adânc arangează totul cu o simțire sigură, fără greș. Apoi coloniile. În toată vara vedem câte două sau trei generații colonizându-se din statul matern, și ceea ce ne bucură este lipsa de fraze și rezonamente cu care la oameni se-mbracă această emigrare a superfluenței locuitorilor. Apoi revoluțiile. În tot anul o revoluțiune contra aristocrației, a curtezanilor reginei – minus contractul soțial orațiunile parlamentelor, argumente pentru dreptul divin și dreptul natural. Cinis et umbra sumus.

Dar, vei răspunde, părinte, duci idei și cugetări în natură după analogia împrejurărilor omenești, judeci așadară organizațiunile de stat ale animalelor numai întrucât le vezi asemănătoare cu cele omenești și încifrezi lumea noastră în lumea lor. Nu. Oamenii înșii duc o viață instinctivă. De obiceiuri și instituțiuni, crescute pe temeiul naturei, se lipesc religiuni subiective, fapte rele și mizerabile, însă foarte cu scop și tocmai acomodate cu strivitoarea de minte a celor mai mulți oameni. Asta merge multă vreme astfel. Te naști, te-nsori, faci copii, mori, tocmai așa ca la animale, numai că-n loc de ulița satului, unde paradează donjuanii patrupezi, există la oameni sala de bal, jocul, muzica, unde vezi asemenea junele maimuțe cu monoclu mirosind femelele. Și astfel trec multe bucăți de vreme, crezi ori nu crezi ceea, cu ce ți se argumentează excelența acestei lumi, și mori apoi, fără ca cineva să mai întrebe după acea muscă, care ca învățat a produs maculatură științifică, ori, după împrejurări, a predicat, a agitat republican ș.a.m.d. Și poate că, din când în când, îți vin momente de luciditate, în care privești ca trezit din somn și vezi deodată cu mirare c-ai trăit într-o ordine de lucruri strict organizată, fără ca s-o știi sau s-o vrei aceasta. Și această minte, care în turburea și pustia împingere și luptă a istoriei

oamenilor, a istoriei unui ce elementar, are din când în când câte o fulguraţiune de luciditate, această lecuţă de nonsens să vorbească şi ea? Să aibă vo influenţă, să însemneze ceva, să încifreze ceva în natură, ea, care nu-i decât o încifraţiune a aceleiaşi naturi? Nici vorbă măcar.

Astfel vedem în marile migraţiuni ale popoarelor, unde fiii minoreni ieşeau din ţară, pe când stupul matern sta locului, o analogie cu roiurile albinelor. Nu explicările ce se dau faptelor, ci faptele înşile sunt adevărul.

Doctrinele pozitive, fie religioase, filosofice, de drept ori de stat, nu sunt decât tot atâtea pleduarii ingenioase ale minţii, ale acestui advocatus diaboli *care e silit de voinţă ca să argumenteze toate celea. Acest mizerabil advocat e silit să puie toate într-o lumină, strălucită şi, furnică, existenţa este în sine mizerabilă, el e nevoit să împodobească cu flori şi c-o aparenţă de profundă înţelepciune mizeria existenţei, pentru a înşela în şcoală şi în biserică pe tucanii cei mici, cari intră abia în scenă, asupra valorii vieţei reale. Pentru lucrătorii statului onoarea, pentru soldaţi gloria, pentru principi strălucirea, pentru învăţaţi renumele, pentru proşti cerul, şi astfel o generaţiune insulă pe cealaltă prin acest* advocatus diaboli *moştenit, prin acest sclav silit la şireţie şi sofisme, care aicea se vaieră ca popă, colo face mutre serioase ca profesor, colo parlamentează ca advocat, dincolo taie feţe mizerabile ca cerşitor. Acest din urmă o face pentr-un pahar de vin ce-l are* in petto *altul pentr-un titlu, altul pentru bani, altul pentru o coroană, dar la toţi, în esenţă, este aceeaşi, un moment de beţie.*

Iată ce învăţ eu de la dăscălii mei, de la albine. În şcoală la ele văd că suntem umbre fără voinţă, automaţi care facem ceea ce trebuie să facem, şi că, pentru ca jucăria să nu ne dezgusteze, avem această mină de creieri, care ar vrea să ne dovedească că într-adevăr facem ce voim, că putem face un lucru sau nu… Aceasta-i o înşelare de sine, în care mulţimea de probabilităţi e confundată cu ceea ce suntem siliţi a face.

Viaţa internă a istoriei e instinctivă; viaţa exterioară, regii, popii, învăţaţii, sunt lustru şi frază, şi cum de pe haina de mătasă pusă pe un cadavru nu poţi cunoaşte în ce stare se află, astfel de pe aceste vestminte mincinoase nu poţi cunoaşte cum stă cu istoria însăşi.

Eu, mulţămită naturei, m-am dezbrăcat de haina deşertăciunei. Ştiu că tu eşti pân-acum frate laic. Nu te călugări, copilul meu… nu te preface în rasă şi comanac din ceea ce eşti, un băiet cuminte. Am fost săhastru, nu călugăr. Aş vrea ca cineva să-mi ieie locul în această

săhăstrie, căci sunt bătrân şi poate curând să-mi bată ora mântuirei. Vină tu, dar numai după ce voi muri… pe cât trăiesc, scuteşte-mă şi tu. Am trebuinţă de singurătate. Bătrâneţea este o moarte înceată, ce încet bate inima mea acum, ce iute bătea înainte de 60 de ani… Lume, lume! Şi într-o zi va bate din ce în ce mai încet, apoi va înceta, căci s-a sfârşit untdelemnul candelei. Ştiu că n-am să simt c-am să mor. Va fi o trecere molcomă şi firească, de care nu mă tem. Voi adormi… de nu m-aş trezi numai iar… Îţi sărut fruntea.

Euthanasius

IV.

Pe când Ieronim ieşea cu Onufrei dintr-o veche zidire, îi văzu Francesco şi intră în vorbă cu cel dentâi, ca să-i steie model pentr-un tablou al său. Acesta, văzând că n-avea ce găsi de împotrivit bătrânului maestro, se-nvoi şi plecară tustrei spre locuinţa lui. În drum, părintele Onufrei, dând ca din întâmplare de mâna pictorului, care conţinea vro câteva piese de aur, crezu că ce-i găsit îi bun găsit şi, strângând cu multă amiciţie şi intenţie luătoare mâna acestuia, gândi că are multă cauză de-a se depărta, mai ales că tablele de la crâşmă-l invitau cu dragoste – deci pretextă ce pretextă şi se duse.

În vremea asta, Cezara, curioasă şi neastâmpărată, cotrobăia prin odaia pictorului. Ea s-apropie de tabloul acoperit c-o pânză, o ridică şi se uită întrucât înaintase lucrarea *Căderei îngerilor.* Cu faţa de o senină seriozitate întindea arhanghelul Mihail spada sa de foc în aer. Pletele lui blonde fluturau împrejurul capului său alb ca marmura şi al frunţii boltite şi ochii lui albaştri străluceau pare că de putere şi energie. Braţu-i se întindea spre caos… aripele lungi şi albe păreau a se ajunge într-o elipsă deasupra umerilor lui şi deasupra frunţii se-ncovoia un cerc de stele albastre. Fondalul era haos, în sus străbătut pe ici, pe colea de câte-o stea murind, jos întunecos şi rece. Dar în dreptul spadei îngerului era lăsată o dungă cenuşie de loc gol pentru figura demonului urmărit.

Ea auzi paşi în tindă. Un paravan ascundea patul artistului… ea s-ascunse după el… şezu pe pat… şi se uită… Intră Francesco cu tânărul călugăr. Inima-i bătea în pereţii pieptului de credea că voieşte să i se spargă. Artistul îi arătă lui Ieronim tabloul şi locul ce are să-l ocupe chipul său pe acea pânză; apoi intrară amândoi într-un cabinet. Cezara nu se mişca din loc… tăcea ca peştele.

Francesco reveni, îşi căută paleta, pensulele, lăsă peste fereastă

o perdea de matasă albastră, încât camera se împlu de un aer violiu… aşează la un loc potrivit un piedestal negru de lemn, uşa cabinetului se deschise… şi… Cezara era să răcnească… dar îşi astupă gura c-o mânuţă şi cu alta ochii. Să vorbim încet… cel puţin lectorii mei închipuiască-şi că li vorbesc la ureche… ia să vedem rămas-a mâna Cezarei tot la ochi? Sânii îi crescuse într-atâta de bătăile inimei, încât sărise un bumb de la pieptăraşul cam îngust de catifea neagră… de ce-l şi încheiase? Dar cine ştia că inima ei o să aibă asemenea turburări? Ea-şi dezbumbă pieptariul, sânii ei albi ca zăpada se eliberară din închisoarea lor de catifea şi ea răsuflă adânc, deşi încet. Apoi îşi puse iute mâna la ochi iar, până ce i se răcori sufletul… apoi ridică un degeţel… cel mic, deasupra ochilor şi se uită printre degete… Văzu un cap frumos pe nişte umeri largi şi albi, pe un bust, ce părea lucrat în marmură… Acum era să-i plesnească colanul… ea-l descheie din sponci şi, răsuflând din ce în ce mai liniştit, începu să privească întreg acel model frumos, din a cărui muşchi şi forme respira mândria şi nobleţă… Mânele ei îi căzură-n jos, căci era obosită de emoţiune, dar nu sătulă de-a privi. Tremura cu toate astea ca varga şi i-ai fi auzit clănţănirea dinţilor, dacă n-ar fi ţinut gura strâns încleştată.

Penelul pictorului zbura pe spaţiul gol ce şi-l lăsase pe pânză şi sub mină-i se născură formele lui Ieronim, din sus în jos, formă cu formă, până la umeri, pe cari pictorul schiţă două lungi şi strălucite aripi negre… Şedinţa era lungă. În vremea aceea Ieronim stetea pe piedestal drept, nemişcat, mândru ca un antic Apoll, în semiîntunericul vânăt al odăii, pe care pictorul îl făcuse anume, pentru a nimeri tonul fundamental al figurei.

— Ieronim! întrerupse Francesco tăcerea ce domina în sală.

Cezara se spărie la aceste sunete. Îi veni ideea ciudată că pictorul are de gând să deie paravanul într-o parte… atunci ea era descoperită… cu toaleta ei dezorganizată, cu părul vâlvoi, cu ochii aprinşi în cap şi cu faţa roşie ca sângele… Dar nu era asta.

Pictorul zise: „Am ajuns la cap. Trebuie să te fi îndoit vreodată în viaţa ta de ceva. Reaminteşte-ţi acea situaţie, ca să văd ce expresie va lua faţa ta.“

Ieronim îşi rechemă în minte scrisoarea bătrânului Euthanasius şi o zâmbire rece, sceptică, îi discleştă puţin buzele. O, de ar fi înmărmurit astfel! Era o durere mândră în faţa lui, şi bietei Cezare îi ieşi o lacrimă în ochi.

— Da, da! asta-i expresia! zise Francesco inspirat.

Ochii lui se entuziasmară şi penelul său schiţă în fugă acele trăsături de-o dureroasă amărăciune în faţa întunecatului său geniu infernal.

— Ce nenorocit trebuie să fi fost, când reamintirea îi schimbă astfel faţa – gândi Cezara şi o duioşie dulce şi liniştită îi împlu sufletul… Ea nu mai era aceeaşi. Din tremurătoare deveni lină – acuma-l iubea. În acea frumoasă statuă de marmură albă, în acel Adonis încremenit, ea presupunea un suflet… Îi venea să plângă acum… buzele ei se descleştară c-o dulce expresie de durere şi de amor, ea-şi înclină capul în perini şi-şi închise ochii. Simţea că plânge fără să vreie.

— Mi-ar trebui încă câteva şedinţe, zise Francesco.

Cezara-şi deschise ochii, dar… Francesco trăsese perdeaua şi ea-l văzu din nou pe Adonis al ei în lumina cea plină a soarelui. Îşi astupă iar ochii şi auzi cum pictorul şi Ieronim se depărtaseră în cabinetul alăturat. Ea sări repede, tiptil, încet, se repezi pe uş-afară în buduarul ei, s-aruncă pe pat, ş-ascunse faţa în perini şi boţea tot ce încăpea în mâni. Când Francesco intră în odaia ei, ea s-aruncă în gâtul lui, îl strânse spasmodic, îl desmierdă, îl sărută…

— Ce-i, copila mea?

— Nimic.

— Îţi place?

Ea şopti ceva neînţeles, cu ochii plini de lacrimi şi dorinţă.

V.

Cezara către Ieronim

Iartă c-o femeie îţi spune că te iubeşte. O femeie frumoasă şi tânără, căci ştiu că sunt frumoasă. Dar ştiu eu… tu eşti atât de mândru, ştii a privi atât de rece… Ah! cum aş topi gheaţa ochilor tăi cu gura mea – iubite! De ce să mai îmbrac amorul cu vălul ruşinei… când te iubesc, când aş primi să fiu servitoarea ta, numai să mă suferi într-un colţ al casei în care vei locui tu, să suferi ca să sărut perina pe care va dormi capul tău. Vezi tu ce copil supus, umilit, este amorul. Tu vezi că sunt o neruşinată, o rea, o femeie de defăimat; dară cugetă un lucru, că aş fi un miel, că n-aş vorbi un cuvânt, că aş tăcea privindu-te dacă m-ai iubi şi tu pe mine. Ştiu eu cum e inima ta? Pot eu şti? Vin de-mi spune cum este… Ce se petrece în acea cămăruţă unde-aş vrea să locuiesc eu… numai eu. Şi ştii tu cum mă cheamă?

Cezara

Ieronim către Cezara

Că eşti frumoasă, cred; că mă iubeşti, îţi mulţămesc; că-mi oferi tot ceea ce tu crezi că m-ar face fericit, mă face să fiu în stare de a-mi jărtfi viaţa pentru tine. Îţi sărut mâna pentru voinţa ce ai de-a mă face fericit, deşi te-nşeli când crezi că amorul tău de femeie m-ar putea face. Amorul este o nenorocire şi fericirea ce mi-o oferi, venin. Că n-o ştii, aceasta este împrejurarea care te face adorabilă. Dac-ai avea pentr-un moment ochii mei, ce altfel ţi s-ar arăta aceasta lume, în care tu cauţi şi speri a găsi ce nu-i în ea – fericirea. Tu zici să te iubesc. Dacă te-aş putea iubi ca pe-o stea din cer… da! Dar dacă suspin, dacă doresc… n-aud eu din toate părţile aceleaşi suspine ordinare, aceleaşi doruri… ordinare; căci care-i scopul lor? Plăcerea dobitocească, reproducerea în muşinoiul pământului de viermi noi cu aceleaşi murdare dorinţe în piept, pe cari le îmbracă cu lumina lunei şi cu strălucirea lacurilor, aceleaşi sărutări greţoase, pe cari le asamănă cu zuzurul zefirilor şi cu aiurirea frunzelor de fag. Este aşa sau nu?

Priveşte-ţi-i acei tineri, cu zâmbiri banale, cu simţiri muieratice, cu şoapte echivoace, vezi acele femei, cari li răspund prin ochiri voluptoase şi mişcându-şi buzele – vezi! împrejurul acestui instinct se-nvârteşte viaţa omenirei… Mâncare şi reproducere, reproducere şi mâncare!… Şi eu să cad în rolul lor?… Să cerşesc o sărutare? Să fiu sclavul papucului tău, să tremur când îţi vei descoperi sânul… sânul, care mâni va fi un cadavru şi care, după fiinţa sa, este şi astăzi? Să mă frizez, ca să-ţi plac, să-ţi spun minciuni, ca să petrec mintea ta uşoară; să mă fac o păpuşă pentru… cine o şi mai spune pentru ce? Nu! nu mă voi face comediantul acelui rău, care stăpâneşte lumea; mi-e milă de tine, de mine, mi-e milă de lumea-ntreagă. Mai bine mi-aş stoarce tot focul din inimă, ca să se risipească în scântei, decât să animez cu el o simţire, pe care-o cred nu numai culpabilă, ci ordinară… Lasă-i să se mângâie în simţirile lor, lasă-i să se iubească, lasă-i să moară cum au trăit; eu voi trece nepăsător prin această viaţă, ca un exilat, ca un paria, ca un nebun!… numai nu ca ei. Sâmburele vieţei este egoismul şi haina lui, minciuna. Nu sunt nici egoist, nici mincinos. Adesea, când mă sui pe o piatră naltă, îmi pare că în creţii mantalei, aruncate peste umăr, am încremenit şi am devenit o statuă de bronz, pe lângă care trece o lume, ce ştie că acest bronz nu are nicio simţire comună cu ea… Lasă-mă în mândria şi răceala mea. Dacă lumea ar trebui să piară şi eu aş putea s-o scap printr-o minciună, eu n-aş spune-o, ci aş lăsa lumea să piară. De ce

vrei tu să mă cobor de pe piedestal și să mă amestec cu mulțimea? Eu mă uit în sus, asemenea statuiei lui Apoll… fii steaua cea din cer – rece și luminoasă! – ș-atunci ochii mei s-or uita etern la tine!

I.

Ieronim părăsise monăstirea după sfatul lui Euthanasius și trăia izolat într-o chiliuță din oraș, pe care și-o împodobise cu flori și cu schițe zugrăvite de el. În această săhăstrie primea adesea vizitele lui Francesco. Într-o zi el îi arătă acestuia scrisoarea Cezarei.

— Ei, ai de gând să zici ba?

— Iată ce zic, răspunse arătând pe a sa.

— Fă ce vrei, dar astăzi vino-n atelierul meu, căci tabloul mi-e gata.

Plecară și veniră – la Cezara acasă.

— Domnișoara Cezara, recomandă Francesco când intrară.

— Cezara? murmură Ieronim uimit și se uită lung, serios în fața ruşinoasă și roșie a bietei fete.

Ieronim se așeză în colțul unui divan și părea rău dispus… Francesco ieși, iar Cezara… s-aruncă la picioarele tânărului cu mânile unite, tremurând și aproape plângând.

— O! zise ea încet, ca și când s-ar fi temut de ceea ce zicea și apucându-i o mână o duse la buzele ei – poți suferi amorul meu? să-l suferi numai… căci nu pretind să mă iubești; dar să te lași iubit… ca un copil… Am auzit că ești urâtor de femei, singuratic, și am desperat iubindu-te…

El îi cuprinse talia, o ridică încetinel de la pământ, o așeză lângă el, apoi îi puse mâna după cap și se uită drept și lung în ochii ei… Îi era ciudat… nu-i venea să creadă ceea ce vedea cu ochii.

— Drept vorbești? întreabă el.

Ea-și plecă fruntea-n jos. Văzuse zâmbetul lui și văzuse destul pentru a nu spera nimic. Ah! gândi în sine, ce plăcere poate găsi un om ca el într-o păpușă ușoară, în această mască de ceară a mea? Se înțelege… Alt bărbat s-ar simți măgulit, el… nici măgulit nu-i… Știe că i se cuvine amor și mă-ntreabă numai, precum un dascăl pe eleva lui, amicabil, însă destul de rece: „Adevărat vorbești?“

O altă femeie, mai mândră de frumusețea ei, ar fi ieșit vânătă de mânie și jignită de moarte din casă. Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată. Ea? Era tristă. Ar fi plâns… ar fi plâns de-ar fi murit, dar nu putea fi supărată pe el.

Și el, cu cât o privea mai mult, cu atâta o găsea mai frumoasă. Avea milă de ea, deși nu voia să-i inspire speranțe deșerte, precum ar fi făcut orice bărbat în locu-i.

— Nu că nu ești frumoasă, Cezara. Să vorbim încet… te voi numi tu, căci îmi ești scumpă, deși nu te iubesc în feliul în care aș dori eu însumi. Ascultă. Eu n-am iubit niciodată și poate că nici sunt în stare. Dar *un* lucru crede! Nu iubesc pe nimeni, dar dacă aș iubi, sigur că tu ar trebui să fii amanta mea. Simt o adorare în inima mea pentru tine, care poate ar deveni amor… dacă… ei bine, dacă nu m-ai iubi tu pe mine. Eu singur nu știu cum să-ți descriu simțirea ciudată care-mi răcește inima, adică nu mi-o răcește atâta, cât mi-o face somnolentă. Nu am dorințe și tu m-ai învățat de a le avea… Îți pare ciudat asta… dar și mie. Pare-că te-aș săruta… dacă nu m-aș teme că mi-ai da sărutarea înapoi; parcă te-aș iubi… atunci când ai fi supărată pe mine.

— Nu pot fi… nu mă pot preface… în nimic, zise ea. E trist, adaose liniștită și cu glasul puțin mai adânc, căci de la amorul tău atârna fericirea vieței mele întregi… Acuma Castelmare are jocul liber… nu am cauze de-a mă opune căsătoriei cu el, căci tu nu vrei să știi nimica de mine. Nu mai voi să fug de la tatăl-meu, căci trebuie să caut a-mi uita nenorocirea, de se poate, prin o altă nenorocire… Sunt femeie… am crezut să sunt frumoasă… n-o mai pot crede… am crezut că am dreptul de-a disprețui amorul unui om ce mă iubește… mi s-a răsplătit cumplit acest dispreț cu aceeași măsură.

— Cezara, zise el încet și înduioșat… mă lași tu să cuget asupra acestui lucru? Am o inimă și o minte ciudată. Nimic nu pătrunde în ele nemijlocit. O idee rămâne la mine zile întregi pe suprafața minții, nici mă atinge, nici mă interesează. Abia după multe zile, ea pătrunde-n fundul capului, ș-atunci devine, prin altele, ce le-a fi găsind acolo, adâncă și înrădăcinată. Cezara… simțirile mele sunt tot astfel. Pot vedea un om căzând mort pe uliță și momentul întâi nu-mi face nicio impresie… abia după ore reapare imaginea lui și încep a plânge… plâng mult și urma rămâne neștearsă în inima mea. Tu spui să am milă de tine? Eu îți zic: ai milă de mine… căci, dacă vrodată iubirea ar pătrunde în inimă-mi, aș muri de amor. Tu nu mă-nțelegi, numai simt că amorul și moartea mea vor fi foarte aproape una de alta. Ceea ce am nemijlocit este simpatia… aceasta o ai întreagă. Iubește-mă de voiești dacă – lasă să-ți spun acest dulce cuvânt – dacă ai îndurarea s-o voiești. Tu gândești că eu nu te-aș putea iubi? Te înșeli… Lasă-mi numai timp… ca

icoana ta să pătrundă adânc în inimă, să mă familiarizez cu această idee, eu, care n-am fost iubit, nici am iubit pe nimenea… şi gândesc cum că tot aş putea nebuni iubindu-te.

El o sărută pe frunte şi ieşi… Ea surâse. Luă un joc de cărţi şi le meni, ca să vadă dac-a veni mâni, şi zise lin, înşirând cărţile:

— Dac-a veni mâni, l-oi iubi; dacă n-a veni, atunci… atunci asemenea l-oi iubi.

Ieronim către Euthanasius

Dezmierd un chip de copilă în felul meu… adică împlu un album cu diferitele expresii ale unui singur cap. E ciudat că ochii mei atât de clari, pot să zic, de-o cerească claritate, nu pot cuprinde nimic deodată. Mâzgălesc pereţii. Am intrat la o copilă înamorată de mine, pe care însă n-o iubesc… Am văzut-o roşie, sfioasă, turburată… Am zugrăvit în cartea mea această expresie. A-ngenuncheat lângă mine… m-a rugat să-i sufăr iubirea… nu-ţi pot descrie expresia de nevinovăţie, candoare şi amor din faţa ei… dar am schiţat-o… E de sărutat schiţa mea. Poate că e una din cele mai nimerite din câte-am zugrăvit. Am pus-o lângă mine. Deconcertare şi o dulce resignaţie. Un profil îngeresc. I-am spus cuvinte bune. O rază de speranţă în acea amabilă mâhnire a feţei. O adorabilă schiţă! Dar simt că din ce în ce schiţele se familiarizează cu inima. N-o iubesc. Nu. Adio, părinte.

Euthanasius către Ieronim

O iubeşti, fătul meu, fără s-o ştii. Cinis et umbra sumus.

Euthanasius

VI.

Sunt oameni, pe cari spirite de observaţie şi femeile îi descoasă dintr-o singură apucătură – oameni cu puţin spirit, dar de-un caracter tare, expres, consecvent. Astfel era Castelmare. Dacă o femeie l-ar fi auzit trăgând clopoţelul – ar fi ştiut îndată cu ce faţă să-l primească; dacă un actor bun i-ar fi auzit paşii severi, apăsaţi şi de-o aspră regularitate, răsunând prin galeriile şi coridoarele palatului Bianchi, ar fi ştiut prin o acţiune reconstructivă, fără să-l vadă, să-şi imagineze aproape caracterul omului în cestiune: o natură comună, consecventă şi puternică.

Puindu-şi odată-n minte de-a lua pe Cezara vrând-nevrând, lui (î) i erau toate mijloacele binevenite, deşi nu dispunea de multe, căci nu avea destul spirit pentru aceasta. Dar, întrucât îl servea inteligenţa, el cerca a descoperi dacă nu cumva şireata copilă ar avea vreun amor.

Deşi Ieronim nu ştia ce fel e simţirea lui pentru Cezara, îi plăcea să asculte de ea, ca un copil de soră-sa mai mare şi, drept vorbind, ea abuza într-un mod neiertat de această putere ce-o avea asupra lui. El simţea în prezenţa ei un fel de duioşie în inimă, un fel de fior fără de înţeles, al cărui suvenir îl urmărea zile întregi. Nu se poate zice că era amor, căci deşi-i plăcea prezenţa ei, totuşi îi plăcea şi mai mult ca, departe de ea, să cugete la dânsa, în asemenea resuveniri, în cari el se juca cu imaginea-i, prezenţa ei aievea îi era chiar supărătoare. Simţea, parcă, un ghimp în inimă, când ea era faţă, nu mai avea acea libertate de vis, care era esenţa vieţei sale şi singura fericire a unui caracter mulţămit, fără amor şi fără ură. Dacă mi-ar da pace, gândi el în sine, totuşi ar fi cum ar fi. Atunci aş ţine-o de mâna ei mică şi ne-am uita în lună – în virgina lună – atunci o privesc ca pe o statuă de marmură sau ca pe-un tablou zugrăvit pe un fond luminos, într-o carte cu icoane… Pare-că părul ei e o spumă de aur, atât de moale-i… Şi faţa ei se poliește într-un mod ciudat. Dar nu-mi dă cât lumea pace… mereu mă gâtuie… mă sărută – şi zice c-o iubesc. Ba pe dracul. Altfel… e chiar frumoasă – să spun dreptul. Bărbia se rotunzește ca un măr galben… guriţa câteodată parcă-i o cireașă… şi ochii, ah, ochii! Numai de nu i-ar apropia de-ai mei… îmi atinge genele şi mă-nfioară pân-în tălpi. Atunci nu mai văd ce frumoasă e… o negură îmi întunecă ochii… atunci aş omorî-o… Asta nu-i trai, asta-i chin! Dar biata copilă… să fiu drept… ce ştie ea că mă chinuie.

Şi azi îmbla prin grădina palatului Bianchi. Asemenea unor aripi de vultur sălbatic, cuprindea, ca un privaz, părul negru şi uscat, acea frumoasă şi ostenită faţă de marmură de Paros. Pleoapele pe jumătate lasate-n jos trădau mărimea ochilor lui de-un întunecos şi demonic albastru şi cu toate acestea dezgustaţi: buzele-ntredeschise arătau o energică durere, şi numai gâtul se-ndoia cu mândrie, ca şi când nu şi-ar fi pierdut-o sub greutatea vieţii. Noaptea era lucie, aerul părea nins de razele lunei, cari se furişau prin întunecoasa verdeaţă a copacilor. El şezu pe o bancă, cu mânile unite şi lăsate preste genunchi, cu fruntea plecată şi părul risipit preste ea, gândea lucruri de cari nu-şi da sama şi numai luna lunicând printre nouri împlea noaptea de vis. S-auzi un foşnet uşor care-l trezi… Era ea. Cum se schimbase acum? Faţa ei nu mai era trasă, ci se rotunzea vădit, sânii ei erau mai plini, numai roşaţa din obraz dispăruse, făcând loc unei palori, care-i da un aer de nespusă blândeţă. Ochii nu mai aveau acea sălbatică şi noptoasă strălucire, în

adâncimea cărora fulgera întunecosul amor şi întunecoasa dorinţă… ci limpeziţi, nespus de adânci, te-ai fi uitat zile întregi în ei. Linişte şi o melancolică pace era în adâncimea lor… Şi în acea faţă atât de palidă, plină, dar tristă, surâdea suferitor oarecum gura de purpură… o roză a Ierihonului, a cărei frumuseţă nu se trece. Ea s-apropia încet prin aleele străbătute de seninul nopţii, pe cărările albe zugrăvite cu umbrele mrejelor de frunze. Ea-l văzu, dar nu-şi iuţi pasul. (Î) i ghicise ea caracterul? Poate. El stetea locului şi se uita lung la ea, cum s-apropia încet, asemenea unei lunatice, ca-n somn.

El…, rezămându-şi cotul pe spata bancei, îşi lăsă bărbia pe mână, mişcându-şi încet degetele, şi se uita uimit cu ochii strălucitori la strălucitorul ei chip, ce s-apropia. Ea şăzu alături cu el, dar drept în lună. Nu-i atinse mâna – nimic. Luna o polia frumos şi ea era îndestul de vicleană spre a se lăsa muiată-n întreg de aceasta dulce şi voluptoasă lumină.

El o privea mereu. Apoi îşi întinse el mai întâi mâna şi apucă încet mânuţa ei fină şi rece. Ah! gândi, şi un ce nemaisimţit îi trecu prin inimă… ah! cum îmi place acum. Acum se lipi cu-ncetul de chipul ei mlădios şi uşor şi, aplecându-şi gura la urechea ei, îi şopti lin – deşi cu glasul plin de înfocare:

— Priveşte la lună, luna mieze-nopţii – frumoasă ca un copil de patrusprezece zile şi – rece… Nu simţi tu c-a încetat toată durerea vieţei, orice dorinţă, orice aspirare în privirea acestui mândru tablou din care faci şi tu parte… Acum eşti în capul meu înger, frumoasă cum nu te-am văzut niciodată… dulce… Nu ştii tu că eu te iubesc…?

Ea se-nfioră, dar tăcu.

— Şi apoi, priveşte asupra oraşului întreg, pe acest amestec strălucit de palate şi domuri, vezi cum, ajunse de lună, strălucesc asupra maselor întunecoase vârfurile turnurilor şi pânzele de la corăbii pe râu. Şi cu toate acestea centrul acestui tablou eşti tu! tu! tu!… Nu s-aude nimic… decât departe-n vro grădină privighitoarea şi s-aude vuind încet o roată pe apă. Şi tu priveşti tăcută şi nevinovată asupra acestei lumi… Trandafirii înfloresc pe faţa ta… Tu, regină a sufletelor, nu eşti curată ca izvorul? mlădioasă ca chiparosul? dulce ca filomela? tânără ca luna plină, copilăroasă ca un canar, iubită ca o Dumnezeire? Priveşte, zise el şi mai încet, strada aceea strâmtă şi întunecoasă; numai într-un singur colţ îi taie umbra o dungă de lumină, dar în acel loc pare c-a nins… Vino cu mine… vino cu mine

acasă… Voi da-ntr-o parte perdeaua din fereasta odăii mele şi vom privi toată noaptea la cer… Ah! te iubesc!… ţipă el apăsat… te iubesc!… o văd prea bine că te iubesc!

El o strânse cu atâta putere, încât se-ncleştase amândoi într-o îmbrăţişare lungă şi nervoasă. Apoi el recăzu obosit de-o simţire nemaicunoscută pe spata bancei, îşi închise ochii şi-şi lăsă capul pe acea spată. Luna-l bătea drept în faţă. Cezara veni drept înainte-i, se-nclină asupră-i, se ţinu cu amândouă mânile de spata bancei şi-l sărută, cu ochii pe jumătate închişi, de nenumărate ori. El nu simţea nimic… asemenea unui copil ameţit de somn, pe care mama îl desmiardă.

S-auzi o foşnire în frunzele unui tufari. „D-zeul meu!“ – gândi ea speriată – „dacă m-ar fi văzut cineva? Poate Castelmare.“ Sărmanul copil! Cum se va întoarce el acasă? Acest om poate să-l pândească.“

Ea-l lăsă un moment să se trezească din această beţie… apoi îl întrebă lin, ca şi când n-ar fi vrut să-i întrerumpă decât încet gândirile lui, somnul lui ce-l avea.

— Ştii să mânuieşti sabia?

— Da! zise el.

— Să-ţi aduc o sabie – nu-i aşa?

— Da…

— Şi mi-i da o sărutare pentru ea?

— Da.

Ea se urcă repede în palat şi peste două minute veni c-o spadă, pe care i-o încinse, folosindu-se de ocazie de a-l strânge de mijloc.

— Dulcele meu sloi de gheaţă – tu, marmură! tu, piatră, tu!

— Dă-mi pace, Cezara, îmi vine să mor.

— Nu, nu! îngerul meu… mergi acasă… Să nu ţi se întâmple nimica pe drum… gândeşte la Cezara ta… mărgăritariule.

Nu se putu opri de a-i lua capul între mâni şi de-a-l mai săruta o dată… tare şi cu zgomot.

— Acum mergi, mergi! Te rog.

— De ce mă rogi?

— Pentru că te-aş ucide de-ai mai rămâne.

— Cum?

— Ştiu eu cum, zise ea, vicleană ca un copil.

Ea-l duse pân-la un hăţiş şi-l împinse afară din grădină. Apoi se întoarse şi, îmbrăţoşând un trunchi, zise încet şi c-un fel de ciudă:

„Ieronim, te muşc!“ Ea bătu cu pumnii în trunchiul de copac: apoi se duse-n odaia ei şi, rupându-şi cu furie pieptarul de catifea, încâlcindu-şi părul atât de blond, ea se uita în oglindă cu ochii înecaţi de lacrimi şi cu buzele tremurătoare. Apoi se aruncă în pat şi şoptea încet, foarte încet şi înecată de suspinuri, cuvinte dulci, nepomenit de dulci şi desmierdătoare, printre cari străbătea numai un nume pronunţat mai tare… Ieronim.

Nu-i merse însă tot astfel lui Ieronim. El s-apropia de strada strâmtă, aerul lin al nopţii îl trezise şi, de o natură mult mai puţin senzuală decât porumbiţa lui, el rămăsese numai cu convingerea teoretică cum că o iubeşte. El trecu prin strada întunecoasă cu pasul lui uşor, la care se cunoştea, ca să zic, elastica greutate, precum se simte la pasul unui cal de rasă, când auzi în urmă-i un pas sever, regulat ca al unui soldat, şi recunoscu că-i al lui Castelmare. El se opri şi se-ntoarse spre partea dinspre care venea sunetul… Castelmare sosi… Tăcere. Ieronim plesni cu vârful săbiei într-un zid de granit şi la scăpărare se recunoscură ambii rivali. În acelaşi moment, fără să se fi schimbat vro vorbă măcar, săbiile începură a se crucişa, apoi s-auzi un gemet… o cădere grea pe pavagiul dur al stradei; una din cele două umbre dispăru într-o casă apropiată… cealaltă rămase mută.

VII.

Ieronim se-ntinsese pe patu-i şi dedese-ntr-o parte perdeaua de la fereastă, spre a se uita cum luna apunea în râu, făcând pare-că din suprafaţa lui un drum moale şi luminos, când auzi bătând încet în uşă. El se sculă şi deschise. Era pictorul.

— Tinere, zise el, trebuie să fugi cât mai în grabă din oraş.

— De ce?

— Ai omorât pe Castelmare.

— Ştiu.

— Ştii. Dar ceea ce nu ştii, poate, e că el e nepotul şi moştenitorul lui podestà din acest oraş, că duelele sunt oprite şi că poţi ajunge la spânzurătoare.

— Ei şi?

— Ei şi? De unde-ai învăţat acest limbagiu, Ieronim, adaose bătrânul molcom, copilul meu, mi-ar părea rău de capul tău atât de frumos. Afară de-aceea mai ai o consideraţie… Iat-o.

El îi dete o hârtie mâzgălită în linii strâmbe. Acesta o deschise.

Cezara către Ieronim

Fugi, te rog. Nu l-ai ucis pe Castelmare. Înăbuşit de sânge, a zis oamenilor să-l aducă la noi. A povestit tot, cui îi datorește rana sa. Fugi… te rog! Pot să te urmărească încă-n astă-noapte. Ce-i şi mai trist; contele voiește să se logodească cu mine în starea în care se află şi nu am nicio putere de-a rezista!… Dar te iubesc. Crede că nu voi supravieţui nenorocirea mea. Rămâind aici, nu m-ai scăpa, ci m-ai face numai să mor de îngrijire… paserea mea! Fugi, şi poate că… ah! unde-i o speranţă, de care să mă ţin?… nu vezi că nu ştiu ce să-ţi zic… Ţi-aş zice: vino la mine, şi nu pot. Spune-mi: să te pierd, pentru a te mai vede o dată? Nu! Fugi, Ieronim; poate că vro întâmplare neprevăzută să mă păstreze pentru tine… poate contele să moară… Îi doresc moartea… te iubesc! Nu, nu! Nu crede că te iubesc într-atât, încât să-ţi zic să rămâi… Adio… drăguţul meu!

Cezara

Ieronim ş-aruncă mantia pe umeri şi ei merseră pe ţărmul râului, unde Francesco îi dădu barca lui. El îmbrăţoşă pe bătrânul amic, desprinse barca de ţărm, se sui şi pluti în josul râului, până ce, ajungând pe luciul înalt al mării, el aruncă cârmă şi lopeţi în apă, se culcă în barcă, sub cerul ce-şi ridica înstelata sa măreţie, şi astfel – un grăunte plutitor pe aria nemărginită a apelor – adormi adânc.

A doua zi soarele era sus, când îşi deschise ochii… El văzu că barca lui se-nţepenise între nişte stânci de piatră… Soarele stăpânea cerul şi împlea sânul mării cu lumină. La malul continental el văzu răsărind, din stânci pădurene, o monăstire veche, prin ale cărei colonade de piatră sură, în cerdac, îmbiau cu pas regulat şi încet călugăriţe. O grădină unită cu murii monăstirei se-ntindea până jos la poalele mării, care se mişca urcându-şi apele până lângă un boschet de chiparos şi roze, tăinuit în ponorârea unei stânci, ca un azil de scăldătoare.

El se desculţă şi, sărind de pe-o piatră pe alta, cercetă stâncosul său imperiu. El dădu de un izvor de apă vie şi dulce, care se repezea cu mult zgomot din fundul unei peşteri. Intră în peşteră… o răcoreală binefăcătoare îl cuprinse pe el, pe care soarele-l arsese în somnu-i… merse mereu înainte… peştera se lungea din ce în ce şi devenea tot mai întunecoasă. Deodată văzu ca o zare de senin, dar îi păru că-i scapără. Văzând însă că ea nu perea, el s-apropie şi văzu o bortă cât ai băga mâna, care corespundea undeva… se uită pe ea… văzu tufişuri mari şi-i veni un miros adormitor de iarbă. El cercă să mărească borta cu

puterea mâinilor, dar era un granit, greu de înlăturat: numai un bolovan mare păru că se mişcă. El îl urni, bolovanul se întoarse ca-n ţâţâni şi lăsă o mică intrare, pe care o putea trece târându-se. El intră repede, împinse bolovanul la loc, acoperi chiar zarea cea mică cu pietre şi pământ şi, când îşi întoarse privirea ca să vadă unde intrase, rămase încremenit de frumuseţea priveliştei.

Stânci uriaşeşti şi cenuşii erau zidite de jur împrejur, una peste alta pân-în ceriuri şi-n mijlocul lor se adâncea o vale, o grădină de vale cu izvoare, în mijloc c-un lac şi-n mijlocul lacului o insulă, pe care steteau în şiruri lungi stupii unei prisăci mari.

— E insula lui Euthanasius, gândi el uimit şi păşea încet, minunându-se la fiecare pas.

Până şi insectele erau îmblânzite în acest rai. Fluturii curioşi, albaştri, auriţi, roşii îi acoperiră părul lui lung şi negru, încât capul lui părea presărat cu flori. Aerul acestei insule era plin de sărbători murmuitoare ale albinelor, bondarilor, fluturilor; iarba îi ajungea până la piept, măzărichea punea laţuri înflorite picioarelor… o căldură, un miros voluptos pătrundea raiul. El s-apropie de lac şi, trecându-l pe unde era vad, veni în insulă. Albinele înconjurară bâzâind pe noul şi tânărul împărat al raiului. S-apropie de peştera ce ştia că trebuie să fie pe această insulă; o găsi într-adevăr sculptată-n piatră, găsi dalta şi uneltele de sculptură, patul, un ulcior cu apă; dar bătrânul lipsea. Pe o mescioară era o foaie scrisă.

Simt că măduva mea devine pământ, că sângele meu e îngheţat şi fără cuprins ca apa, că ochii mei abia mai reflectează lumea-n care trăiesc. Mă sting. Şi nu rămâne decât urciorul de lut, în care au ars lumina unei vieţi bogate. Mă voi aşeza sub cascada unui pârâu; liane şi flori de apă să încunjure cu vegetaţia lor corpul meu şi să-mi străţese părul şi barba cu firele lor… şi-n palmele-mi întoarse spre izvorul etern al vieţei, „soarele", viespii să-şi zidească fagurii, cetatea lor de ceară. Râul curgând în veci proaspăt să mă dizolve şi să mă unească cu întregul naturei, dar să mă ferească de putrejune. Astfel cadavrul meu va sta ani întregi sub torentul curgător, ca un bătrân rege din basme, adormit pe sute de ani într-o insulă fermecată.

Ieronim privi pereţii sculptaţi cu scene de amor, văzu cărţi vechi şi scrieri multe pe poliţele unui dulap rezimat de-un părete şi, mirosind apa din ulcior, văzând că ea-i răsuflată şi băhnită, presupuse că bătrânul trebuia să fi murit. Astfel el, moştenitorul firesc al acestui

locaş de pace, al acestei grădini închise ca o odaie, răscoli cărţile, cari erau toate alese şi-i promiteau multă petrecere; scrierile moşneagului, în cari fiecare cugetare era un monogram al acestui cap adânc şi fericit şi a căror rezonanţă era atât de mare, încât fiecare construcţie trezea o lume de cugetări şi analogii în capul tânărului. Într-adevăr se familiariză în curând cu micul lui imperiu, era ca acasă, îngrijea de straturile grădinei şi de stupi, îmbla ca o căprioară sălbatică prin tufăriile şi ierburile insulei. Adesea în nopţile calde se culca gol pe malurile lacului, acoperit numai c-o pânză de in – ş-atunci natura întreagă, murmurul izvoarelor albe, vuirea mării, măreţia nopţii, îl adânceau într-un somn atât de tare şi fericit, în care trăia doar ca o plantă, fără durere, fără vis, fără dorinţă.

VIII.

În ziua-n care era să se serbeze cununia Cezarei cu Castelmare, tatăl ei, marchizul Bianchi, muri de apoplexie în mijlocul paharelor şi al comesenilor săi. Când ea-l văzu întins pe pat, genele încă deschise peste ochii sticloşi, gura plină de spume, ea se răzimă de bolta unei ferești şi privi dezgustată asupra acelui cadavru, care nu-şi trăise decât sie şi care, spre a-şi împlini patime, cari aveau să aibă acest sfârşit, era s-o vândă şi pe ea, chipul de madonă, omului pe care-l ura mai mult în lume.

Când Castelmare se prezintă, începu s-o mângâie.

— Contesă, zise el, părintele d-tale a murit şi ai rămas fără alt sprijin în lume decât mine, viitorul d-tale bărbat.

— Ba şi fără acesta, zise ea, căci d-ta ai încetat de-a mai fi viitorul meu bărbat – sau cel puţin anul meu de doliu au depărtat această fericită perspectivă. Vei bate iar la uşa mea după un an.

Castelmare ieşi nemulţămit, aruncându-i o ultimă privire de ură neîmpăcată. Francesco o sfătui de-a părăsi oraşul, unde era expusă urmăririlor crudului ei adorator, şi să se retragă la o monăstire de călugăriţe, în apropiere de câteva ore – unde ea se şi duse după înmormântarea tatălui ei.

Ea slăbise de grijă, sărmana copilă… despre Ieronim nu mai auzise nimica, numai cât că barca lui Francesco, în care el se pornise pe mare, se găsise sfărâmată la ţărmuri, astfel încât ea-l crezu înecat, mort de mult.

În murii liniştiţi ai monăstirei, ea se regăsi pe sine însăşi. Chilia, ce i se dedese, era cu fereasta-nspre grădină şi mare; şi adesea, trăgând

zăvorul la uşa-i ca să nu fie supărată de intrarea nimărui, ea privea ore întregi la înmiirea undelor depărtate ce se perdeau în orizont, la prăvălatica grădină, frumoasă şi sălbătăcită, care-şi înrădăcinase hăţişurile şi arborii până lângă ţărm; sau, alte dăţi, pierzându-se pintre aleele umbroase, ea plivea firele de iarbă de pe cărare sau se ascundea într-un boschet aproape de ţărm, în care şedea ore întregi, adâncită în dorul ei fără de speranţă.

În zile calde, ea se dezbrăca şi, lăsându-şi hainele-n boschet, se cobora la mare. Chip minunat, arătare de zăpadă în care tânăra delicateţă, dulcea moliciune a copilăriei era întrunită cu frumuseţa nobilă, coaptă, suavă, pronunţată a femeiei. Prin transparenţa generală a unei peliţi netede se vedeau parcă vinele viorii şi, când piciorul ei atingea marea, când simţea apele muindu-i corpul, surâsul său devine iar nervos şi sălbatec ca toată copilăria ei: în luptă cu oceanul bătrân, ea se simte reîntinerind, ea surâde cu gura încleştată de energie şi se lăsă îmbrăţoşărei zgomotoase ale oceanului tăind din când în când cu braţele albe undele albastre, înotând când pe o coastă, când pe spate, tologindu-se voluptos pe patul de valuri.

Începuse a însera şi ea iar se lăsă amorului ei cu marea, iar surâdea în faţa valurilor cu acea intensivă şi dulce voluptate, îşi golise gâtul ei de ninsoare, îşi despletise părul pe umerii rotunzi şi pe sânii crescuţi în sete de amor, până rămase goală şi frumoasă ca o statuă antică, având înaintea acestei din urmă avantagiul vieţei, acea peliţă caldă, dulce, netedă, care lasa urme dac-o atingeai. S-aruncă în mare şi începu să-noate, puindu-şi drept ţel de ajuns nişte stânci, ce le vedea un sfert de ceas departe de ţărm.

Undele liniştite o duceau şi în curând ajunse la stâncile din mare. Ea merse-ncetinel de-a lungul lor, rezămându-şi mânile de păreţii de piatră, ajunse la o peşteră, din care curgea sfâşiat şi strălucind un izvor, intră mergând de-a lungul pârâului, şi deodată o panoramă cerească se deschise ochilor ei…

„D-zeule! Ce rai!“ – gândi ea – „voi sta aici puţin.“ Ea merse-nainte prin iarbă, care caldă şi mirositoare îi gâdila corpul, s-aruncă în lacul limpede ca lacrima, a cărui apă o făcea mai să adoarmă, fugea apoi prin dumbrava de portocale, gonită de fluturi şi albine… Era nebună, ca un copil, rătăcit într-o grădină fermecată de basme. În urmă, văzând că soarele se-nclinase, ea se întoarse pe calea pe care venise, dar care fu spaima ei, când nu văzu nicio ieşire.

Ce să facă? Cu gândul că s-a rătăcit, îşi mai primblă ochii de jur împrejur… nicăiri o ieşire…

„Ah!“ gândi, „şi ce-ar fi, de aş petrece o noapte în acest rai fărmăcat? Cine mă vede şi cine mă ştie?“

Să făcuse noaptea. Stelele mari şi albe tremurau pe cer şi argintul lunei trecea sfâşiind valurile transparente de nouri, ce se-ncreţeau în drumu-i. Noaptea era caldă, îmbătată de mirosul snopurilor de flori; dealurile străluceau sub o pânză de neguri, apa molcomă a lacului ce-nconjura dumbrava era poleită şi, tremurând îşi arunca din când în când undele sclipitoare spre ţărmii adormiţi. Şi-n mijlocul acestei feerii a nopţii, lăsate asupra unui rai înconjurat de mare, trecea Cezara, ca o-nchipuire de zapadă, cu părul ei lung de aur, ce-i ajungea la călcâie… Ea mergea încet… Toate visele, toată încântarea unei aromate nopţi de vară îi cuprinsese sufletul ei virgin… ar fi plâns! Îşi aducea aminte de amantul ei şi-i părea că-i Eva-n paradis, singură cu durerea ei. Ea veni lângă lac şi văzu cărare pe prund pe sub apă. Începu să treacă şi apa fugea rotind împrejurul glesnelor ei… Ea se uita l-acea dumbravă încântată… o dorinţă de fericire îi cuprinse sânul… era atât de însetată de amor, ca copilul cel tânăr şi fraged, buzele ei erau uscate de dorinţa unei sărutări, cugetarea ei era împătimită, ca un strat cu florile pe jumătate vestezite de arşiţă. Când ajunse în dumbravă, umbra mirositoare a arborilor nalţi arunca un reflect albastru asupra peliţei ei, încât părea o statuă de marmură, în lumină viorie… Deodată ea văzu prin arbori o figură de om… gândea că-i o închipuire a ei, proiectată pe mrejele de frunze… şi acel chip luă din ce în ce conture mai clare… era *el.*

„Ah! gândi ea zâmbind, ce nebună sunt… pretutindenea el, în frumuseţa nopţii, în tăcerea dumbravelor!“… El s-apropie… El credea asemenea că are-o-nchipuire aievea înaintea lui…. O privi lung, se priviră lung.

Când îi luă mâna… ea ţipă.

— Cezara! strigă el, cuprinzând-o-n braţele lui… Cezara! eşti o închipuire, un vis, o umbră a nopţii zugrăvită cu zapada luminei de lună? Sau eşti tu? Tu?

Ea plângea… nu putea răspunde. Se credea nebună, credea că-i vis, ş-ar fi vrut numai ca vecinic să ţie acel vis.

— Tu eşti? *Chiar tu?* întrebă ea cu glasul înecat, căci toată cugetarea ei se-mprospătase, toate visele ei reveneau splendide şi doritoare de viaţă… Ea nu se mai sătura privindu-l… şi uitase starea în care era.

CEZARA (încheierea manuscrisă)

[IX.]

Ei se simţeau inocenţi ca-n ziua cea dintâi. Era mai multă copilărie decât vină în dezmierdările lor şi jăraticul din cămin, aruncând din când în când câte-o limbă albăstruie, lumina basorelieful lui Adam şi-a Evei. Şi ei înşii, îmbrăţişaţi astfel, li se părea a repeta acea istorie antică, zilele întâie ale traiului din paradis… li se părea că îmbla, asemenea primilor oameni, neconştienţi de plăcerile amorului, ca doi îngeri, prin umbra acelei dumbrave de portocale, că soarele luminează zăpada vergină a corpurilor lor, că, cu sufletul liber, cu inima vergină, nengreuiată de lumeşti dorinţe, ei colindă grădina Edenului; singura lor plăcere: privirea frumuseţii lumei şi frumuseţei lor. Şi, dacă n-ar fi fost nimic să escite dorinţe lacome în inimele lor, poate c-ar fi stat vecinic, poate că, prin o repetare a promisiilor vechei legende, ar fi trăit vecinic. Dară ochii ei căzură pe Venus şi Adonis, pe Orion şi Aurora, limbele albastre ale flacărei căminului începură să-şi tremure răsfrângerile lor pe pereţii sculp [t] aţi, Venus părea a râde cu şireţie de inocenţa amicului ei, Aurora dezvelea pieptul lui Orion, inima Cezarei începu să tremure, ea-ncepu să plângă, şi plângând, st [r] ângea sub sărutările ei gura tânărului amic care, înlănţuit cu braţele-i, îşi pierduse mintea. Ea recăzu ca moartă pe patul ei de flori înfoiete, numai din când în când o rază mai învia, asemenea unui fulger repede, casa-ntreagă cu râzândele ei chipuri şi cu scenele-i de amor de asupra lor, cari, vinovaţi şi ascunşi sub o mantie neagră, pierduse memorie, strălucire, inocenţă, în acea elementară şi întunecoasă plăcere care, asemenea naşterei şi morţii, sunt întunecoase şi tâmpite momente de uitare, de neconştiinţă, de o viaţă vegetativă şi fără înţeles.

[X.]

În sara aceasta se-nnourase şi Cezara, închisă în chilia ei, plecându-şi capul între oalele cu flori cum şedea lângă fereastă, îşi răzima fruntea de geamuri şi trăncănea cu degetele în ele. Ea zâmbea cu şireţie. Niciodată Ieronim nu fusese cu sufletul mai deschis, niciodată n-o iubise atâta, decât acuma când ştia sigur ce păstrează ea sub inimă-i… Şi de ce zâmbea oare? Găsise ea laţul cu care putea să-l

prindă pe amantul ei pentru totdeauna? Nu. Dar o cugetare semifilozofică îi trecu prin minte. „Omul tot animal este… zise ea – şi-şi iubeşte puii mai mult decât orice. Puii? Ah! Când voi avea şi eu un pui, am să-l mănânc de drag ce mi-a fi. Ce ciudaţi suntem noi oamenii – barbaţi şi femei – în câte închipuiri îmbrăcăm lucrul cel mai simplu din lume – puii noştri.“ Ea se aruncă pe pat. I se părea că are un copil la sân şi-l mângâia, apoi îmbrobodi o perniţă ş-o pălmui, o puiculi, ca şi când ar fi copilul ei…

Vremea se-ntunecase şi ploaia începuse a plezni repede, dar monoton în geamuri. Din când [în când] câte un fulger strălumina pe un moment chilia, astfel încât, sub această repede strălucire, toată casa şi obiectele păreau a tresări, a avea viaţă, ceea ce constituie fantasticitatea luminei de fulger.

Ea s-apropie de fereastă. Era o vreme cumplită afară. Nouri se grămădeau negri pe cer, rupţi de fulger, marea făcea o larmă adâncă, asemenea mugirei depărtate a unor tauri, dar deodată ea văzu un foc aprins.

„D-zeule, gândi ea spăimântată, Ieronim a aprins focul şi în această noapte… Poate că pe un moment numai.“

Focul ardea din ce în ce mai mare şi cu constanţă.

„Să i se fi-ntâmplat ceva, gândi ea, şi asta să fie un semnal pentru mine?“… Ea tremura ca varga şi din buze i se retrăsese sângele, de rămăsese ca porumba.

Ea zbură repede în grădină, ajunse la ţărm,… insula nu se vedea, dar focul ardea mereu ca un punct de jăratic pe mare… Parecă auzea o voce, dar aşa ca şi când i-ar fi ţiuit urechea. Frică şi desperare îi cuprinse inima.

„Ah! gândi ea, cine ştie dacă a fi dat! Trebuie să înot oricum ar fi vremea, trebuie să-l văd.“

Ea se dezbrăcă şi s-aruncă în mare ca s-ajungă punctul luminos… Ea-nota mereu, mereu, dar părea a sta pe loc, cel puţin jăratecul se ţinea în aceeaşi depărtare.

Talazurile o purtau ca pe o frunză şi o zvârleau dintr-un roi de spume într-altul… Ea-nota cu toată puterea, un întunerec ca smoala acoperea cerul, numai din când în când se smulgea câte o scânteie de fulger din nouri… Ea-nota… era deja aproape de jăratic… când…. când văzu că jăratecul plutea pe apă.

Ea strigă… atunci cunoscu că e un foc pe-o luntre în mijlocul

mărei. În momentul în care strigă, jăratecul se stinse. Atunci pierdu toată speranța… Ea se mai ținea pe suprafață ca la lumina de fulger să vadă direcția-n care era insula. Insulă și țărm departe, și ea lăsată pradă mărei nemărginite. Un fulger cumplit încruși noaptea-ntreagă – atunci ea zări ca zece pași departe o luntre neagră [și-n] ea, stând drept în picioare, cu fața adâncă, aspră, neîmpăcată – Castelmare. Atunci înțelese totul.

Ea străvăzu într-un moment toată starea ei cumplită și leșină – pentru a nu se mai trezi niciodată.

În vremea aceea Ieronim zărise numai din întâmplare focul plutitor și ca un fulger îi trecu prin minte ce-ar putea să se întâmple. El aprinse un foc stabil pe țărm, sări într-o luntre și se luă după para fugitoare, neuitându-și spada. El vâslea cu desperare și, când ajunse la luntrea în care licărea încă jăratic, văzu pe Castelmare, ș-apropie luntrea-i de-a lui, ținti în el – un fulger și auzi răsunând luntrea inamică de căderea unui corp greu.

El aprinse o făclie și îmbla încet cu luntrea, când deodată văzu plutind pe apă ceva neobicinuit de alb… părea că nişte braţe se ridică din apă spre a cădea iar – s-apropie… era Cezara… El o scoase din apă, o înfășură în mantaua lui începu să-i frece mânile, pleoapele – nimic, niciun semn de viață…

„D-zeul meu, nu cumva e moartă“, gândi – și tot sângele i se strânse în inimă…

— Cezara, șopti el, scumpa mea Cezara… Ea era cu gura-ntredeschisă, buzele-i vinete și supte, dinții-i străluceau, pleoapele erau deschise și ochii erau ca sticla brumată… El [o] duse repede la țărm, în peșteră, aprinse foc, o înveli, îi frecă corpul – nimic, ea era și rămase moartă.

El nu putea s-o creadă… Ea – ea moartă – ea să nu mai fie pentru el – ochiul, gura, mânuța ei să nu mai fie pentru el pe pământ… ea să nu-i mai înlănțuiască gâtul, să nu-i mai mângâie urechea cu șoptirile ei nențelese… el nu putea s-o creadă, precum nu poate crede nimenea-n lume la moartea unei ființi iubite.

— Cezara, zise el lin, nu-i așa că tu mă-[n] șeli, că tu glumești, că tu nu ai murit, cum poți tu muri?

Niciun răspuns.

Deodată ochii lui se oțărâră… Dinții începur [ă]-a-i clănțăni ca de friguri… el se temea – se temea de el însuși – de păreți, își întinse

mâna spre cadavru… părea c-aude vuiet de glasuri multe, părea că o mână-i apasă pieptul, el răsufla, dar răsufla parcă aer fierbinte care-i ardea plămânii, se ridică lung în picioare, îşi ridică umerii cu spaimă – părul i se sburli în cap şi nările i se îmflase – tablouri de foc îi ardeau mintea, vedea fulgere, tot fulgere – parcă tot creierul îi era ars – el începu să râdă un hohot şi căzu la pământ.

A doua zi el era întins pe un pat moale, într-o casă cu ferestele toate mrejuite de iederă şi flori, prin care razele soarelui pătrundeau, tăind câte o dungă în mirositorul întuneric, făcea să joace în imperiul razei sale o lume-ntreagă de colburi diamantini… într-un colţ şedea pe-un scăuieş Cezara şi râdea…

— D-zeul meu – ce vis cumplit am avut, zise el…

Ea râdea, dar nu spunea nimica. Era chilioara lui parcă din monăstirea de călugări, înfrumseţată însă atât de mult şi îndulcită de prezenţa iubitei sale… El se coborî din patu-i, îngenuche lângă iubita lui, îi cuprinse cu o mână grumazul, cu alta mijlocul, ea râdea mereu, dar tăcea ca piticul…

— O, cunoscu-ţi gura ta, şirato! zise el surâzând, ce-mi taci, copilo… ah! floarea vieţii mele, îngere! Glasul lui tremura de emoţiune, el plângea de amor… Ea-i cădea mereu cu capul pe sân – părea că adormise în braţele lui.

„Ce frumoasă este“, gândi el înfiorat. Abia acum băgă de samă că ea era goală. El alergă la patul lui ş-o culcă… Ea se cufunda parecă-n perini… perini de pânzării albastre. El se alătură de ea… dar ea parecă fugea în perinile prea moi, el o cuprinse tare, o lipi de corpul lui… îşi închise ochii şi-i sfărâma parcă buzele în sărutări. Se-năduşea sărutând-o… simţirile-i piereau, parcă nu mai gândi nimic… adormi adânc, adânc…

Marea purta în patul ei moale şi albastru două cadavre unite, strâns îmbrăţişate, iară vântul, trecând pintre crengile unui arbor vechi, mişca între cre [n] gile-i aplecate oasele albite de curgerea apelor a unui om cu barbă lungă, a cărui profeţie se-mplinise.

ALFRED DE MUSSET
Traducere din limba franceză
ȘTEFANIA VELICU

Era aproape miezul nopții, iar saloanele contesei Gamiani erau încă inundate de lumina candelabrelor. Cadriluri și alte dansuri înfocate se avântau înăuntru, pe sunetele îmbătătoare ale orchestrei. Podoabele scânteiau, toaletele străluceau.

Gazda balului părea să se bucure, plină de grație și curtenitoare, de succesul unei petreceri îndelung pregătite și în care fuseseră cheltuite sume serioase. Zâmbea la toate cuvintele măgulitoare care-i erau adresate, la toate politeţurile primite din plin, așa cum o cerea datoria de oaspete…

Din rolul meu obișnuit de observator, făcusem deja câteva remarci care mă scuteau să-i mai servesc contesei presupusele politeţuri. Ca femeie de lume, o judecasem imediat, acum trebuia să-i disec și ființa morală, să-mi trec tăișul bisturiului și prin partea inimii. Și totuși, ceva ciudat parcă mă oprea să merg mai departe și să văd ce se ascunde acolo. Simțeam o greutate uriașă care mă împiedica să pătrund dedesubturile existenței acestei femei, al cărei comportament nu lăsa nimic transparent.

Încă destul de tânără, extrem de bogată, frumoasă, după gustul celor mai mulți bărbați, contesa, care nu avea rude și nici prieteni declarați, se individualizase oarecum în lume. Ducea o existență mai mult decât costisitoare, care, după cum părea, ar fi putut fi suficientă pentru mai mult decât o persoană.

Erau mulți care vorbeau de rău despre ea, dar, cum nu existau dovezi, toate rămâneau doar la stadiul de bârfe, iar contesa trecea drept o ființă de neînțeles.

Unii o numeau femeie fără inimă și fără moralitate, alții credeau că ascunde o rană și că nu face decât să se ferească de alte dezamăgiri.

Eu voiam doar să înlătur îndoiala, așa că mi-am pus la contribuție întreaga mea logică. Totul în zadar. N-am ajuns la nicio concluzie mulțumitoare.

Era cât pe ce să renunț la acest subiect, când undeva, în spatele meu, un bătrân libertin, cu voce ridicată, a aruncat o exclamție:

— Da de unde! E lesbiană!

Cuvântul a căzut ca fulgerul, totul devenea limpede brusc, nu

mai era loc de nicio contradicție.

Lesbiană! O, Doamne! Cuvântul răsună straniu în urechi. Apoi, trezește tot felul de imagini tulburi, cu voluptăți teribile, imagini lascive până la exces. În el se ascund desfrânarea în persoană, lubricitatea aprinsă, juisarea ce rămâne mereu neîmplinită.

Degeaba încercam să alung aceste gânduri, pentru că a fost de-ajuns o clipă pentru ca imaginația mea s-o ia razna. Deja o vedeam goală, în brațele altei femei, cu părul răvășit, tremurând și fremătând, doborâtă toată de o plăcere avortată.

Am simțit cum sângele a început să-mi fiarbă, simțurile mi-au luat-o razna și m-am prăbușit amețit pe o sofa. Când mi-am revenit, am socotit la rece cam ce puteam să fac să o iau pe contesă prin surprindere. Era musai.

M-am hotărât s-o pândesc peste noapte și să mă ascund în camera ei. În fața patului se afla ușa de sticlă a unei toalete. Mi s-a părut o poziție avantajoasă și ascuns în spatele unor rochii atârnate acolo, am așteptat răbdător.

Nici nu m-am ascuns bine, când a apărut contesa și a chemat-o pe cameristă, o fată cu ten închis la culoare și forme bine conturate.

— Julie, i-a spus, în seara asta n-am nevoie de tine, poți merge să te culci. Și dacă o să auzi cumva vreun zgomot de la mine din cameră să nu vii, vreau să fiu singură…

Cuvintele ei aproape că promiteau o dramă, așa că m-am felicitat pentru curaj și pentru idee.

Încet, încet, vocile din salon s-au potolit, iar contesa a rămas singură cu o prietenă de-a ei, domnișoara Fanny B.

Fanny

Of, ce situație neplăcută! Plouă cu găleata și nu se poate găsi nicio trăsură.

Gamiani

Îmi pare foarte rău, sunt dezolată. Și, din păcate, trăsura mea e la reparat.

Fanny

Mama o să fie îngrijorată.

Gamiani

Nu-ți face griji, draga mea, mama dumitale a fost anunțată că o să-ți petreci noaptea aici. Te găzduiesc cu mare plăcere.

Fanny

Sunteți prea drăguță. Nu vreau să vă deranjez.

Gamiani

Zi mai degrabă că-mi faci o mare plăcere. Iată o aventură care mă înveselește… Nu vreau să mergi să dormi singură în altă cameră, așa că ne vom culca împreună.

Fanny

Dar de ce? O să vă tulbur somnul.

Gamiani

Te formalizezi prea mult. Hai să ne purtăm ca două fete tinere de pension, ca două prietene…

Această efuziune a fost întărită de un sărut cald.

Gamiani

Te ajut eu să te dezbraci. Camerista mea s-a culcat, dar, oricum, nu avem nevoie de ea neapărat. Uite, ce frumos e alcătuită! Ferice de tine! Ai o talie minunată.

Fanny

Vi se pare frumoasă?

Gamiani

Încântătoare!

Fanny

Mă flatați…

Gamiani

Uite ce albeață minunată! Poți să faci geloasă pe oricine…

Fanny

Nu vă depășesc pe dumneavoastră. Sunteți mult mai albă decât mine, pe cuvânt.

Gamiani

Gata, nu mai sta pe gânduri, dezbracă-te de tot! Uite cum am făcut și eu. De ce te rușinezi, doar nu ești în fața unui bărbat! Perfect, acum uită-te în oglindă. N-am niciun dubiu că Paris ți-ar oferi mărul. Ce strengăriță! Ia uite cum zâmbește când își dă seama ce frumoasă e! Meriți cu asupra de măsură un sărut pe frunte, de fapt și unul pe obraji, și pe buze, peste tot, peste tot… Ești frumoasă!

Gura ei se plimba aprinsă și pofticioasă pe trupul fetei. Înmărmurită, Fanny se lăsa în voia ei tremurând și fără să înțeleagă nimic. Erau de-a dreptul delicioase împreună, ofereau un spectacol plin de voluptate, de grație, de lascivitate, de pudoare…

Ce frumusețe se oferea privirii mele și îmi înflăcăra simțurile!

Fanny

Doamnă, ce faceţi? Lăsaţi-mă, vă rog…

Gamiani

Nu, Fanny, draga mea fetiţă, bucuria mea, eşti atât de frumoasă! Te iubesc, Fanny! Ard de dragoste, sunt nebună!…

Degeaba se zbătea fata, căci sărutările îi înăbuşeau strigătele. Înlănţuită, aşa cum era, luată în posesie, nu avea niciun rost să se opună. Contesa a luat-o apoi în braţe cu putere şi a dus-o spre pat, a aruncat-o şi a năvălit asupra ei ca asupra unei prăzi.

Fanny

Doamnă, ce se întâmplă cu dumneavoastră? Vă rog, daţi-mi drumul, că altfel ţip. Mi-e frică…

Acestor ţipete le răspundeau sărutări şi mai înflăcărate, mai pătimaşe. Contesa o strângea şi mai tare, cele două trupuri deveniseră unul.

Gamiani

Vreau să fii a mea, Fanny, să mi te dăruieşti pe deplin. Vino, dragostea mea, asta înseamnă plăcere… Ce tremuri, copilă, dragă… Dar, uite, încet-încet cedezi…

Fanny

Mă omorâţi… vă rog! O, Doamne! Îmi faceţi rău… Mor… Leşin…

Gamiani

Aşa, micuţa mea, strânge-mă-n braţe! Mai tare! Ce frumoasă e când simte plăcerea! E lascivă!… Uite, juisezi, îţi place… Oh, Doamne!

Şi atunci începu un spectacol bizar. Cu ochii aruncând flăcări şi părul răvăşit, contesa s-a năpustit peste victima ei, aţâţată şi ea de propriile simţuri. Se strângeau în braţe una pe alta, îşi răspundeau, cu asalturi în rafale, şi-şi înăbuşeau ţipetele şi celelalte sunete cu sărutări înflăcărate.

Patul scârţâia sub zbaterile contesei. Obosită şi răpusă, Fanny a lăsat la un moment dat braţele să-i cadă şi a rămas aşa întinsă, palidă şi nemişcată ca o moartă frumoasă.

Contesa era înnebunită. Plăcerea o scotea din minţi, dar nu se potolea niciodată. Aprinsă cum era, s-a dus în mijlocul camerei, pe covor, şi a început să se excite în tot felul de poziţii care mai de care mai lascive, până la demenţă, provocându-şi cu degetele plăceri nesfârşite.

La imaginea asta n-am mai rezistat. O clipă, am vrut să mă arăt

contesei, plin de dezgust şi indignare şi s-o strivesc sub greutatea dispreţului meu. Dar simţurile au fost mai puternice decât raţiunea. Carnea a triumfat! Eram excitat la culme, eram ca un nebun.

M-am aruncat peste frumoasa Fanny gol, aţâţat la culme, arzând… Fata de-abia a avut timp să-şi dea seama de noul atac, că eu deja îi simţeam corpul suplu cum se zbătea sub mine, răspunzându-mi la fiecare lovitură. Limbile ni s-au întâlmit şi s-au împreunat, ascuţite şi arzând, sufletele ni se topeau unul într-altul!

Fanny

O, Doamne! Ce-mi faceţi? Mor…

— Fanny, stai, aşteaptă, am strigat-o! Ţine-te!…

La aceste cuvinte fata a înţepenit, a suspinat adânc, apoi a căzut, răpusă şi m-a inundat cu favorurile ei…

Şi eu am crezut că mor de plăcere… Ce desfătare minunată! Prăbuşit în braţele ei, nu simţisem nimic din atacurile teribile ale contesei.

Revenindu-şi după ţipetele noastre, cuprinsă de furie şi de invidie, se aruncase peste mine ca să mă smulgă de lângă Fanny. Mă strângea cu braţele, mă zgâria, îi simţeam dinţii în carnea mea. Acest dublu contact, cu trupurile celor două femei transpirate de plăcere şi de dezmăţ, îmi trezea din nou dorinţa. Am rămas ferm şi victorios peste Fanny. Apoi, fără să-mi pierd poziţia, în amestecul ăla ciudat de trei trupuri care se împleteau şi se amestecau, am reuşit să prind coapsele contesei şi să le desfac deasupra capului meu.

— Hai, Gamiani, dă-mi-o! Sprijină-te în mâini şi apleacă-te în faţă, hai!

Contesa s-a supus şi am reuşit să ajung cu limba acolo, pe partea aceea din trupul ei care ardea…

Fanny, aproape leşinată, mângâia drăgăstos gâtul care se mişca palpitând deasupra ei. Contesa a fost învinsă într-o clipă.

Gamiani

E prea mult, vă rog! Ce foc aprindeţi în mine! O, Doamne, ce joc! Fie-vă milă! Nu mai pot… Mor… Mă sufoc…

Şi cu aceste cuvinte trupul contesei se prăbuşeşte greu, ca o masă fără suflare. Fanny, şi mai exaltată, şi-a pus braţele în jurul gâtului meu, m-a strâns cu putere şi mi-a cuprins mijlocul între coapsele ei.

Fanny

Prietene drag! Hai, dă-mi-o toată! Hai! Oh, mai încet! Așa, acum e bine! Ah! Ah! Mai repede acum! Hai, hai, odată! O simt în mine! Plutesc! Ce bine…

Și am rămas întinși unul peste altul, înțepeniți, cu gurile întredeschise, amestecate, abia trimițându-și răsuflarea aproape stinsă.

Încet, încet, ne-am revenit. Ne-am ridicat cu toții și o clipă ne-am uitat unii la alții cu o expresie tâmpă.

Rușinată de purtările ei, contesa s-a acoperit repede. Fanny s-a ascuns sub cearșaf și, precum un copil care a făcut o greșeală ireparabilă, a început să plângă. Contesa n-a stat pe gânduri și m-a luat la rost.

Gamiani

E o surpriză total neplăcută, domnule! Ceea ce ați făcut e o capcană oribilă, o lașitate, o infamie. Mă faceți să roșesc…

Am dat să mă apăr.

Gamiani

Să știți, domnule, că o femeie nu-l iartă niciodată pe cel care i-a descoperit slăbiciunea.

Am ripostat cum am putut. I-am vorbit despre pasiunea teribilă pe care răceala ei o aruncase în disperare și care m-a împins să recurg la un vicleșug.

— Și cum puteți crede, i-am mai spus eu, că aș putea folosi vreodată un secret pe care-l datorez întâmplării, și nu curajului? Ar fi prea josnic din partea mea. N-o să uit niciodată aceste plăceri nebune, dar amintirea o s-o păstrez doar pentru mine. Dacă am fost vinovat, e numai pentru că delirul îmi stăpânea inima sau, mai bine, păstrați în minte numai plăcerile pe care le-am gustat toți trei și pe care încă le putem gusta.

Apoi i-am vorbit lui Fanny, în timp ce contesa își ascundea chipul și se prefăcea revoltată la culme:

— Nu mai plângeți, domnișoară! Ce legătură au lacrimile cu plăcerea? Gândiți-vă o clipă la dulcele extaz pe care l-am simțit mai devreme, păstrați-l în minte ca pe un vis fericit, care vă aparține pe de-a-ntregul doar dumneavoastră. Nimeni altcineva nu are acces la el. Vă jur că niciodată nu voi păta gândul plăcerii pe care am gustat-o împreună, povestind altcuiva.

Furia s-a potolit, lacrimile au secat încet și ne-am trezit iar toți

îmbrăţişaţi, împărţindu-ne atingeri, mângâieri, sărutări…

— Frumoasele mele prietene, să nu ne tulbure nicio spaimă! Haideţi să ne dăruim fără reţinere, ca şi cum asta ar fi ultima noastră noapte. Ultima pentru plăcere şi pentru voluptate!

Gamiani a strigat atunci:

— Zarurile au fost aruncate, atunci pentru plăcere să fie! Hai, Fanny, sărută-mă, vino, vreau să te muşc, nebunatico, să te sug, până la măduvă. Hai, la treabă! Uite ce animal superb ai! Ce podoabă!

— Dacă îţi place, Gamiani, ia-o! Dispreţuiai plăcerea asta, dar când o s-o guşti până la capăt, o s-o binecuvântezi. Stai aşa întinsă! Împinge un piculeţ în faţă partea pe care vreau s-o atac! Aşa! Uite ce frumuseţe! Ce poziţie superbă! Fanny, hai, încalec-o pe contesă şi îndreaptă tu însăţi arma asta teribilă. Aşa, ţinteşte despicătura! Drept la ţintă! E prea tare! Oh, Gamiani! Strici toată plăcerea!

Contesa se zbuciuma terbil, de parcă era posedată, mai preocupată de sărutările lui Fanny, decât de ce-i ofeream eu. Atunci, am profitat de o mişcare ca s-o răstorn pe Fanny peste contesă şi am atacat-o cu forţă. Într-o clipă, toţi trei eram unul, copleşiţi de plăcere…

Gamiani

Ce capriciu, Alcide! Ai trecut de partea duşmanului… Dar te iert, ai înţeles că risipeai plăcerea pe o insensibilă. Ce să fac? Sunt în situaţia tristă de a mă fi despărţit de natură… Nu mai simt şi nu mă mai excită decât extravaganţa. Mă interesează doar imposibilul. Şi e groaznic să te consumi aşa şi să sfârşeşti dezamăgită. Să nu fii niciodată satisfăcută. Pe mine imaginaţia mă omoară. De-asta şi sunt aşa nefericită.

Era în aceste cuvinte atâta deznădejde, încât m-am simţit copleşit de milă. Suferinţa femeii îmi făcea rău.

— Poate e doar ceva trecător. Poate te hrăneşti prea mult cu lecturi funeste…

Gamiani

Nu! Nu! Nu e asta…

Vă povestesc. O să mă plângeţi şi poate o să mă iertaţi.

Am fost crescută undeva în Italia. M-a crescut o mătuşă care rămăsese văduvă de tânără. La cincisprezece ani nu ştiam altceva pe lume decât terorile religiei. Îmi petreceam viaţa implorându-l pe Dumnezeu să mă apere de chinurile iadului. Mătuşa îmi inspira aceste spaime teribile, fără să le înmoaie vreodată printr-un cuvânt blând. Nu găseam alinare decât în somn. Zilele îmi erau triste, precum nopţile unui

condamnat.

Uneori, mătușa mă chema dimineața la ea în pat. Atunci privirea îi era blândă și cuvintele calde. Mă strângea la piept, mă mângâia pe coapse, mă îmbrățișa spasmodic. O vedeam cum se răsucea, cum își lăsa capul pe spate și râdea ca o nebună.

Mă uitam la ea fără să înțeleg nimic, fără să mă mișc, și credeam că e un atac de epilepsie.

La un moment dat, după o discuție lungă cu un călugăr franciscan, am fost chemată, iar el mi-a ținut acest discurs:

— Fiica mea, de-acuma crești! Demonul ispitei poate deja să-ți dea târcoale, iar curând îi vei simți atacurile. Dacă nu ești pură, săgețile lui s-ar putea să te atingă. Dar nu vor putea ajunge la tine niciodată, câtă vreme vei fi departe de orice e necurat. Prin suferințele Lui, Domnul Nostru a răscumpărat lumea. Și tu îți vei răscumpăra păcatele tot prin dureri. Pregătește-te să înduri martiriul izbăvirii tale! Și roagă-l pe Dumnezeu să-ți dea curajul și puterea de care vei avea nevoie. Diseară va fi marea încercare… Du-te în pace, fiica mea!

Mătușa îmi vorbise deja de câteva zile de durerile și torturile pe care va trebui să le îndur ca să-mi răscumpăr păcatele. M-am retras îngrozită de cuvintele călugărului. Când am rămas singură, am vrut să mă rog, dar nu puteam să văd altceva în fața ochilor decât supliciul care mă aștepta.

La miezul nopții, mătușa a venit după mine. Mi-a cerut să mă dezbrac, m-a spălat din cap până-n picioare și mi-a dat o rochie neagră și mare, strânsă în jurul gâtului și despicată la spate. S-a îmbrăcat și ea la fel și am plecat împreună cu trăsura.

Peste o oră, eram într-o sală mare, tapisată în negru, și slab luminată, cu o singură lampă atârnată de tavan.

În mijloc, era un scaun de rugăciune și în jurul lui multe perne.

— Îngenunchează, nepoată, mi-a zis, și roagă-te să te ajute Dumnezeu să suporți cu curaj chinul trimis de Sus.

Cum m-am așezat acolo, s-a deschis o ușă secretă și a intrat un călugăr îmbrăcat ca și noi, care s-a apropiat de mine, a mormăit ceva, apoi mi-a desfăcut rochia și mi-a lăsat la vedere partea din spate a corpului.

Călugărul s-a înfiorat ușor, înfierbântat, desigur, la vederea cărnii mele. Mâna lui s-a plimbat peste tot, s-a oprit pe fese și pe urmă s-a dus ceva mai jos:

— Pe aici păcătuiește femeia, deci pe aici trebuie să și sufere, a spus el cu o voce teribilă.

Și imediat ce a spus aceste vorbe, am și simțit lovituri de vergi, de funii înnodate și asezonate cu vârfuri metalice. M-am încleștat de scaun, încercând să-mi înăbuș țipetele, dar n-am putut, căci durerea era prea teribilă. Am luat-o la fugă prin sală, urlând:

— Iertați-mă, vă rog, iertați-mă, nu pot să îndur, mai bine omorâți-mă! Aveți milă, vă implor!…

— Ești o laşă ticăloasă! a strigat mătușa. Uite, îți dau eu exemplu!

Și cu aceste cuvinte ea s-a expus plină de curaj și dezbrăcată complet, și-a desfăcut coapsele și le-a ridicat singură.

A început să plouă cu lovituri. Călugărului nu-i păsa. Într-o clipă, coapsele ei sângerau. Iar ea rămânea neclintită și doar striga din când în când:

— Mai tare! Ah, și mai tare…

Când am văzut imaginea asta, m-am simțit vinovată și am strigat că sunt dispusă să îndur orice.

Mătușa s-a ridicat imediat și m-a acoperit de sărutări, în timp ce călugărul îmi lega mâinile și îmi acoperea ochii cu o fâșie de pânză.

Ce să vă mai povestesc? Tortura a reînceput, cumplită. În curând, amorțită de durere, zăceam nemișcată fără să mai simt nimic. Prin zgomotul loviturilor, auzeam vag țipete și hohote, palme care plesneau carnea, râsete isterice și nervoase, râsete sacadate care anunțau victoria simțurilor. Din când în când, distingeam vocea mătușii mele, horcăind de plăcere, care domina acel ciudat concert orgiastic, acea saturnalie însângerată.

Mai târziu aveam să înțeleg că priveliștea chinurilor mele servea la ațâțarea dorințelor ei, fiecare dintre suspinele mele înăbușite era pentru ea un nou val de voluptate.

Probabil plictisit, călăul meu se oprise. Fără să mă pot mișca, îngrozită și resemnată la gândul că voi muri, pe măsură ce-mi reveneam, simțeam un fel de mâncărime ciudată, de parcă întregul trup mi-ar fi fost cuprins de flăcări. Mă agitam, mă mișcam, încercând parcă să-mi satisfac o poftă nesfârșită. Brusc, am simțit două brațe care m-au cuprins. Și am simțit ceva necunoscut, fierbinte și tare, lovindu-se de coapsele mele. Apoi a alunecat ceva mai jos și m-a pătruns pe negândite. În acel moment, am avut senzația că sunt ruptă în două. Am scos un țipăt teribil, acoperit imediat de hohote de râs. Două sau trei

împunsături cumplite au desăvârşit penetrarea. Coapsele mele suferinde se lipeau de cele ale bărbatului care mă pătrundea. Carnea noastră părea să devină un singur trup. Îmi simţeam nervii întinşi la maximum şi venele umflate. Penetrarea pe care o suportam era făcută cu multă agilitate şi a reuşit să mă înfierbânte atât de tare, că parcă eram pătrunsă cu fierul roşu.

Curând, m-am prăbuşit în extaz. Am simţit o licoare fierbinte şi vâscoasă în adâncul meu, care m-a gâdilat parcă până la măduva oaselor. Era prea mult şi era prea bine!... Mă scurgeam ca o lavă încinsă. Simţeam cum curge în mine un fluid care mă devorează şi a cărui ejaculare o provocam eu, în spasme teribile, apoi am căzut sfârşită într-un abis de voluptate cum nu mai simţisem niciodată.

Fanny

Ce imagine, Gamiani! Nu ne băgaţi diavolul în oase!

Gamiani

Şi asta nu-i tot. Voluptatea s-a preschimbat imediat într-o durere îngrozitoare. Am fost brutalizată oribil. Vreo douăzeci de călugări s-au năpustit peste mine ca nişte canibali. Capul mi-a alunecat într-o parte, în timp ce corpul zăcea strivit, pe perne, ca un cadavru. M-au dus în pat ca pe o moartă.

Fanny

O, Doamne! Ce cruzime!

Gamiani

Infamă cruzime şi chiar mai rău de-atât! Când mi-am revenit, am înţeles perversităţile oribile ale mătuşii mele şi ale tovarăşilor ei de dezmăţ, pe care nu-i mai putea înfierbânta decât priveliştea unor torturi cumplite. Le-am jurat atunci o ură de moarte şi ura asta, în răzbunarea mea deznădăjduită, am aruncat-o asupra tuturor bărbaţilor. Ideea de a le suporta mângâierile şi atingerile m-a scârbit întotdeauna. N-am vrut să mai servesc niciodată drept jucăria poftelor lor. Numai că temperamentul meu e înfocat şi trebuia să-l satisfac într-un fel. Am fost vindecată de onanism numai datorită lecţiilor fetelor de la mănăstirea Mântuirii. Tehnicile lor mi-au fost fatale.

Hohotele de plâns au înăbuşit vocea contesei când a ajuns la acest moment. Mângâierile n-aveau nicio putere asupra ei. Aşa că m-am adresat lui Fanny.

Alcide

E rândul dumitale să ne spui cum ai simţit primele plăceri ale

simțurilor. Acum, când ai fost într-o singură noapte inițiată în atâtea mistere…

Fanny

N-aș îndrăzni să vă povestesc…

Alcide

Această pudoare nu e deloc potrivită cu momentul…

Fanny

Nu e vorba de asta, însă după povestea contesei orice aș spune eu, ar părea atât de insignifiant…

Alcide

Nu te gândi la asta! De ce stai pe gânduri? Doar mai adineauri ne-au unit plăcerile și simțurile. De ce să mai roșim? Nu le-am făcut pe toate? Acum putem să ni le și spunem pe toate…

Gamiani

Haide, frumoaso, vrei o sărutare ca să te hotărăști? Și Alcide, uite ce îndrăgostit e! Te amenință…

Fanny

Lăsați-mă, vă rog, nu mai pot, sunt sleită! Gamiani, ce resurse ai! Alcide, dă-te jos! Oh…

Alcide

Nicio cruțare, ori năvălesc înarmat, ori ne spui povestea fecioriei dumitale.

Fanny

Mă obligați…

Gamiani și Alcide

Da, da!…

Fanny

Când am împlinit cincisprezece ani, eram complet inocentă, jur. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la deosebirile dintre sexe. Trăiam lipsită de griji și, cu siguranță, fericită. Până când, într-o zi în care lâncezeam, pe când eram singură acasă, am simțit un fel de dorință de a mă dilata, de a mă desfăta…

M-am dezbrăcat și m-am întins pe pat aproape goală. Mi-e rușine… Așa lungită cum eram, mi-am desfăcut coapsele și am început să mă zbat în toate felurile. Fără să-mi dau seama, îmi imaginam cele mai indecente poziții. Stofa de pe pat era mătăsoasă, iar atingerea ei răcoroasă îmi provoca o senzație plăcută, un fel de tremur voluptuos care îmi lua în stăpânire corpul. Respiram atât de liber, în acea

atmosferă caldă care mă învăluia! O voluptate încântătoare şi dulce! Simţeam un extaz minunat. Am avut sentimentul că în mine ieşea la suprafaţă o viaţă nouă, mă simţeam mai mare şi mai puternică, parcă aspiram un suflu divin, parcă eram un boboc care se desfăcea în soare.

Alcide

Ce poetică eşti, Fanny!

Fanny

Nu fac decât să vă descriu întocmai senzaţiile mele. Ochii mei alunecau cu plăcere peste tot corpul, îmi treceam mâinile peste tot, pe gât, pe sâni, apoi mai jos, până când s-au oprit şi eu m-am cufundat fără să vreau într-o reverie adâncă. Îmi veneau întruna în minte cuvintele „amor" şi „amant", iar sensul lor mi-era inexplicabil. În cele din urmă m-am simţit foarte singură. Uitasem de părinţi, de prieteni şi simţeam doar un mare gol.

M-am ridicat şi m-am uitat în jur cu tristeţe.

Am rămas pe gânduri o vreme, cu capul plecat melancolic şi cu braţele atârnând. Pe urmă, m-am privit din nou şi am început să mă ating. În acest timp mă întrebam dacă toate astea au un scop, un sens, un sfârşit... Înţelegeam cumva instinctiv că-mi lipsea ceva ce nu puteam defini, dar ştiam că era ceva ce-mi doream cu toată fiinţa, ceva după care tânjeam.

Probabil că aveam o expresie rătăcită, pentru că uneori râdeam frenetic, iar braţele se deschideau de parcă aş fi vrut să-l cuprind pe acela care era obiectul dorinţei mele. Ajunsesem chiar să mă îmbrăţişez singură. Mă mângâiam singură, aveam nevoie de ceva real, de un trup pe care să-l strâng în braţe. În imaginaţia mea, puneam singură stăpânire pe mine, crezând că mă lipesc de altcineva.

Prin fereastră, zăream departe copacii şi iarba şi mă simţeam ispitită să mă duc să mă întind pe pământ sau să mă pierd printre frunze. Mă uitam la cer şi aş fi vrut să zbor, să mă topesc în acel albastru, să mă amestec cu norii, cu văzduhul, cu îngerii.

Parcă o luam razna. Sângele mi se înfierbântase şi urcase la cap.

Transfigurată, m-am aruncat pe perne. Pe una dintre ele o strângeam cu putere, iar pe alta o ţineam între coapse. O sărutam pătimaş, o mângâiam pasional, chiar îi zâmbeam, într-atât eram de îmbătată de propriile simţuri. Dintr-odată însă m-am oprit, am tresărit, mi s-a părut că mă topesc şi mă scufund. Am strigat şi m-am ridicat speriată.

Cum nu puteam să înțeleg ce se întâmpla cu mine, am crezut că m-am rănit și mi s-a făcut frică. M-am aruncat apoi în genunchi și l-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte dacă greșisem cu ceva.

Alciade

Minunată inocență! Și n-ai povestit nimănui despre ceea ce te speriase așa de tare?

Fanny

Niciodată! N-aș fi avut curaj. Acum o oră, înainte să-mi dezvăluiți cheia șaradei, eram încă inocentă.

Alcide

Fanny, mărturisirea asta mă poartă spre culmile extazului. Te rog să primești încă o dată dovada iubirii mele. Excită-mă, Gamiani, ca să pot să inund din nou floarea asta proaspătă cu roua celestă.

Gamiani

Ce ardoare, Fanny, leșini deja… Uite, juisează…

Fanny

Alcide, te rog, nu mai pot, mă sfârșesc!…

Și voluptatea cea dulce ne-a cufundat în beție pe amândoi și ne-a purtat spre al nouălea cer.

NOTE

1 – Textul face parte din *Decameronul*, vol. 2, BPT, 1966.

2 – Textul face parte din romanul *Justine*, de Donatien Alfonse François, Marchiz de Sade.

3 – Textul face parte din romanul *Gamiani sau două nopți de desfrâu*, de Alfred de Musset.